

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KERRIGAN
BYRNE

A prophecy born of darkness
can only be undone by love...

INVOKED

A Highland Historical Trilogy

INSOLENT

INDECENT

INCARNATE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KERRIGAN BYRNE

A prophecy born of darkness
can only be undone by love...

INVOKED

A Highland Historical Trilogy

INVOKED © 2014 Kerrigan Byrne
INSOLENT© 2014 Kerrigan Byrne
INDECENT © 2014 Kerrigan Byrne
INCARNATE© 2014 Kerrigan Byrne
Tüm hakları saklıdır

Burada yer alan kitap telif hakkına tabi bir çalışmadır ve eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, telif hakkı sahibinin açık yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez veya bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, yerler veya kuruluşlarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Sanatı© 2014 Kelli Ann Morgan / Inspire Creative Services Kitap
içi tasarım Bob Houston e-Kitap Formatlama

Diğer Highland Tarihi Romanları

tarafından

Kerrigan Byrne

Söylenme

miş

İstenmemi

Ş

İstenmemi

Ş

Unleashed - İlk Highland Tarihi Üçlemesi -
MacLauchlan Vahşileri

Serbest Bırakılmış

Kurtarılmış İsteksiz

Geri Kazanılmış - İkinci Highland Tarihi Üçlemesi -
MacKay Banshees

Küstah

Ahlaksız

Enkarne

Invoked - The Highland Historical Prequel - de
Moray Druids

De Moray Druidleri hakkında daha fazla bilgi için:

Hangi Cadı Hangisi?

Port Townsend Cadıları: Birinci Kitap

A Highland Historical Novella
by the Bestselling Author of *Unleashed*

KERRIGAN BYRNE

She gave him something
to live for...

INSOLENT

Küstah

Kerrigan Byrne tarafından

İlk Cadı:

"Üçümüz bir daha ne zaman
buluşacağız, Gök gürültüsü, şimşek
ya da yağmur altında?"

İkinci Cadı:

"Hurlyburly bittiğinde, Savaş
kaybedildiğinde ve kazanıldığında."

Üçüncü Cadı:

"Bu güneş batmadan önce olacak."

~ William Shakespeare, Macbeth

Birinci Bölüm

25^{inci} Eylül, 1066

Bu köprü benim öleceğim yer, diye düşündü Bael, beş bin Sakson Savaşçılar katletmedikleri Vikingleri Stamford Köprüsü'nden geri sürdüler. Kan ve savaş kokuları Dewent Nehri'ni kaplayan sık ağaçların arasından süzülüyordu. Ağaçların tüm yaprakları Batı yakasında yaşanan katliamın görülmesini engellediğinden Bael'in Vahşi Savaşçısı şimdilik tasmalı kaldı.

"Seni uyarmıştım," diye mırıldandı köprünün ağzında atını aniden yanında durduran Kont Tostig'e. "O adamlar batı yakasında güvende değillerdi ve şimdi kuvvetlerimiz Goodwin'in ordusu tarafından ikiye bölündü."

*"Saksonya Kralı'nın ordusunun on dokuz fersahlık yolu hiçbir şey yokmuş gibi yürüyebileceğini nereden bilebilirdim? Burada olmamaları gerekiyordu. Sanki kazara üzerimize düşmüşler gibi davranıyorlar." Tostig kılıcını çekti, huzursuz aygırını kontrol altında tutmaya çalıştı ve yere tükürdü. "Şimdi onları köprüde tuzağa düşür ve *hepsini* öldür."*

Bael'in eli çift ağızlı baltasının üzerinde sıkılaştı, canavarı tam olarak bunu yapmak için can atıyordu. "Tek başıma yüz tane öldürebilirim. Belki daha fazla. Ama beş değil

bin." Yanındaki akılsız Kont'a döndü, her şeyden çok antipati hissediyordu. "Eğer bu Kral Harold ile barış yapmazsan, akıncılarının çoğu bugün Valhalla'ya gidecek."

"Sana barıştan bahsettiğin için altın ödemiyorum Bael, baltan için ödüyorum." Reis Tostig'in mavi gözlerindeki ateşin ardında Bael farklı bir duygu okudu. Korku. "York senin öfkene yenik düştü. Northumbria önünde sinmişti. Ve Scarborough yanıp kül oldu. Şimdi git. Tanrılara değerini kanıtla, onlar senin değerli olan yarını terk etmeden önce."

Yıllar önce, bu iğneleme onu kızdırdı.

Bael esnedi, baltasının kenarıyla sırtındaki bir kaşıntıyı kaşıdı ve omuz silkti. Bunu yaparken Kont'un gözlerinin büyüdüğünü fark etmemişti; bir çocuk oyuncağı gibi kullandığı baltayı savurmak için çoğu savaşçının iki elini ve büyük bir hamleyi kullanması gerektiğini biliyordu.

Ölüme yürümeden önce en azından bir bira ve kahvaltı için vakti olmasını dileyen Bael, omuzlarını yuvarlayarak köprüye doğru ilerledi ve

Soğuk rüzgâr çıplak göğsünün üzerinde tüyler ürpertiordu. Bu rüzgârda farklı bir şeyler vardı. Duyularının üzerinde parıldayan ve içindeki canavarı diken diken eden gizemli bir şey.

O ağaçlarda güç gizliydi. *Nie*, güç değil. *Büyük*.

Belki de bir Valkyrie bu kadar çok Viking ölümüne hazırlık olarak bekliyordu. "Freya'nın böyle kutsanmış bir savaşçısının yanında akın yapmak bir onurdu.

Senin gibi," diye seslendi Tostig onun ardından.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye bağırdı omzunun üzerinden, baltasını birkaç kez döndürerek.

Aptal Kontlar. Kendi halklarının hayatta kalmasından çok hazineye önem veren daha da aptal krallar için savaşıyorlardı. Belki de bugün ölmesi iyi oldu. Bu dünyanın dönüşmekte olduğu şey hoşuna gitmiyordu. Aileler, klanlar ve köyler birleşerek daha büyük kasaba ve şehirlere dönüşüyor, kendilerine kral diyen zengin ve açgözlü adamlara sadakat yemini ediyorlardı. Güç artık en güçlü, en cesur ve en adil olana değil, kurnaz ve tatlı dilli olana aitti. İşler bu şekilde yürümemeliydi.

Köprü daraldığında Bael geri çekilen Vikingleri omuzlamak zorunda kaldı ve onlara arkasında bir kalkan duvarı oluşturmalarını emretti. İngilizler içeri girdiğinde, adamlarının hâlâ bir şansı olabilirdi.

İçinde, çoktan ölmüş olan kardeşleri için hem yas tutuyor hem de seviniyordu. Onları yakında Valhalla'nın salonlarında görecekti. Freya ile içki içecek ve onun uzun evinde bir yeri olacaktı.

Sonunda.

Dar taş duvarlarla desteklenen köprünün kalasları üzerinde topallayarak ilerleyen yaralı Viking savaşçısının tuniği kanla boyanmıştı. Berserker canavar derisinin altında dalgalanarak yüzeye doğru yükseliyordu. Canlı yeşiller ve sonbaharın renkleri görüş alanından kayboldu, her şey gri ve bir şahin gibi keskinleşti.

Geri çekilen Vikingler kaçıyordu, ilerleyen Saksonlardan kaçmak için değil. Ama ondan.

Bael içinde biriken öfkeyi bir fırtına dalgasının gücüyle kucakladı. Damarları boyunca yuvarlanıyor, kanından sıvı ateş gibi akıyordu. Nefret kadar vahşiydi. Şehvet kadar da zevk vericiydi. Kaslarının şişmesi, sadece baltasını savurmak düşmanlarının kanında yıkanmak için duyduğu acımasız dürtüyü yatıştırana kadar derisini sıkılaştırdı.

Saksonlar miğfer ve kalkan giyiyordu. Zırhları parıldıyor, kaçan Vikingleri incelerken güneşi denizdeki dalgalar gibi yansıtıyordu. Kuzeyden çok uzun zamandır uzaktaydılar. Hikayelerden ve Berserker efsaneleri. Bu yüzden köprüdeki yalnız devi gördüklerinde titremediler. Kaçmadılar. İlerlediler, Bael'in canını ilk kimin alacağı konusunda yarışırmasına ona doğru koştular.

Baltasının ilk darbesi iki kafayı birden uçurdu ve bir diğerini de geri savurdu. Bael, Saksonları insan olamayacağı konusunda uyaran bir kükreme çıkardı. Silahı onun bir parçasıydı, canavarının bir parçasıydı. Artık dipsiz bir öfkenin siyah boşlukları olan gözleri sadece av görüyordu. Burnu sadece kan ve ölüm kokuyordu ve bu güçlü parfümden zevk alıyordu. Cesetler yığılmaya başladığında, düşmanlarına ulaşmak için cesetlerin üzerine tırmandı. O kadar çok kişiyi öldürdü ki, kanları ve uzuvları nehri kana buladı.

Tek zırhı kemik ve demirden yapılmış korkunç bir miğfer olmasına rağmen silahları hiç acı vermiyordu. Saksonlar kara kayalıklardaki dalgalar gibi üzerine geliyor, kan püskürtüp geri çekiliyor, ancak tekrar ileri atılıyorlardı. Dünyası kana susamışlıktan başka bir şeye dönüşmedi.

Bu köprü Baelsar Bloodborn'un kaderinde öleceği yer olacaktı. Sabırsızlanıyordu.

Morgana de Moray nefes almak için mücadele etti. Kalın saçlarını çekiştirerek Bileklerini arkadan bağlayan ve ayak bileklerini birleştiren bağlar sayesinde kaburgaları üzerindeki baskıyı hafifletecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. Uzun bir Sakson savaş atının eyerinin üzerindeymiş gibi örtüldüğünde, bu başarının imkânsız olduğu kanıtlandı.

Başını atın böğründen kaldırarak, ölü Kuzeylilerle dolu sonbahar tarlasına baktı. Saksonlar ondan uzaklaşarak nehir boyunca uzanan ağaç hattındaki dar bir aralığa doğru yürüyorlardı. Bir kereliğine, kendisini esir alanların onu fazla beslememiş olmalarına şükretti, çünkü midesindeki her türlü yiyeceği tarlaları kaplayan savaş kanına ekleyebilirdi. Koku bile tek başına midesini bulandırmaya yeterdi ama bu kadar çok katliamı görmek. Çok fazla kan. Bunaltıcıydı.

Eğer şimdi kaçmazsa, bir daha asla böyle bir şansı olmayabilirdi. Sakson Kralı Goodwinson'un onunla işi bittiğinde Morgana bu işin sonunun nereye varacağını biliyordu. Bir ateşin üzerinde, cadılıktan yanıyor. Onun

Seçenekler kaçmak ya da ölmekti ve o yaşamayı planlıyordu. Uğruna yaşayacağı çok şey vardı. Druid kardeşinin ona canlı ihtiyacı vardı. Halkının onun güçlerine ihtiyacı vardı.

Dünyanın onu kurtarmak için yardımına ihtiyacı vardı. Bu kanlı Sakson serserilerinin ve rastladıkları kana susamış Viking yağmacılarının bile. Eğer içlerinden biri bu savaştan sağ çıkarsa, kuzeni Kenna'yla birlikte Samhain'e kadar Yaylalar'daki evlerine dönemezlerse her şey boşa gidecekti.

Morgana mücadelesini yenileyerek ayaklarını birbirine bağlı olan botlarından kurtarmaya odaklandı. Kalın orapları biraz hareket etmesine izin veriyordu. İnce ayaklarını çorapların içinden ıkarabilirse bir şansı olabilirdi.

alkalanıp çalışırken, tüm erkek cinsine lanet okudu.

Erkekler. Neden hep önce öldürüp sonra düşünüyordlardı? Atlarını doğu kıyısında bırakmışlardı çünkü konuşmalarından anladığı kadarıyla Stamford Köprüsü bir attan fazlasını taşıyamayacak kadar dardı.

Bir iki at ve Viking'in uzun mızrakları onları çok fazla iyi at etinden kurtaracaktı.

Bu yüzden askerlerini feda ederlerdi ama atlarını değil. Dünyayı erkeklerin yönetmesi gerçekten bir mucizeydi. Bazı dengesiz önceliklere sahiptiler.

Morgana homurdandı ve çizmelerinden birinin çoraplarını da içine alarak çıktığını hissetti. Sevinçle, çok canlı ve çok güçlü atlı taşıyıcısını çok kızdıracak şekilde tekmeleyerek çıkardı.

"Sakin ol," diye mırıldandı. "Sakin ol." Aygır zıplayıp ortasını sarsınca yüzünü buruşturan Morgana, ocukken ezberlediği bir uyku büyüsünü mırıldandı ve hemşiresinde olduğu gibi hayvanlarda da işe yaraması için dua etti.

Neyse ki öyle oldu ve canavar sakinleşerek diğer botunu ve çorabını tekmelemesine ve bağlarını da almasına izin verdi. Vücudunu kıpırdatarak ve ayak parmaklarıyla uzanarak gevşedi ve aşağıya doğru kaymaya başladı. ve çıplak ayaklarla soğuk çamura indi.

Kalbi hızla arpan Morgana, atın vücudunu kalkan olarak kullandı ve hızla boşalan savaş alanında seçeneklerini değerlendiriyordu. Köprüde büyük bir heyecan yaratan bir şey vardı ve bu şey onun görüş alanından gizlenmişti. ağaçların arasında. Yeni hasat edilmiş tarlalarda batıya doğru ilerleyemeyecek kadar çok Sakson kalmıştı ve ordunun çoğunluğu kuzeye kaçmayı imkânsız kılıyordu. Saksonlar, nehrin karşısındakilere karşı zafer kazanma hevesiyle eski Roma yoluna doğru ilerlediler.

Ev kuzeyde ve batıdaydı. Nehir doğrudan doğusundan geçiyordu ve görünmeden ağaçların arasına girmesi gerekiyordu. Suyu ulaşması gerekiyordu, hem de hemen. Üzerine çıkabileceği sivri bir dal olmalıydı.

Bileklerini kalın deri bağlarından kurtarmak ve bir kaçış planı geliştirmek için örtüyü kullanmak. Güneye doğru kaçıp batıya ve kuzeye doğru geniş bir daire çizmesi gerekse bile, bu burada kalmaktan daha iyi bir seçim olurdu.

Güç, güvenlik ve gizlenme için Tanrıça'ya dua eden Morgana, iki nefes aldı ve uyuklayan attan ayrılarak ağaçlara doğru koşmaya başladı. Elleri arkadan bağliken koşmanın bu kadar zor olması onu şaşırtmıştı. Kollarını kullanmadan dengede durmak şaşırtıcı derecede sorunluydu. Bu tarlada yetişen her neyse onun kuru sapları çamurun içinden çıplak ayaklarını dürtüyor ve tökezleyip düştüğünde omzunu tırmalıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışırken, bir Sakson oku şeklinde ölümün kendisine doğru ısıklık çalması ihtimaline karşı arkasına bakmaya cesaret edemedi. Bir odun yığınının ve etinin kemiklerinden erimesinden iyidir, diye düşündü ve ilerlemeye devam etti,

Kanayan topuklarını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Su bulduğunda onları iyileştirebilirdi.

Ağaçların arasına dalarken, görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarının durmasını diledi. O günün şiddetini ve dehşetini asla unutmayacaktı. İnsanların düşmanlarına karşı acımasızlığını asla hafızasından silemeyecekti. Peki ne için? Anlayamıyordu. Tek bildiği, erkeklerin -iyi erkeklerin, aile erkeklerinin- emir verildiğinde canavara dönüştüler. Ve vicdan azabı duymadan öldürdüler. Kralları ve Tanrıları tarafından yeryüzüne kan dökmeleri için izin verilmişti. Su ve yaşamın en değerli ve güçlü birleşimi.

Ormanın zemini nemli ve yosunluydu, yeni dökülmüş yapraklarla doluydu. Sivri kayalara bakmak için yavaşladı ama yakın çevresinde hiç kaya göremedi. Ağaçlar hâlâ gençlikle kızarmıştı ve dalları yeşilliklerle kalın ve sağlıklı pürüzsüzdü. Hassas ayakları altındaki yumuşak toprağın tadını çıkarıyordu ama bağlarını kesmek için bir şey, herhangi bir şey bulması gerekiyordu.

İnce ağaç sırası aniden yerini çok ince bir nehir kıyısına bıraktı. Morgana'nın kendini suya atma ve akıntının onu güvenli bir yere taşımasına izin verme yönündeki ilk dürtüsü korkunç bir hızla yok oldu.

Kan nehri boyadı ve çamur havuzlarına süzüldü. Bedensiz uzuvlar küçük korkunç filolar halinde sallanıyor, tembel akıntı tarafından aşağıya doğru sürükleniyordu.

Akıntının sonbahar çekimi. Morgana boğazını yırtan çığlığı bastırdı. Su onun elementi olmasına rağmen, Morgana tüm bu ölüm ve vahşet tarafından yutulmaya dayanamıyordu.

Bir adamın başı yanından geçerken safrasını yuttu; adamın görmeyen gözleri, hafif bir dönemeçte kaybolana kadar ona sabitlenmiş dehşet dolu bir bakışla donup kalmıştı.

Şiddetli bir kükreme buz gibi bir ürpertiyle kemiklerini sızlattı ve çılgın gözlerini nehrin yukarısındaki taş köprüye çevirdi. Gözlerini kısmak zorunda kalacağı kadar uzakta olmasına rağmen, Morgana'nın gördüğü şey nefesini kesti.

Vikingler. Yüzlercesi doğu kıyısındaki bir kalkan duvarının arkasına çömelmişti. Ancak ayaklarını çamura batıran şey ordudan yayılan kana susamışlık değildi. Vikinglerin yarattığı katliamdı.

Stamford Köprüsü'nde sayısız Saksonu katleden yalnız dev.

Tahta çیتالardan kan akıyordu. Devasa baltasının sadece birkaç darbesiyle ortadan kaldırdığı bir düzine adamın ağırlığıyla yer değiştiren su nehir kıyılarına tırmandı.

Hayatta kalmak için kaçma içgüdüsü başka bir dürtüyle savaşıyordu. Doğal olmayan bir dürtü. O korkunç kükremeyi çıkaran bu dev de onun gibiydi. Farklıydı. Güçlüydü.

Büyülü.

İtilmesi gerekirken büyülenen Morgana omzunu bir ağaca yasladı ve nefesinin yavaşlamasını isteyerek yere çömeldi.

Köprünün taş duvarı bacaklarını büyük ölçüde gizliyordu ama devin gövdesi, göğsündeki kayış dışında çıplaktı. Sırtında imkansız bir balta. Bu ve ölenlerin kanı tenini ıslatıyordu. Yüz hatları mesafeyle gizlenmişti ve kafatası kemikleriyle süslü demirden korkunç bir miğferi vardı.

Oklar etine saplanıyor gibiydi. Düşmanlarının kılıçları, darbeler doğru çınlsa bile hiçbir karşılık bulamıyordu. Köprü sadece dört omuz genişliğindeki adamları taşıyabiliyordu ve dört adam böyle bir savaşçıyı devirmeyi asla umut edemezdi.

Diğer erkeklerin dans ettiği gibi öldürüyordu; bu kadar kasla yüklenmiş kemiklere göre hafif ayakları ve bu kadar büyük bir silah için hızlı, öngörülemez hareketleri vardı. O bir kan ozanıydı. Tek kişilik bir lejyon. Fırçası sadece kırmızı rengi bilen bir ressam.

Viking sadece köprüyü tutmakla kalmadı, onu ele geçirdi. Arkasında bir yığın ve önünde bir kalabalıkla kemik ve etin içinden geçerek ilerledi.

Morgana koşmak için can atıyordu ama bir şey ayaklarını olduğu yerde kilitledi, ayak parmakları nehir kıyısının yumuşak toprağına battı. Destansı bir şeye tanıklık ediyordu. İnsanoğlunun, zamanların sonuna kadar kayıtlara geçecek bir başarısına.

Ve yine de... Morgana Druid hislerini zorladı. Ona onun bir erkek olduğunu, hatta bir erkekten daha fazlası olduğunu söyleyen duyularını. Bir canavar gibi kükrüyordu. Bir Fae hızıyla hareket ediyordu. Baltasını bir Tanrı gücüyle savurdu. Yapmak zorundaydı

elli, hatta yüz adam öldürmüştü ve en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermemişti.

Köprünün altındaki hareket Morgana'nın dikkatini çekti. Nehrin yavaş akıntısında bir varil sallanıyordu. Gözlerini daha da kısarak durduğu yerden varilin kenarındaki uzun çıkıntıyı seçmeye çalıştı. Onu çok geç fark etti. İçinde gizlenen Sakson, silah arkadaşlarının kan ve bağırsaklarının köprüden üzerine damladığı yerden fırladı, bir elini taşlara dayadı ve uzun mızrağını çitaların arasından geçirerek Viking savaşçısını kalçasından vurdu.

Bir uluma öğleden sonrayı yırttı ve dev hâlâ savaşmaya devam ediyordu; bir kalkanı yarararak geçti ve baltasını bir adamın kafatasına sapladı. Silahından kurtulan cesedi tekmeleyerek sırtına ikinci bir mızrak saplanırken tekrar kükredi, bu seferki kaburgalarının hemen altına saplanmıştı.

Ve daha fazla adam önüne düştü. Ama hareketleri yavaşlamaya başladı. Sırtından ve uyluğundan şaşırtıcı bir hızla kan aktı.

Sıcak gözyaşları Morgana'nın yanaklarını dağladı ve onları silmek için uzanamadı. Bu yalnız, vahşi canavar için neden şimdiden yas tuttuğunu anlamıyordu. Mızrak üçüncü kez savaşçının sırtına saplanırken, kadının boğuk bir nefesi kaçtı. Omuzları kabaran savaşçının başı düştü ve muhteşem vücudu sallanarak taş duvarın üzerinden kanı, katlettiği sayısız adamın kanıyla karışarak nehre döküldü.

İkinci Bölüm

Saksonlar köprüyü ele geçirdi ve doğu yakasını sular altında bıraktı. Viking kalkan duvarına bir dalga gibi yayılıp kırılmak yerine, bir ok gibi delip geçtiler. Öfke ve acı çığlıkları, Vikinglerin nazik şarkısının üzerinde yükseldi. ağaçlar. Kanla dolan boğazların uğultusu nehrin şırıltısını bastırıyordu.

Morgana bakmaya dayanamadı. Bunun yerine, akıntı onu köprüden aşağıya, kendisine doğru sürüklerken devin yavaş ilerleyişini takip etti. Birkaç dakika içinde onu geçecek ve bedeni sonsuza dek yok olacaktı.

Bugün olmaz, diye karar verdi. Sana ihtiyacım var.

Midesindeki çalkantıyı görmezden gelerek iki ayağını da buz gibi nehre soktu ve büyüyle ona uzandı. *Onu bana getir, dedi akıntıya. Bana savaştıyı getir.*

Nehir itaat etti. Viking'in bedeni kıyı boyunca kayalardan ve suyun diğer korkunç sakinlerinden büyümlü bir şekilde kaçınarak, akıntı onun etkileyici ağırlığını ayaklarının dibindeki çamura bırakana kadar kaydı. Kalın gövdesinin çoğu çerçeve su altında kaldı, su onu herhangi bir güçle itecek kadar güçlü ya da hızlı değildi.

İnatçı çenesi ve birkaç günlük sakalının gizleyemeyeceği kadar dolgun dudakları dışında tüm yüz hatları, korkunç kemik ve demir miğferi tarafından ondan gizlenmişti. Suyun süzdüğü kan, saçlarının rengini volkanik taş.

Tanrım ama çok iriydi.

Büyüsünü nereye göndereceğini bilmek için ona dokunması gerekiyordu. Bilekleri arkadan bağlyken bunu nasıl yapabılırdi ki? Şifa büyümlü mahrem ve içseldi. Genelde teşhis koymak ve tedavi sağlamak için ellerini bir yaranın, bir bedenin üzerine koyması gerekirdi.

Bağlarına bir kez daha lanet okudu, güçlerini boş yere test etti ve deri derisini ısıtırken yüzünü buruşturdu.

Lanet olsun. Bu ona tek bir seçenek bırakıyordu. Nehri neyin kirlettiğini düşünmemeye çalışan Morgana, adamın endişe verici derecede hareketsiz bedeninin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve suyun derisindeki kanın çoğunu temizlemiş olmasına şükretti.

Kalbinin yavaşlamasını isteyerek, kulağını sert bir yayla taşı dokusunda ve neredeyse geniş olduğu kadar derin bir göğse dayadı. Hiçbir nefes onun

Kaburgaları. Nabız atmıyor, damarlarındaki kan hareket etmiyordu.

Ama hayat hâlâ içinde akıyordu.

Büyü de öyle.

Endişeye kapılan Morgana, gözlerini kapatıp kulağını ve yanağını kullanarak adamın vücudunda kalan kanla bağlantı kurarken sakin kalmak için mücadele etti.

Yaraların nerede? Üç kez bıçaklandığını biliyordu ama içeride ne gibi hasarlar olduğunu değerlendirmesi gerekiyordu ve ellerini kullanabilse bile onu çevirebileceğinden şüpheliydi. Adam çok ağırdı.

Kanı daha önce hiçbir hastada olmadığı kadar onunkine bağlandı. Hasarla ilgili net ve anlık bir bilgi zihnini yaktı. Kalçasındaki yara çoğunlukla et ve damardan oluşuyordu. Ama her iki ciğerinden de kan sızıyordu ve her an ölümcül olabilirdi.

Bu efsanevi vahşinin nefese ihtiyacı vardı. Ciğerlerindeki deliklerin iyileşmesi gerekiyordu. Sırtına ulaşamayacağına göre, bunu farklı bir şekilde yapmak zorundaydı.

Morgana dizlerinin etrafından akan sudan güç alarak göğsüne doğru bir şifa büyüsü yaptı. Yaralarının daha önce hiç ummadığı şekilde iyileşmesini diledi.

Hiçbir şey değişmedi. Aslında, geçen her an onun hayatının tükenmekte olduğunu hissedebiliyordu. İçinde çılgınca bir panik kabardı.

"Benimle kal, savaşçı," diye yalvardı, omzunda diz çökmek için hareket etti. "Henüz Öteki Dünya'ya geçme. Sana ihtiyacım var." Balçıklı havayı göğsünün derinliklerine çekerek dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve iyileştirici büyüsünü onun ağzına doğru üfledi.

*"Toprak bizim
bedenimizdir. Ateş,
ruhumuz.
Hava, nefesimiz.
Su, kanımız.
Et etle örülmüş.
Damardan damara.
Tanrıça seni kutsuyor.
Yeniden bir bütün ol."*

Saf kadınsı dürtülerden doğan bir dürtü onu acele etmeye itti, Umutsuz bir hamleyle ağzını onunkiyle birleştirdi ve büyüsünü onun ciğerlerine üfledi.

Sadece bir an, kısa ve güçlü bir nefes kadar sürmeliydi.

Ama sıcak dudakları adamın serin ağzıyla yastıklaştığında, Morgana öylesine sarsıcı bir his tayfunu tarafından ele geçirildi ki, tüm yer duygusunu kaybetti. Ormanın yeşili, suyun serinliği, akan kanın sesleri, bir fısıltı kadar ince ve gerçek kadar sağır edici bir şey etrafından ve içinden geçerken kayboldu. Bu ona kutsal günleri, gezegenlerin yörüngelerinde hizalandığı ya da dolunayların gündönümü veya ekinoksla çakıştığı zamanları hatırlattı. Yabancı ve güçlü bir sihirdi. Erkeksi. Baskın.

Ciltli.

Aşırı hararetli beyni hareketleri algılayamadan, saf demir bantlarla bir sandığa zincirlenmiş ve artık soğuk olmayan bir ağız tarafından yutulmaya başlanmıştı.

Hayatın ilk nefesiyle eğilen devasa bir bedenin üzerine çekildi, Morgana paniklemesi gerektiğini biliyordu. Mücadele etmesi gerektiğini. Ama yapmadı. Sonuçsuz kalacaktı. Bu kadar güçlü bir tutuştan kaçış yoktu.

Viking miğferini çıkarıp ayağa kalktı ve Morgana'yı kucağına alıp bedenini kendi mağarasının içine soktu. Morgana bir kez daha kendini tutsak olarak buldu. Çünkü bu öpücüğün içindeki bir şey, herhangi bir uzunluğundan daha güçlüydü. ip ya da sihir büyüsü olabilir.

Vahşi dudaklarında ilahi olana dair bir ipucu vardı. Sonsuzluğun bir anlık görüntüsü.

Ve böylece, bağlanmış oldu.

Viking, Morgana'nın korsajının önünü yırttı; büyüyü etkili bir şekilde bozdu ve onu sağlam bir şekilde gerçekliğe geri attı.

"Hayır!" diye nefesini tuttu ve ağzını onunkinden ayırdı.

Büyük bir şok geçirmesine rağmen adam sustu, ama iri eli göğüslerinin vadisine yerleşerek içine rahatsız edici bir sıcaklık yaydı. Adamın yüzüne baktığında o da aynı şekilde donakaldı.

Tanrıça tarafından, bir canavarın kucağına bırakılmıştı.

Morgana sık sık karanlık bir yere baktığında şöyle hissedirdi Aysız bir gece, bir tür beklenti tehlikesi. Karanlığın baktığı gibi

ona geri döndü, zayıflıklarını inceledi ve ruhunda asla ışığı görmemesi gereken büyüünün bulunduğu yerlere ulaştı.

İnsanın ensesindeki tüyleri diken diken eden ve en cesur erkeklerin bile gölgelerden kaçınmasına neden olan o karanlığı, o korkuyu yoğunlaştırırsa bile, yine de Viking'in gözlerindeki saf siyah boşluğu tam olarak tanımlayamazdı. Viking'in gözleri, Viking'in hayal ettiği şekilde onu inceliyor gibiydi. gece yaptı. Yüzünde dolaşan o dipsiz akik havuzları sanki o tuhaftı.

Sersemlemiş bir görsel keşif anında canavarla kilitli kaldı. Gözleri ya da gözlerinin eksikliği bir yana, yüzünün geri kalanı şüphesiz erkekti. Ya da eğer savaş tanrıları, o yıkım şeytanları bir savaşçının yüz hatlarını *yaratmış* olsalardı, öyle olurdu.

Bu geniş ve acımasız düzlemlerin hiçbiri göze hoş görünmek için tasarlanmamıştı. Keskin açılarla belirlenmiş çenesi ve çenesi, inatçı bir tehditle öne doğru itiliyordu. Alnı ebedi bir kaş çatmayla gölgelenmişti. O zaten inanılmaz derecede koyu, derin gözleri. Kaydırma dövmeleleri saç çizgisiyle oynuyor ve bol siyah saçlarının arasında kayboluyordu.

Ama dudakları.

Morgana'nın bakışları umutsuz bir hayranlıkla dudaklarına kilitlendi. Bu dudaklar Tanrıça'nın onun korkutucu tavrını telafi etmesiydi. Daha önce bir erkekte hiç böyle dudaklar görmemişti. Böylesine tatlı bir dudağa sahip olabilmek için adamın geri kalanının ürkütücü derecede erkeksi olması gerekirdi.

"Nesin sen?" diye sordu kadın. Çünkü onun gibi bir yaratığın bu dünyadan olmadığı kesindi.

Cevap vermedi. Onun yerine elini göğsünden yanağına doğru kaldırdı. Viking, Morgana'yı şok eden bir şefkatle kendi vücudunu keşfetti. yüz hatlarını kör bir adamın titizliğiyle inceledi. Memnun bir kedininki gibi yumuşak bir tıkırtı, içinde bir yerden yayılmaya başladı devasa göğüs. Titreşimler en rahatsız edici şekilde içinde yankılanıyor, garip bir farkındalığı doğrudan bacaklarının arasına fırlatıyordu.

Morgana buna boyun eğdi ve gözlerindeki ruhsuz boşluklar yüzünden görüşünün gerçekten de bozulup bozulmadığını merak etti.

Kardeşi Malcolm ve kuzeni Kenna'nın, Dun Moray'in kütüphanesindeki kitapları karıştırdıktan sonra fısıldaşarak konuştukları yavaş bir tanıma hafızasına nüfuz etmeye başladı.

Morgana, ağabeyi ve kuzeni gibi saatlerce büyü araştırmak ve Druid halkının efsanelerini ezberlemekten hiç hoşlanmamıştı. Ormanlardan, nehirlerden ve Moray'ın yaşlılarından öğrenmişti. Tozlu eski bir kitap yerine halkının yüzlerini okumayı tercih ederdi.

Ama bu hikayeyi hatırlıyordu, çünkü acımasız bir tür içinde romantizm var. Savaş Tanrıçası Freya tarafından doğaüstü bir güç ve dayanıklılıkla kutsanmış bir Kuzeyli. Kan gördüğünde, siyah gözleri ve keskin dişleriyle bir savaş canavarını serbest bırakırdı. Kadın, erkek ya da çocuk ayırt etmeksizin katliam yapan, durdurulamaz bir canavar. Malcolm onlara ne demişti?

Berserker'lar.

Tanrılar adına. Yeryüzünde gelmiş geçmiş en ölümcül yaratıklardan birinin pençesine düşmüştü. Ve, Kenna'ya göre, kim ödedi

Bu kısma özellikle dikkat ederse, onu öldürmekten kaçınmasının tek olası yolu- Yutkundu, gözleri irileşti ve ağzı açık kaldı. Eğer onu eşi olarak kabul etseydi.

Üçüncü Bölüm

Morgana bunun onu öptüğü için olduğunu baş döndürücü bir dehşetle fark etti. Onu ölümün eşiğinden döndürerek, ömür boyu kendisine bağlamıştı.

Savaş köprüye doğru yayılmaya başladı; Vikingler ve Saksonlar nehrin karşısındaki ağaçları siper ve pusu olarak kullanıyordu. Bir Viking hayvani bir ses çıkararak ayağa kalktı ve onu da yanına alarak etraflarındaki zemini çılgınca araştırmaya başladı.

"Beni yere bırak, sana baltanı getireyim," diye teklif etti Morgana. "Ona ihtiyacın olacak."

Berserker isteksizce itaat etti ve ağır baltayı onlara doğru yönlendirirken ayakları dışında herhangi bir şeyle nehre dokunmaktan yine vazgeçti.

"Beni çözebileceğini düşünüyor musun?" diye cüret etti.

Bunun yerine, iblis gözlü savaşçı silahını kana bulanmış nehirden alıp sırtına sabitleyerek ve ağaçların arasından doğal olmayan bir hızla ilerlemeden önce onu göğsünün güvenliğine alarak onu şok etti.

"O şekilde değil!" Morgana itiraz etti, bağlarına karşı sonuçsuz çırpınışlarını yeniledi. "Bu çok tehlikeli. Nehrin aşağısına gitmeliyiz."

Onun gibi bir canavarın böyle bir ses çıkarması fikri bu kadar gülünç olmasaydı, boğazından çıkan sesi alay olarak adlandırabilirdi.

Ağaç hattından ayrılıp neredeyse boş olan batı yakasındaki savaş alanını geçtiklerinde Vahşi Savaşçı onu daha sıkı kavradı. Midesi bulan Morgana, gözlerini katliamdan çevirip yüzünü onun göğsünün gücüne gömdüğü için minnettardı. Hiç şüphesiz, burası yüzyıllar boyunca güneşten ağarmış kemiklerin ve sürüklenen ruhların mezarlığı olacaktı.

Kılıçlarını yaralı Vikinglere saplamak ya da yaralıları savaş alanından çıkarmak için geride kalan birkaç Sakson'un şok olmuş haykırışlarını duydu. Göğsünün güvenliğinden bakarak, Morgana, yaya olsalar bile dörtnala koşan bir atın hızıyla hareket ettiklerini görünce hayrete düştü. Oklar havayı delip geçti ama hiçbiri hedefini bulamadı.

Çok geçmeden, o ve Berserker batıya doğru sayısız yol kat etmişlerdi. Mor çayır devedikenini tarlaları ve tarım arazilerinin kısa taş çitlerinin üzerinden. Hiç yorulmamış gibiydi, nefesi kızın yanağında bile kalıyordu.

Morgana, İngiliz-Sakson sürüsünün dehşetinden kaçmasına yardım ettiği için ona duyduğu minnettarlığı güçlükle zapt edebiliyordu.

Arazi yerini inişli çıkışlı zümrüt tepelere ve otlayan hayvanların bulunduğu yemyeşil vadilere bıraktı. Tepeler onu taşımak için bir meydan okuma gibi görünüyordu ve tırmanırken birkaç homurtu ve nefes kesilmesi kaçtı.

Bir tepeyi tırmanırken, kısa ama yine de canlı sonbahar yapraklarıyla dolu ağaçlarla kaplı bir vadiden geçen bir dere gördüler. Berserker sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi ağaçların arasına doğru ilerledi, yürüyüşü gittikçe d zensizleşiyordu. Alçaktan sarkan dalların sağladığı siperin içine eğilerek onu suyun kenarına götürdü ve ayaklarını yumuşak yosunlu zemine koydu.

Morgana biraz dengesiz hissetti ve onun uzaklaşmamasına sevindi. İri bedenini onunkine yasladı, boynunu başının tepesine doğru eğdi ve saçlarına doğru derin nefesler çekti.

Yine de muhtemelen olması gerektiğini bildiği kadar korkmuyordu, Morgana o sonsuz obsidyen gözlerle tekrar karşılaşmaya henüz hazır hissetmiyordu. Artık savaştan ka tıklarına göre, bu kas ve büyü canavarı onunla ne yapmayı planlıyordu?

Ya *da* ona.

Olasılıklar, omurgasından aşaağıya doğru akan ve bacaklarının arasında biriken karanlık bir heyecanla bağlanmış titreyen bir korku heyecanı gönderdi. Vücudunun onun yakınlığına verdiği şaşırtıcı tepki onu hem rahatsız ediyor hem de uyarıyordu.

Göğsündeki nefes kısaldı ve kesildi, sanki lezzetli bir şeyin kokusunu alan bir tazı gibi havayı test ediyordu.  ıkardığı ses günah ve ihtiyaçla doluydu ve Morgana kendini bir kez daha onun bedeninin duvarına doğru çekilirken buldu, gözlerinin siyah boşlukları en çok

Niyetleri açıktı. Kadının karnına doğru, adamın cinsel organının kalın sütunu, dolgun ve sert bir şekilde kasıklarının arkasında titreşiyordu.

Ona sahip olmak istiyordu. Onu *almak*.

"Bekle!" Bağlardan kurtulmuş olsalardı ellerini ona karşı kaldıracaktı ve omuzları onları geri alma ihtiyacıyla gerildi.

Durdu. Yine de ona karşı hayal kırıklığını homurdandı ve insan olamayacak kadar keskin dişlerini gösterdi.

Morgana yüzündeki kanın çekildiğini hissetti, ama onun vahşi toplayabildiği tüm cesaretle hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Eğer ona kaba davranırsa, uyku büyüsunü onun üzerinde deneyebilir ve başka birinde işe yaramasını umabilirdi. büyüünün yarattığı.

"Beni anlayıp anlamadığını bilmiyorum," diye cüret etti, adamın bırakın sözlü iletişimi, kendi dilini bile bilmediğini fark etmişti. "Ama senden bir şey daha isteyeceğim." Geri adım attı ve dönerek ona bağlı ellerini uzattı. "Çöz beni?" diye tekrar denedi.

Hiç tereddüt etmeden kadının bileklerine uzandı ve deri bağlarını bir keten parçasını koparır gibi çekip ayırdı.

Morgana dönüp ona baktı, omuzlarından parmak uçlarına kadar inen rahatsız edici karıncalanma hissiyle önce bir bileğini, sonra diğerini ovuşturdu. "Teşekkür ederim savaşçı," diye iç geçirdi ağrıyan omuzlarını yoklayarak.

Hayvani bir sıkıntı sesi çıkardı, elleri onu zincirledi. ön kollarını ve bileklerini muayene için kaldırdı. Derisi çığ ve kızgındı ama kırık değildi. İzlere bakarak hırladı ve sonra onları dudaklarına götürdü. Tenin yumuşak, dolgun kıvrımları bileklerinin damarlarını örten ince ete sürtündü ve ağzının hafif baskısı altında nabızı alevlendi.

Pürüzlü olmaktan ziyade yumuşak olacak kadar uzun olan koyu renk sakalı, sıcak dili uzun bir yalamayla yeni hassaslaşmış etinin üzerinde gezinmek için kaçtığında, duyumda büyüleyici bir kontrast sağladı.

Yalamayı başka bir yerde de hissetti ve dudakları dehşet ve zevk dolu bir nefesle ayrıldı.

Adamın gözleri onunkilere kilitlendi ve eli sıkılaştı. Adamın bakışlarının bir keskinleşip bir donuklaştığı izlenimine kapıldı, sanki odağını korumak için savaşıyordu. Nefesi daha da kesildi ve sanki bir şeyle savaşıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

İçini bir şüphe kapladı ve adamın avını yemeden önce sadece onunla oynayıp oynamadığını merak etmesine neden oldu. Özgür kalmak ve kendine gelmek isteyen Morgana bileğini çekiştirdi ama adam onu bırakmayı reddetti.

Hissettiğinden çok daha güçlü bir sesle, "Bırak beni Berserker," diye emretti.

Yine itaat etti, alnında bir acı fısıltısı belirdi, sonra aniden sert bir acı homurtusuyla dizlerinin üzerine çöktü. Etrafında bir kan gölü toplanmıştı ve Morgana adamın bronz teninin solgun bir renk aldığını fark etti.

Ancak o zaman bacağını hatırladı.

"Olamaz," diye bağırdı. İyileştirici nefesi adamın kalçasındaki mızrak yarasına ulaşamazdı. Sadece ciğerlerine ulaşabilirdi. Böylesine derin ve acı verici bir yarayla onca yolu yükü olarak onunla birlikte koşmuştu.

Gövdesi sallanıyor, göz kapakları bilinçle savaşıyormuş gibi çırpınıyordu. Morgana öne doğru düşerken onu yakaladı ve ağır gövdesini yere indirmek için elinden geleni yaptı.

"Seni iyileştireceğim," diye söz verdi, başını yosunların üzerine koyduktan sonra ayaklarını çekiştirmeye başladı. Islak hayvan derisi onun kaya büyüklüğündeki

Sanki pençeleri varmış gibi kalçalarını sıktı, ama onlarla boğuşmayı bırakmadı ve güçlerini kullanarak suyu malzemedен çekti.

Hayatını kurtarmak için onu soyması gerekiyordu.

Dördüncü Bölüm

Bael, esintideki bir tütün amaçsız sürüklenişle kendine geldi. Düşmek kaçınılmazdı ama yolculuk telaşsızdı. Küçük Algılar birer birer duyularına nüfuz etti. Toprak, yosun ve temiz su kokusuyla burnu seğirdi. Yine de nefesine başka bir şey karıştı. Olgun meyvelerin ve egzotik baharatların aroması. Tarçın olabilir. Ciğerlerini ağzına kadar doldurdu ve bir kadının kusursuz kokusunu yakaladı.

Belki de Valhalla'nın bir bakiresi? Ya da onu Freya'nın salonlarındaki ebedi zaferine götürmek için gelen bir Valkyrie?

İşitme duyusu ikinci kez geri geldi ve bir derenin sakin sesine, ağaçların arasından ve yaz çimenlerinin yaprakları arasından hışırdayan rüzgâra kulak kabarttı. Yatıştırıcı seslere yumuşak bir şarkı eşlik ediyordu; ses son derece tatlıydı ve masumiyet damlıyordu. Bael sözlerin hiçbirini tanıımıyordu ama o zamanlar henüz meleklerin dilini öğrenmemişti.

Daha sonra vücudunun farkına vardı. Sırt üstü yatmış, yumuşak toprak ve yosunlarla yastıklanmıştı. Hafif ama serin bir esinti tenini çıplaklaştırmış ve pürüzlendirmişti. Düşünceleri durgun ve bulanık olsa da kendini temiz, canlı ve güçlü hissediyordu. Her zamanki acemi yeteneklerinden daha fazla büyüyle koşarken, toprağı bitene kadar koşabilecekmiş gibi hissediyordu.

Gözlerini açtığı anda, ağaçların arasından göz kırpan bir yıldız örtüsüyle karşılaştı. Valhalla'da gece mi? Tanrılar uyudu mu? Yoksa geceyi Vücudunun açıkça istediğı gibi karanlık mı? Sikişmek için.

Karanlık görüşü bu yerde değişmemişti, gölgeler ve gölgeler için bilenmiş, ama gündüz olduğu kadar keskindi. Gökyüzünde ağır bir ay asılı duruyor ve geceyi ürkütücü bir maviye boyuyordu.

Bu nasıl olabilir?

Derenin sesine ve şarkı söyleyen sese doğru döndü ve ölmüş olması gerektiğini anladı çünkü kalbi durmuş ve nefesi bir insanı öldürecek kadar uzun süre donmuştu.

Yıkanan kadın sığ derede diz çökmüş, sırtı ona dönük, suyu avuçlayıp omuzlarına sıçratıyordu. Teni ay ışığında yumuşak ve parlak görünüyordu ve Bael'in gözleri omurganın sütunlarından aşağıya doğru akan parıltılı damlaları takip etmekten kendini alamadı. O bir

Her savaşının arzusunun doruk noktası. Yumuşak kıvrımlar ve solgun bir tenden başka bir şey yoktu. Kendi faydacı vucudunun tam tersi olan bu kızın her bir kıvrımı ve yuvarlak hatları memnun etmek, baştan çıkarmak ve tatmin etmek içindi.

Bael ayağa kalktı. Ağız doldu taştı ve seksi hayatında hiç olmadığı kadar sert, dolgun ve ısrarlı bir şekilde nabız gibi atmaya başladı.

Sonunda. Bu banyo sireni *onun* olacaktı. Yüzyıllık yalnızlığın, savaşın ve dökülen kanın ödölüydü. Berserker büyüklerinin, hatta kendisinden genç olanların bile ondan istediği her şeyi yapmıştı. Lekeli kanını lanetleyenlerin kınamalarına ve tiksintilerine katlanmış ve açık tenli, açık gözlü savaşçıların arasında kara bir leke olarak durmuştu.

Berserker tapınağı arasında bir efsane vardı; en korkunç ve en cesur savaşçıların Freya'nın cariyelerinden biri tarafından Valhalla'ya götürüleceğini vaat eden bir efsane. Her şeyin Babası Odin'in salonuna kabul edilmeden önce, savaş yorgunu kemiklerini dinlendirirken hizmetçi kadın önce onu yıkar, sonra da ne kadar karanlık ya da akıl almaz olursa olsun her türlü cinsel arzusunu yerine getirirdi.

Onu asla kendilerinden biri olarak kabul etmeyecek olan İskandinav akrabalarının hayatta kalması için savaşırken öldüğüne göre, Freya ona cariyesi olma hediyesini vermişti.

Bael buna inanmakta güçlük çekiyordu. Uzun zamandır ölümü, boş hapishanesinden kurtulmayı arzuluyordu. Cennetin bu kadar tatlı olacağını bilseydi, ölümünü garantilemek için İngiltere'yi tek başına işgal ederdi. Yıllar önce.

Arzuları ne karanlık ne de sinsiydi, basit ve azdı. Egzotik ritüellere ya da giderek utanç verici hale gelen ordusundaki erkekler tarafından aranan zevkler. O sadece, uzun zamandır kendisinden esirgenen kadın etini hissetmeyi arzuluyordu. Bu sert ve acımasız varoluşta bir yumuşaklık dokunuşu için. Altında yattığını ve kendini kaybedene kadar onu sıcaklığıyla kucakladığını hissetmek için. Hem kabul görmeyi hem de serbest bırakılmayı arzuluyordu. Ve İşte ona bir geceliğine de olsa bunu tattıracak kadın buradaydı.

Benimkini.

Bael'in canavarı öylesine güçlü bir taleple kükredi ki, içinden bir ihtiyaç ve sevinç dalgası geçti, onu sakatlayıcı bir şehvet ve sahiplenme dalgası izledi.

Hayır, diye düşündü Bael. Burada, Valhalla'da işler farklıydı. Çiftleşme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Kadının şarkısı bir solukta kesildi ve körlemesine ona doğru döndü, dolgun, bereketli göğüslerinin uçları ıslak ve ağır saçlarla örtülmüştü.

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, daha önce hiçbir canlı tarafından dizlerinin üzerine çökertilmemişti ama o dolgun göğüslerin yaydığı çılgınlık patlaması neredeyse bacaklarını altından çekiyordu.

Sendeleyerek ilerleyen Bael dereye atladı, onu diz çöktüğü yerden kaldırdı ve itirazını kendi ağzıyla mühürleyerek ağzından çaldı. Kız önce ona karşı gerildi ama sonra bir teslimiyet sesiyle eridi. Vücudu, adamın sıcak tenine karşı akıntıdan dolayı serin ve nemliydi. Kendini iyi hissediyordu. Canlandırıcı. Dudakları yumuşak ve tanıdık geliyordu, sanki onları daha önce öpmüş, tatlılıklarını tatmış ve uysal sıcaklıklarından zevk almış gibiydi.

Bir başkasının dokunuşunu hissetmeyeli onlarca yıl olmuştu. Bir kadın ona şimdi olduğu gibi bastırmayalı elli yıl olmuştu. Bael Bir kadının nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştu ama daha önce dokunduğu hiçbir kadının, kollarındaki kadının tensel mükemmelliğine yaklaşamadığından emindi.

Kadının kokusu, olgun meyveler ve baharatlar akıl sağlığının sınırlarını aşındırıyordu.

Bael, zevk ve işkence karışımı bir iniltiyle ellerini kadının sırtının dramatik eğiminde gezdirdi; dar bir bele doğru iniyor ve yoğurduğu avuçlarından taşan bir kışa doğru genişliyordu. Tanrılar, bundan daha mükemmel *olamazdı*. Bir kadının etinin altındaki kemikleri hissetmek pek umurunda değildi. Öz ve yumuşaklık istiyordu. Büyük ellerini doldurmak ve her santiminde gözlerine ziyafet çekmek için. Onun vücudunun tatlı şeklini, kuzeyin sert, kaslı kalkan kızlarına ya da adamlarının para ödediği bir deri bir kemik fahişelere tercih ederdi.

Ellerini kollarından geçirip omuzlarının üzerinden geçirerek boynuna doladığında etinin onunkinin üzerinde kayma şekli, kendini kontrol etmesinin son liflerini de çözdü. Parmaklarını kızın kışına sokarak onu kendine doğru çekti ve bacaklarını gövdesine dolamak için ayırdı.

Bael onun şok içinde soluk soluğa kalışını ve sanki hareketleri onu şaşırtmış gibi kolları ve dizleriyle ona sarılışını bile sevmişti.

Evet. Uzun bacakları Valhalla'da sabah olana kadar onun bir parçasına sarılmış olacaktı. Beline. Kafasını. Bael onun etiyle ziyafet çekmeyi planlıyordu.

ve onun seksini. Onu kendininkiyle beslemek için. Onun için boşalırken sesinin tatlılığından zevk almak ve serbest bırakılmasını tekrar tekrar içine dökmek.

Tanrım, *çok* uzun zaman olmuştu. Bir ömür.

Birbirine kenetlenmiş ağızlarını ayırmadan onu yumuşak yosunlu kıyıya taşıyarak ikisini de yere indirdi ve vücudunu kendi vücuduyla örttü.

Bu gece onun Tanrılardan aldığı bir armağandı ve bir asırlık fedakârlık ve inkârdan sonra, ödülünden sonuna kadar yararlanacaktı.

Morgana Çılgın'ın uyandığını hissetmişti, karanlıkta bile onu hissedebiliyordu. Ama onu banyosundan alıp ağzına yapışana kadar hareket ettiğinin farkında değildi.

Şimdi bu son derece erkeksi yaratığın altında yatıyordu, adamın zonklayan ereksiyonu sıcak ve sert bir şekilde karnına dayanmış, dizleri onu içine davet edercesine yanlarını kavramıştı.

Tehlikeli pozisyonlarının tehlikesinin farkındaydı ama ağzını onun o büyüdü dudaklarından ayıramıyordu. Sorun ne adamın geri kalanının katıksız sertliğiyle olan zıtlıkları, ne de tenleri birleştiği anda içine dolan uyarılma hissiydi.

En azından tam olarak değil.

Onu adama bağlayan şey, adamın her gözeneğinden yayılan saf ve ham duygulardı. Yanlışlıkla onun bir öfke, ihtiyaç ve dürtü canavarı olduğunu düşünmüştü. Ama aurasının etraflarını kaplayan imzası onun yanıldığını kanıtladı. İçinde yoksunluktan doğan bir özlemi saklayan yalnız bir tür öfke kanıyordu.

Morgana daha önce hiç bu kadar yalnız birine dokunmamıştı. Morgana onun kendisini keşfederken duyduğu neredeyse saygılı hayranlığı okuyabiliyordu. Bacaklarını onun etrafına doladığında duyduğu sevinç onu büyülemişti. Ve uyarılmışlığının baskın gücüyle, bu gücü ona zarar vermek ya da boyun eğdirmek için kullanmaktan kaçındığı dikkatli yolla baştan çıkarıldı.

Kısıtlanmaya *ihtiyacı* olduğundan değil.

Endişe verici bir nedenden ötürü, vücudu ona aynı türden şiddetli bir yoğunlukla karşılık verdi. Onun kollarında, ilkel bir yaratığa dönüştü. arzular ve saf içgüdüler. Sonuç ve mantık düşünceleri güçlü bir akıntıya kapılmış dalgaların sürüklediği odunlar gibi ondan uzaklaştı.

Mavi ayın aydınlattığı büyük bir gölgeler ve açılar yığınının başka bir şey değildi. Bazı gümüşi ışıklar elmacık kemiğinin keskin çizgisine vuruyor ya da koyu renk saçlarının parlaklığını yakalıyordu ama gözleri onun için bir gizem olarak kalmıştı. İfadeleri gizliydi. Bilmesi gereken şeyi anlamak için onları görmesine gerek yoktu.

Berserker, kelimenin en temel anlamıyla onu eşi yapmak istiyordu.

Onu durdurmadığı sürece. Ve onu her an durdurabilirdi.

Bilmediği çok şey vardı. Boynunun hassas çukuruna tapınmak için dudaklarını aşağıya çeken adam daha dün yüz adamı katletmişti. Tehlikeliydi, hatta ölümcül. Ve şu anda başka bir düşmanı göze alamazdı. Hele ki bu kadar güçlü birini.

Ama, ah, o dudaklar. O kötü, büyüleyici dudaklar. Arkalarında yıkıcı bir arzu izi bırakırlarken onları nasıl durdurabilirdi? Keşfettiği her santimlik ten sanki ilk kez canlanıyormuş gibi canlandı.

Elleri de pasif kalmadı. Bir aceminin coşkusu ve bir karabasanın becerisiyle onun çıplak bedeninde gezinerek

Onu arzuyla ıslatan ve hislere boğan fırtınalar.

Uzun, cüretkâr parmaklar vücutlarının arasına uzanıp iç uyluğunun hassas etini okşarken kadınsı kaslar sıkıştı. Heyecan sinirleri boyunca dans etti ve seksinin nemli kıvrımlarına yerleşmek için bacaklarını sarstı.

Morgana daha önce de tahrik olmuştu. Dağlı klanındaki cesur delikanlılarla tutkularını keşfetmişti ama bir dokunuşun tehdidi onu hiç bu kadar yoğun etkilememişti. Kanı bunun için şarkı söylüyordu. Vücudu ihtiyaçla titriyordu. Teni beklentiyle kızardı.

Sondalayan parmakları kadının seksinin kaygan yarığında geçip varlığını oluşturan en küçük liflere kadar saf mutluluğu vuran titreyen yeri fırçalarken boğazından saf erkeksi bir zevk sesi yükseldi.

Kadının uyarılmışlığı öylesine fazlaydı ki, zevk almak için etin yumuşak açıklığını manipüle etmesine bile gerek yoktu. Ama o yaptı. Omzunu sahiplenici bir şekilde ısırdıktan sonra güçlü parmaklarını dairesel hareketlerle gezdirdi, dudakları göğsünden aşağı inerek titreyen göğüslerini ısırdı.

Morgana'nın nefesi, adamın elinin emin hareketleriyle birlikte alçalıp yükseliyordu. Canavar ona dokundu, sanki bu hareketten o kadar zevk alıyormuş gibi

onun gibi. Aleti kızın kalçasında daha sıcak ve daha dolgun hale geldi, ancak Güçlü parmaklarının kaygan ve telaşsız hareketlerinden memnun görünerek onu sahiplenmek için hareket etti.

Basınç hızla arttı ve kadının kalçaları adamın altında sarsıldı. Bu baskı öylesine yoğun bir zevke dönüşüyordu ki, bu zevk gelgit dalgaları gibi kabarıp taşarken, soluk soluğa gelen salıverilme çığlıklarını tutamıyordu. Fırtına. Morgana kırılacağını düşünecek kadar gerildiğinde, Çılgın Vahşi bir parmağını onun içine kaydırды, başparmağı uysal etin ucunda tıngırdamaya devam etti.

Kapalı gözlerinin ardında yıldızlar patladı. Giren sadece bir parmaktı ama adamın eli büyük, parmakları uzundu. Zonklayan bir titremeye doruğa ulaştı ve bacakları onu kendisine hapsetmek istercesine adamın kalçalarının etrafında kenetlendi. Çığlıkları gece boyunca çınlamış ve gizlenenleri korkutmuş olmalıydı.

yaratıkları uzaklaştırdı, o kadar aşkın bir duyguydu ki.

"Evet," diye gergin bir fısıltıyla soludu, hislerin azalmaya başladığını hissediyordu, henüz bitirmeye hazır değildi. "Durma! Asla durma," diye yalvardı.

Durdu. Kız ona saldırmış gibi geri çekilirken, gölgesi şeytanın gazap meleği gibi kızın üzerinde belirdi.

"*Hvorfor snakker du i den engelske tungen?*" diye sordu baltasının bıçakları kadar keskin bir sesle.

Şaşkın ve az önce ona verdiği zevkle uyuşmuş bir halde, sadece şaşkınlıkla onun gölgesine bakabiliyordu. Hiç öğrenmediği bir dilde ona nasıl cevap verebilirdi ki? Tanrım, bu iş çok daha karmaşık bir hal almıştı. Ne istiyordu? Onu kızdıran neydi?

"Özür dilerim savaşçı," diye cüret etti, göğsü nefes nefese çırpınıyordu. "İngilizce bilmiyor musunuz?" Onun ana dili olan Gal dilinde konuşmadığı neredeyse kesindi.

"Bu cennet Kuzeyliler için," diye hırladı ona mükemmel bir İngilizceyle. "Sesin bir Pikt gibi çıkıyor ve İngiliz dilinde konuşuyorsun."

Kaşlarını birbirine yaklaştırarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ben bir Pikt'im," diye onayladı. "Ve Yorkshire güzel bir yer olsa da, *cennet* olduğunu söyleyemem."

"Yorkshire." Kelimeyi sanki ona yabancıymış gibi test etti. Sonra vahşi bir küfürle kızın üzerinden fırladı ve baltasını kapıp savurdu

Ona doğru. Bıçak göğüslerinin arasındaki vadide durdu, göğüs kafesini öptü ama deriyi parçalamadı.

"Nesin sen?" diye sordu. "Eğer bana yalan söylersen, kanını dökerim."

"Kanımı dökemezsin, Berserker." Morgana sakın bir şekilde, aklını başına toplayıp kalçalarını birbirine kenetlerken soğukkanlılığını korumaya çalışarak konuştu. "Ben senin eşimim."

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

"*Nie*," Bael'in burun delikleri saf bir ıssızlık nefesiyle alevlendi. "Bunu bir daha yapmayacağım," diye hırladı, baltayı yosunların üzerine yayılmış baştan çıkarıcı kadının titreyen etine daha derinden saplamak ve ikisinin de sonunu getirmek istiyordu. Böyle bir şey olamazdı. Ölmüş olması gerekiyordu. Bunu *hak etmişti*.

"Yine ne demek istiyorsun?" diye sordu usulca. "Bugünden önce hiç karşılaşmadık."

Bael'in gözleri büyüdü. Bu sesi daha önce de duymuştu. O yüzü *taniyordu*. Onun için öldürebilirdi. Onun için ölürdü. *Onun* için. Ordusunu onun için geride bırakmıştı ve muhtemelen Saksonlar tarafından katledilmiş ve öbür dünyada ödülleri almışlardı.

"Nie!" diye inleyerek baltasını yere fırlattı. "Nie, *Nie*, *Nie*!" Bael'in yumruğu bir ağacı devirdi ve kadın ayağa fırlayarak körlemesine karanlıkta onu bulmaya çalıştı.

"Lütfen üzülme," diye yalvardı. "Seni öpmek *istememiştim*. Sadece ölüyordun ve ellerim bağlıydı, bu yüzden hayatını kurtarabilmemin tek yolu ciğerlerine büyü üflemekti. O sırada senin bir Berserker olduğunu bilmiyordum."

"Buna hakkın yoktu!" Bael kükredi, kadını sarsacak kadar öfkeliydi. Dişlerini takırdatıyor. Yine de ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Hareket ettikçe zıplayan o baştan çıkarıcı göğüsleri görürse yaptıklarından sorumlu olmazdı. "Hayatımı kurtarmak senin sorumluluğunda değildi. Ölümde zafer vardır. *Serbest bırakmak*. Sen bunu benden çaldın, *cadı*." Parmağını ona doğru itti.

"Biz *Druid* terimini tercih ediyoruz," diye düzeltti, sonra sinirlenip ona doğru tehditkâr bir adım atınca ciyakladı. Örtmek Sahte bir kabadayılıkla gürleyerek, ellerini cömert kalçalarına koyarak onun dikkatini dağıttı. "Ve *hayatını kurtardığım* için beni affet." Tatlı sesinden alaycılık damlıyordu. "Ama sana ihtiyacım vardı."

Tabii ki nedeni buydu. Bu yanlış yönlendirilmiş bir nezaket girişimi bile değildi, o sadece onu kullanmak, ondan taleplerde bulunmak isteyen başka bir kadındı.

Bael onu gördüğünde, lanetlenmiş bir adamın bal likörü içtiği gibi içmeden duramamaktan nefret ediyordu. Onun dilinde de aynı bal gibi tatlı olacaktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı. "Yardıma ihtiyacım var... dünyayı kurtarmak için," diye söze girdi.

Bael baltasını geri aldı. "Beni duymadın mı, Kadın? Benim işim *bitti* bu dünyada!" Baltasını kızın eline tutuşturdu ve kendi baltasını kullanarak kızın parmaklarını baltaya doladı, sonra da baltayı kızın tenine bastırdı. "Bu senin hatan, şimdi düzelt."

"Ne demek istiyorsun?" Kadın silaha şüpheyile baktı. "Beni bulduğunuzda ölüyordum. Beni Valhalla'ya gönder."

"Hayır!" diye bağırды, adamın elinden kurtulmak için boşuna çabalıyordu.

"Yap!" diye sıkılmış dişlerinin arasından haykırdı, yalnızlık ve reddedilmeyle geçen cehennem gibi bir ömürden daha kurtulmak istiyordu. Bununla yüzleşemezdi, tekrar olmazdı. "Beni kendine zincirleme. Bu çok zalimce."

Geniş, berrak gözlerinde acı alevlendi ve onu öfke izledi. "Daha birkaç dakika önce ve seni iyileştirdikten sonra beni çok istiyor gibiydin."

Canavarı derisinin altında dalgalanırken hafızası ona geri döndü, artık yüzeye daha yakındı. Çiftleşmişti. O ilk öpücük. yaşamı bedenine geri döndürmek onu hayatının tamamı boyunca ona bağlamıştı. Bael ürperdi. Dünyada onun dudakları kadar tatlı bir şey yoktu. Onu hâlâ çok istiyordu. Fiziksel olarak acı verecek kadar çok. "O ben değildim," dedi sinirli bir şekilde, anıyı zihninden uzaklaştırmaya çalışarak. "Yani, o benim Berserker yaratığımdı."

Cadı, adamın tutuşuna karşı mücadele etmeyi bırakmadı. "Ben daha çok O," diye mırıldandı.

O da ondan hoşlanmıştı, diye düşündü Bael acı acı. Onunla çiftleşecek kadar hoşlanmıştı.

Tanrıların canı cehenneme.

"Kıpırdama, cadı," dedi daha nazikçe.

"Druid," diye tekrar düzeltti, hâlâ adamın elini çekiştiriyordu.

"Beni dinle," dedi. Ve durakladı, gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ben yaşlıyım-"

"Ah, kırk yaşından fazla olamazsın," diye sözünü kesti.

Ay ışığına rağmen karanlıkta kendisini pek iyi göremeyeceğini fark etmeden önce ona öfkeli bir uyarı bakışı fırlattı. "Bir asırdan uzun süredir yağma ve savaş yapıyorum. Benden bu kadar. Ve bu dünya benden kurtuldu. Bence sen yumuşak kalpli bir kadınsın. Sana yalvarıyorum, hayatıma son ver. Beni ödülüne gönder. Tanrılar bunu hak ettiğimi biliyor."

Gözleri yumuşadı ve kendi kasvetli duygularının endişe verici bir kısmını ona yansıttı.

"Yapamam," diye fısıldadı, çenesi tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

"Üzgünüm, savaşçı."

"*Yapabilirsin.*" bıçağa doğru adım atarak boynunun altına soktu. "Keskindir ve hızlı vurursan acı hissetmem."

"Anlamıyorsun." Başını dehşet içinde küçük sarsıntılarla iki yana salladı.

"Hayır anlamıyorsun," diye homurdandı. "Seni istemeyen bir kadına bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Kan dökmek ve can almaktan başka bir amacı olmamanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsınız. Sessiz bir gecede kafamın içinde kaç dehşet çığlığının yankılandığını bilemezsin.

Bunun gibi. Erkekler. Kadınlar."

"Dur!" diye bağırdı. Baltayı, onu bırakması için korkutmaya yetecek bir güçle çekti. Balta büyük bir *gümbürtüyle* yosunların üzerine düştü. Cadı ellerini kalbine götürdü ve sanki kırılıyormuş gibi göğsünü sıktı. "Hatırlamayı bırak," diye yalvardı, ani gözyaşları yüzünü lekeliyordu. "Acını hissedebiliyorum. Beni parçalara ayırıyor. *Lütfen!*"

Suçluluk duygusuyla hançerlenen Bael ona doğru uzandı ve kadın ondan uzaklaştı.

"Empati kurabiliyorum," diye inledi, kollarını çıplak beline doladı ve acının altında eğildi. "Anlıyorum."

Bael bu ağırlığı o kadar uzun zamandır taşıyordu ki artık alışmıştı. Geniş omuzları hâlâ onun altında eziliyormuş gibi hissediyorsa, onun gibi yumuşak bir yaratığı nasıl ezebileceğini ancak hayal edebilirdi. Büyük bir çabayla, uzun süre kilitli kalmayacağını bilerek, onu içinde bulunduğu o derin, karanlık yere itti.

"Şimdi anlıyor musun?" diye mırıldandı. "Buna bir son verirsen ikimiz için de daha iyi olur. Bunu kendim yapamam. Böyle bir onursuzluk beni Freya'nın salonları."

Doğruldu ve başını salladı, elinin tersiyle yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Ben bir Sonbahar Druidiyim," dedi ağlamaklı bir sesle. "Benim elementim *su*. Kan çoğunlukla sudan oluşur ve kan büyüğü benim gücüme sahip birinin elinde güçlü ve karanlıktır." Gözleri ışıltılı yüzünde ciddi birer havuz gibiydi.

"Gördüğün gibi savaşçı, başkasının kanından bir damla bile dökmemeye yemin ettim. Ne silahla ne de büyülerimle."

Bael'in omuzları çöktü. "O zaman Saksonlara geri döneceğim ve onlardan götürebildiğim kadarını öbür dünyaya götüreceğim."

Sanki aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri birden parladı. "Ya da belki beni eve, Loch Fyne'a götürebilirsin. Kardeşim Malcolm Vikinglerden *nefret eder*. Muhtemelen seni görür görmez öldürecektir. Özellikle de ona az önce yaptığımız şeyi... yaptığımızı... söylersem." Neredeyse karanlıkta bile gözleri yosunlu toprağa doğru kaydı.

Bael daha önceki o hoş yanılsamayı özlemişti. O yemyeşil, çıplak bedeni kendine doğru çekip onu altındaki yosunlara sürüklemek için yanıp tutuşan Bael, farkına vardığında yumruklarını iki yanında sıktı.

"Sen bir Pikt'sin." Son sözlerini tekrarlayarak ona doğru bir adım attı. "Kardeşinin adı Malcolm." Kadın onun bir sonraki adımından geri çekildi. "Ve sen Loch Fyne'den geliyorsun."

"Evet," diye başını salladı, kollarını kendine sardı ve soğuk sonbahar gecesinde titremeye başladı.

Bael onu ısıtma içgüdüsünü görmezden gelmeye çalışarak hırladı. "Kardeşin Piktlerin savurgan kralı, Malcolm, Moray'ın Mormaer'i değil mi? Highland Druidlerinin sonuncusu?"

Küçük eşi homurdandı ve başını savurdu, gözleri ilk kez öfkeyle parlıyordu. "O asla savurgan olmadı, babamız Duncan ihanete uğradı ve Malcolm esir alındı. Ve bilmenizi isterim ki Malcolm kesinlikle Druidlerin sonuncusu değil, sadece de Moray ailesinde bizden üç tane var." Otoriter duruşu çıplaklığı yüzünden biraz bozulmuştu. "Ve evet, o bu dünyada kalan son *erkek* Druidlerden biri olsa da; birkaç dışiden daha fazlası kaldı. Sayılarımız hızla azalsa da azalıyor."

"Bana bir Pikt Prensesi olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Biraz," diye yüzünü buruşturdu, belli ki adamın sesindeki onaylamama ifadesini doğru okumuştı. "Ben Morgana de Moray. Malcolm benim ağabeyim." Alışkanlıktan olsa gerek, kibar bir hareketle başını eğdi.

"Herkes sadece senin halkından erkeklerin Druid olduğunu bilir." Bael kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Tekrar alay etti ve saçlarını bir omzunun üzerinden atarak bir saç telini ortaya çıkardı. Pembe uçlu mükemmellik küresi, belli ki onu görebildiğinden habersizdi.

Bael'in ağzı, kızın göğsünün ağzında olduğunu hatırlayınca sulandı ve tüm bunların adaletsizliği karşısında sinirli bir iniltiyi bastırdı.

"Bunu herkes *biliyor* çünkü Druidlerin *istediği* buydu.

Herkesin düşünmesi için. Druid kadınları bu şekilde Romalılar ve Vikingler." Bael onun sadece gölgeler gördüğünü bilse de, başını kaldırıp ona baktı. "Malcolm yakalandığında, kuzenim Kenna ve ben artık korunmuyorduk ve bu yüzden kendimi Loch Fyne'den bu kadar uzakta buldum. İşte bu yüzden seni kurtardım savaşçı, çünkü seni gördüğümde biliyordum ki o köprüyü tek başına geçebileceğini, beni eve götürebilecek tek kişinin sen olduğunu söyledim."

"Yanılmışsın." Bael ona baltasını almak için eğildiğini ve etrafta tayfalarını aradığını söyledi. Onları nehrin kenarında uzanmış, temiz ve kuru halde buldu.

Ne kadar zamandır uyuyordu? Yanlarına gitti, parlayan çıplaklığını görmezden gelmek giderek zorlaşan kadına sırtını döndü. "Üzerine bir şeyler giy," diye emretti.

"Ama... hava karanlık," diye gereksiz yere işaret etti. "Bunun ne önemi var ki?" "Karanlıkta *görebiliyorum*," diye homurdandı. "*Her şeyi* görebiliyorum."

"Oh," diye soludu, sesi olması gerekenden daha az sıkıntılı çıkıyordu. "Aman Tanrım."

Bael onun yumuşak ayak seslerini duyarak yanına yaklaştı ve yosunların arasından elbisesini ve eteğini kaptı. Silkeleyerek, sevimli bir aceleyle başının üzerine çekti.

Dostum.

Bael başını salladı, çaresiz bir hayal kırıklığı ruhunda toplanıyordu. *Hayır.* Bir daha asla. Daha önce de bir eşle lanetlenmişti. Ve o kadın hayatının ikinci yarısını ilk yarısından daha sefil hale getirmişti.

Kendini bu lanetten kurtarmanın tek bir yolu vardı. O da ölmekti.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Üç Wyrd Kardeş, siyah taştan nemli bir Highland mağarasında kazanlarının etrafında toplanmıştı. Kazanın ateşi durgun mağarayı aydınlatıyordu ama fokurdayan okyanusun sesi dar ve yüksek duvarlarda yankılanıyordu.

"Kuzgun eşini üç kez yedi." İlk cadı Badb, bedensiz bir kuzgunun kanadını fırlattı.

"Ölü ağaç kanlı ayın altında üç kez çiçek açtı." İkinci cadı Macha, doğal olmayan bir şekilde budaklı bir dalla demliği karıştırdı.

"Dört kişi oldukları için Ölüm yakında doğmalı." Üçüncü cadı Nemain elini kazanın üzerinde gezdirdi ve adı anılmayan kokuşmuşluk bir araya geldi.

Birlikte ilahi söylediler:

"Şehvet ve kan şeytanını uyandırın. Ve
dünyanın sonu ateş ve sel olacak."

Badb eskimiş cübbesinden bir pençe çıkardı, kocakarı sesi pürüzsüz taş duvarlarda tınlıyordu.

"Confessor Edward öldü ve tahtı soğudu.

Kral Harold'un yaşlanmaması için bir ayak karga."

Hep bir ağızdan:

"Şehvet ve kan şeytanını uyandırın. Ve
dünyanın sonu ateş ve sel olacak."

Macha cömert kalçalarından sarkan keseden küçük bir çiğ et parçasına benzeyen bir şey çıkardı.

"Norman Piç William iki hafta içinde yola çıkıyor. Bu fen faresinin ciğeri askerlerinin iyi olmasını sağlayacak."

Hep bir ağızdan:

"Şehvet ve kan şeytanını uyandırın. Ve
dünyanın sonu ateş ve sel olacak."

Nemain elindeki bohçayı başının üzerine kaldırdı ve mavi elbisesinin altından bir bıçak çıkardı. Genç, meleksi yüzü zafer ve kötülükle buruştu.

"Pict tahtını Macbeth'e verdik, ama o orada öldürüldü. Bu ölü doğan druid bebeğin kanı onu tekrar bizim yapacak."

Morgana, içinden düşmanlarını izlediği su havuzunun -Bir sıkıntı çılgılığıyla parmaklarının arasından aktı. Görmeye dayanamıyordu. Boş midesi çalkalandı ve öğürdü.

Kan büyüü. Wyrđ kardeşler güçlerini yeniden kazanmak için bulabildikleri her Druid kanını kullanıyorlardı. Durdurulmaları *gerekiyordu*. Akarsuyun yanında diz çöktüğü yerin yanında çömelmiş olan Vahşi Savaşçı'nın bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin akı parlak ay ışığında parlıyordu ama irislerinin rengini seçemiyordu. Bununla birlikte, onun tiksintisinin kendisinininkini yansıttığını hissedebiliyordu ve bundan umutlandı.

"Ne tür bir kötülükle karşı karşıya olduğumu görüyor musun, savaşçı? Hiçbirimiz onları tek başımıza durduramayız. Kardeşimin yanına dönmeli ve kuzenim Kenna'yı bulmalıyım, yoksa her şey biter." Onun tereddütünün merakla vurgulandığını hissetti.

"İşte bu yüzden sana ihtiyacım var."

"Bana Druidlerin bu kadar güçlü bir büyüye sahip olmadıkları söylendi." Bir görme havuzu oluşturmak için birleştirdiği ellerini işaret etti. "Onların topraktan ve elementlerden aldıkları basit büyülerle simyacılar ve astronomlar olduklarını sanıyordum."

"Bu çoğu Druid için geçerli," diye açıkladı. "Ama her nesilde, Moray Druidleri arasında, yaratıcı Tanrıça tarafından kendilerine büyük güçler bahşedilen üç kişi doğar. Onlar toprağın ve elementlerin koruyucuları, insanların koruyucuları ve kutsal Kıyamet Günü Grimoire'unun bekçileridir."

"Ve sen de o üç kişiden biri misin?"

"Evet." Morgana ona doğru yaklaştı ve onun nasıl gerildiğini fark etmedi. "Daha önce de söylediğim gibi, ben Sonbahar Druid'iyim. Benim elementim su. Sonra kardeşim Malcolm var, o İlkbahar Druid'i, onun elementi toprak. Ve kuzenim Kenna, o da Yaz Druidi, onun elementi de ateş."

Berserker bir an sessiz kaldıktan sonra sordu: "Peki ya kış? Peki ya hava?"

Bir zamanlar ataları olan ama artık düşmanları haline gelen üç Wyrđ kız kardeşini düşündükçe tanıdık bir korku sancıları içine işledi. "Bu

Söylendiğine göre Tanrılar, bizimki gibi büyüye sahip dört Druid'in biz ölümlüler için aynı anda çok fazla güce sahip olacağına inanıyorlardı. Bu yüzden de her nesilden bir mevsim dönüşümlü olarak görevden alınan sadece üç Druid olmuştur. Gördüğünüz gibi, Kıyamet Günü Grimoire'u, dört mevsim ve element aynı anda yeryüzünde temsil edildiğinde, sonun mutlaka gelmesi gerektiği kehanetinde bulunuyor."

"Neyin sonu?"

Morgana boğazındaki yumrunun etrafında yutkundu. "*Her şeyin.* Günlerin sonu."

Geniş omuzlarının gölgelerini umursamaz bir omuz silkmeyle kaldırdığından, görünüşe göre durumun vahameti onun üzerinde kaybolmuştu. "Ve şimdi dört kişi mi oldular?"

"*Evet.*" Sanki havuz hâlâ oradaymış gibi ellerini kaldırdı. "Bu kadınlar kendilerine Wyrđ kardeşler diyorlar. Malcolm ve Kenna Moray arşivlerinde onlarla ilgili bir kayıt buldular. İki yüz yıl önce *ölmüş* olmaları gerekiyordu. Çok eski bir nesilden geliyorlar. Ve Badb, kocakarı, o bir kış cadısı. Onun elementi hava. Dedikleri gibi, şimdi dört kişi oldular. Kehanete göre, bu sonlarını getirecek. Tek ihtiyaçları olan Grimoire."

"Neden Grimoire'u onlardan saklamıyorsunuz?"

"Deniyoruz ama Wyrđ kardeşler güçlü düşmanlar." Berserker alay etti,

"O kadar da korkutucu görünmüyorlardı."

"Onları hafife almayın," diye uyardı Morgana. "Bu adanın kargaşa içinde olmasının sebebi onlar. Edward'ın ölümüne sebep oldular. Confessor. Onların yüzünden Kral Harold ve kardeşi Kont Tostig karşı saflarda savaşıyorlar. Kuzeydeki Krallığımda, Macbeth'i babam Kral Duncan'ı öldürmeye teşvik ettiler ve gaspçı Macbeth tahtta otururken hepimizi sürgün etti ve kardeşime suikast düzenlemeye çalıştı. Sakson Kralı Harold'a gönderildim ve Kenna kitapla birlikte kaçtı. Hiç kimse nereye gittiğini bilmiyor."

"Onu suyun içinde göremiyor musun?" Berserker dereyi işaret etti. Morgana başını salladı. "Hayır, denedim. Kendini sakladı, Bir şekilde. Ve bu onu Wyrđ Kardeşlerden korurken, aynı zamanda benden de gizliyor."

Taşların üzerinde mutlu bir şekilde fokurdayan dereye bakarken uzun süre sessiz kaldı, bu ses uğursuz anla uyumsuzdu. Ay onun acımasız profilini gölgede bıraktı ve Morgana bir kez daha etkilendi

büyüklüğü ve gücüne hayran kaldım. Biraz intihara meyilli olsa da gerçekten muhteşem bir savaşıydı. Keşke onu kendisine yardım etmeye ikna edebilseydi.

"Suda başka ne görebiliyorsun?" diye sordu sonunda, tamamen hareketsiz kalarak. "Geleceği tahmin edebiliyor musun? Ölümümü öngörebilir misin?"

"Ölmekle oldukça meşgulsün, değil mi?" diye tersledi, adamın hâlâ durumun ciddiyetini kavrayamamış gibi görünmesine sinirlenmişti. Kıyametten kaçmaya çalışırken, hayatta olup da bunu umursamayan tek kişiyle baş başa kalması onun şansıydı.

Adam onun sorusuna cevap vermeyince Morgana da iç çekerek onun sorusuna cevap verdi. "Bir ayna havuzunda geçmiş görebiliyorum. Neler yaşandığını ve şu anda neler yaşandığını görebiliyorum. Kenna, sadece o alevlerin içinde olacakları görebilir. Yine de, bu güç daha az kesin."

Homurdandı ve baltasını sırtındaki deri kayışa bağlayarak ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?" Morgana kendini yukarı iterek sordu ve ağaçlara doğru onu takip ediyordu.

Yine cevap vermedi ama kadın onun içindeki çatışmayı okuyabiliyordu. Öfke, ihtiyaç ve yalnızlık; uyarılma, huşu ve tam olarak tanımlayamadığı bir şeyle birleşmişti.

"Ben senin *eşinim*," diye seslendi onun geri çekilen sırtına, inanılmaz bir çaresizlik dalgasıyla savaşıyor. "Senin, ne bileyim, beni koruman ya da sevmen falan gerekmiyor mu?"

Dondu kaldı ama arkasını dönmedi.

Oh, kahretsin. Kızın okuduğu öfke adamın içinde zirve yaptı ve bir O kadar şiddetli bir acı ki nefesini kesti. Morgana olabilecek en kötü şeyi söylediğini biliyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Gitme. Sen benim tek umudumsun."

Başını yana çevirdi ve Prenses ay ışığında onun vahşi yüz hatlarını tekrar seçebildi. "Asıl ben üzgünüm *Prenses*," diye alay etti. "Eğer durum buysa, o zaman tüm umutlar kaybolmuş demektir."

Morgana yalvarmak, azarlamak, gerekirse onu harekete geçirmek için ağzını açtı. Ama ağzından kaçan tek şey şok ve acı dolu bir nefes oldu. Ok karanlığın içinden ıslık çalarak geçti ve omzuna saplandı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Darbenin şiddeti Morgana'yı dizlerinin üzerine çökertti ve çaresizce nefesini geri kazanmak için mücadele etti.

sonuçsuz hava yutuşları. Başka bir okun daha fazlasını bulacağı korkusu Tehlikeli bir alım onu ele geçirdi ve ciğerlerinin ve vücudunun kontrolünü yeniden kazanmak için daha fazla mücadele etti.

Omzundan çıkan silaha baktı. Üç kuğu tüyü söğüt sapını süslüyordu. Bu bir Sakson okuydu.

Saksonlar onları bu kadar çabuk nasıl bulmuştu?

Gecenin sessizliğinde bir ısıklık sesi daha duyuldu ve Morgana tam zamanında başını kaldırıp savaşçının uzanıp oku havadan aldığını, parmaklarıyla kırıdığını ve yere fırlattığını gördü.

Sonra da gitti. Tek bir kelime etmeden ya da ona dönüp bakmadan.

Savaşçı onun hayatını kurtardıktan sonra onu burada yaralı ve yalnız, gölgeler ve kandan başka bir şey olmadan mı bırakmıştı?

Bu düşünce Morgana'yı aynı anda hem korkuttu hem de harekete geçirdi. Yalnız olabilirdi ama savunmasız *değildi*. Su olduğu sürece, bir silah da vardı. Ve bir can alamasa da, kesinlikle bir silahı olabilirdi. Bir ya da iki saldırganı kaçacak kadar etkisiz hale getirmek.

Umut etti.

Ayağa kalkarken baş dönmesiyle mücadele eden Morgana, yaralı omzunu sağlam koluyla kavrayarak nehre doğru tökezledi. Acı aynı anda hem delip geçiyor hem de yakıyordu ve yarayı iyileştirmek için önce oku çıkarması gerektiğini biliyordu.

Bir esintinin öpücüğü, yanağından vızıldayarak geçen başka bir tüyün gıdıklamasından önce geldi. Morgana tekrar yere düştü, hareket omzunu zalim bir damga gibi yakarken tısladı. Az önce sondan kaç santim geldiğini düşünmesine izin vermedi.

Dereye ulaşmak için yosunların arasından sürünerek geçmek üzereydi ki Bir ölüm çığlığının ardından gelen son bir *çıtırtı* küçük koruda yankılandı. Art arda gelen hışırtılar, hırıltılar, çığlıklar ve ıslak, mide bulandırıcı sesler Morgana'nın kulaklarını kapatmak istemesine neden oldu ama yapmadı.

Çünkü karanlığın içinde kimin dolaştığını biliyordu.

Karşısındaki kişi istese bile onu terk etmeyeceğini tahmin *etmeliydi*.

Yeşilliklerdeki boğuşmalar azaldığında, savaşçı öfke ve kaslardan oluşan gölgeli bir hayalet gibi görünerek ağaçların arasından çıktı.

Morgana'nın Berserker canavarının geri döndüğünü ve Viking savaş tanrılarının gazabını da beraberinde getirdiğini anlaması için obsidyen gözlerini ve hayvani hırıltısını görmesine gerek yoktu. Onu gördüğünde kemiklerini titreten bir ses çıkardı, mırıltı ile hırlama arasında bir şeydi.

Ona seslenmeden kollarının arasına alındı, yine sertleştirilmiş çelik gibi pürüzsüz ve sert bir göğse yaslandı.

"*Sensin*," diye mırıldandı Morgana canavara. Onu, bu kana susamış yaratığı gördüğüne bu kadar sevinmesi onu şaşırtmıştı. Onun için oldukça yumuşak bir canavardı ve acımasız, intihara meyilli Viking'den çok daha tercih edilebilirdi.

Zekice, yaralı kolunu göğsüne bastırdı ve orada tuttu, ondan daha fazla sıkıntı sesi çıkardı. Onun için duyduğu endişe ve Onu yaralamaya cüret edenleri işkenceyle öldürmekten duyduğu haz, vahşi duygularından yayılıyordu.

Kendini tuhaf bir şekilde dokunulmuş bulan Morgana başını onun omzuna yasladı. Acıya karşı sıktığı dişlerinin arasından ona "İyileştirebilirim," diye güvence verdi. "Ama önce gitmeliyiz, belki daha fazlası vardır."

İnkâr ederek homurdandı, öldürme içgüdüğü hâlâ içinde kabarıyor ve ona doğru uzanıyordu.

"Lütfen... beni eve götür," diye fısıldadı usulca, sağlam elini adamın yanağına götürdü ve kan olduğunu bildiği kayganlığı görmezden geldi.

"Korkarım bu iş bitmeden önce akacak daha çok kan olacak. Ama şimdilik kaçmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum."

Ve o da kaçtı.

Morgana ağaçların eğilerek yanlarından geçtiğini, siyah ve mavi tepelerin yerini karanlık otlakların düzlüklerine bıraktığını hissediyordu. Berserker'in bacakları onu hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir hızla mesafeleri yutuyordu. Sanki onlar

uçuyorlardı. Morgana onun kendisini itip kakmamaya özen gösterdiğini hissedebiliyordu ve şafak arkalarındaki gökyüzünü parlak bir pembeye çevirdiğinde, göz kapakları kendine rağmen sarktı. Ondan durmasını istemesi gerektiğini biliyordu. Yarasına bakması gerektiğini ama kanamanın fazla olmadığını söyledi. Birkaç dakika dinlenebilirdi.

o ve savaşçısı düşmanlarından uzaklaşırken. Ve o birkaç dakika unutulup gitti.

Buz gibi su Morgana'yı uykusundan uyandırdı ve durgun bir göletin içinde boğazına kadar suya batmış halde uyandı. Esmer Berserker'ı onu hâlâ kucaklıyordu, batan güneşin ateşiyle kızaran gökyüzü abanoz saçlarını ve obsidyen gözlerini aydınlatıyordu. Yorkshire'dan ayrıldıklarında şafak sökmemiş miydi? Bunca zaman uyumuş muydu?

Omzu şiddetli bir acıyla zonklarken Morgana'nın nefesi kesildi ve canavar ona doğru eliyle işaret ederken sert bir ses çıkardı.

Sağlam eliyle omzuyla tüylerin arasındaki tahtayı işaret ederek, "Şuradaki mili koparmanı istiyorum," dedi. "Sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde çekmeni istiyorum."

Berserker başını salladı ama yüz hatları isteksiz olduğunu gösteriyordu. "İyi olacağım," diye ona güvence verdi.

Onu serbest bıraktı, göğüs hizasındaki suda durmasına izin verdi ve silahına uzanırken bakışlarını ondan ayırmadı, içinde karanlık bir öfke dönüyordu
Dipsiz gözler.

Ve sonra ok gitmişti. Adamın hareket ettiğini bile görmemişti, çıkıntı yapan oku kırıp vücudundan çekerken oluşan keskin yanığı bile fark etmemişti.

Dayanılmaz acıya dayanamayan Morgana gölette boynuna kadar battı ve gözlerini kapatarak bir önceki akşam onun yaralarını örmek için kullandığı büyüü fısıldadı. Etinin, bağ dokusunun ve damarlarının birbirine örölme hissi hiç de hoş değildi ama rahatlatıcıydı ve birkaç nefes nefese dakikadan sonra omzu yeni gibi olmuştu.

Yönünü bulduktan sonra nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Yorkshire tepeleri artık gökyüzüne karşı koyu yeşil ve siyah renklerde yükselmeyordu. eğimli hareket şeritleri. Ağaçlarla kaplı dereler, taş duvarlar ya da ahşap çitlerle çevrili düz ve geniş araziler, yeni hasat edilmiş tarlaları birbirinden ayırıyordu. Batıda, karanlık bir orman şu anda içinde bulundukları küçük gölü çevreliyordu. Tahminine göre adam onu elli mil kadar götürmüş olmalıydı. Bu da Kral Harold peşlerinden birini gönderirse onlara bereketli bir avantaj sağlayacaktı.

"Teşekkür ederim savaşçı," diye iç geçirdi ve ayağa kalkarak suyla ıslanmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Ona hayvani bir şaşkınlıkla baktı, başını devasa bir Cerberus gibi yana eğdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan onu yakaladı.

Kanla kirlenmiş elbisesini göbeğine kadar yırttı ve göğüslerinin dışarı çıkmasına neden oldu.

"Sakıncası var mı?" diye homurdandı, o ruhsuz gözlerini ve güçlü ellerini yeni onarılmış kızını incelemek için kullanan adama etkisiz bir şekilde vurdu. bir simyacının titizliğiyle omzuna vurdu. "Sana iyileştiğini söyledim, şimdi lütfen beni çöz!"

Tam bunu yapacak gibi görünüyordu ki, kızın göğüslerinin suyun üzerinde hafifçe sallanması doğal olmayan ilgisini durdurdu.

Morgana, adamın omuzlarını kavrayışı şiddetlenirken ve yüz hatları çıplak bir açlıkla gerilirken kızarmakla savaştı. O gür dudaklar sessiz, özlem dolu bir iniltiyle ayrıldı. Adamın gözleri Morgana'nın gözlerine dikildi ve Morgana'yı boş olduğunu sandığı ama içinde dipsiz bir arzu kuyusu barındıran siyah boşluklara hapsederek başını eğdi ve dudakları sonsuz derecelerde ona doğru yaklaştı.

Eğer adamın duygusal imzasında baskınlık, beklenti veya üstünlük okusaydı, onu bir buz kütlesi içinde dondurur ve erimeye terk ederdi. Ama böylesine sert bir adamdan yayılan yumuşak duyguların ikilemi savunmasını aşip nazik ruhuna dokundu.

Yaralanmış, kırılmış ve kullanılmadığı için körelmiş olan kalbi istemekle ağrıyordu. Kadının yakınlığı ona acı veriyor, korku vermiyordu. Onun dokunma, bağlanma ihtiyacını hissedebiliyordu. Böylesine ilkel bir yaratığın içinde gizlenen ıssız yalnızlığı hissedebiliyordu. Bir Berserker için yalnız olmak, herhangi bir insan için olduğu kadar doğal değildi. Her insan reddedilme korkusuyla yaşardı. Morgana bir şekilde bunun bir Berserker için ölümden beter bir ceza, dehşete düşülecek bir şey olduğunu hissedebiliyordu.

Ve bu canavar, bu ölümcül, yırtıcı katil, son yirmi dört saat içinde yüzden fazla adamı katletmiş olan bu canavar ondan korkuyordu. Ve onun büyüünden değil.

O anda, durgun, sakın su ve solmakta olan günün canlı renkleriyle çevrili Morgana, aceleci doğasına teslim oldu. Başını arkaya yatırarak dudaklarını davetkâr bir ifadeyle açtı.

Ve canavarın iddiasını ortaya koyması için gereken tek şey buydu.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Eğer Morgana tüm bu olanlardan sonra yaşarsa, onun o büyüdü dudaklarını bronzla kaplamayı ve mantosunun üzerinde cesaret edebildiği kadar görkemli bir şekilde sergilemeyi planlıyordu. Çoğu erkeğin kaçınacağı kelimeler zihninde bir araya gelirken o ve

Berserker kurtarıcısı, serin göllerini ateşe vermesi gereken bir öpücükle birbirlerini yuttu. Tatlı. Anlaşılmaz derecede tatlı. Islak, sıcak ve baştan çıkarıcı. Kadınsı olarak nitelendirebileceği tüm tanımlamalar bu savaşçı için geçerliydi ama *sadece* onun eşsiz ağzı için.

Onlarıki çağlar boyu sürececek bir öpücüktü. Sözsüz vaatler ve yeni, denenmemiş duygularla doluydu. Morgana bunları incelemek için kendine zaman tanımaya cesaret edemedi; sadece gelen gelgit gibi onu yıkamalarına ve derinliklerine doğru çekmelerine izin verdi.

Dilinin sıcak darbesi tüm direnci yok etti. Gırtlğından çıkardığı hayvani zevk sesiyle büyü, görev ve önsezili kehanetler gibi şeyleri unutup bunların yerine baştan çıkarma, içgüdü ve şehveti koydu. Bir fırtına dalgası gibi üzerine çöken Morgana, bu ezici arzusun kaynağının o mu yoksa kendisi mi olduğunu anlayamıyordu ama bunu umursamaya da niyeti yoktu. Tek istediğı onun sıcak ellerinin serin teninde olmasıydı. Yorkshire'daki o yosunlu koruda başladıkları şeyi bitirmek istiyordu. Artık onun ellerinin verebileceğı zevkin tadına vardığına göre, onun her şeyini deneyimlemek istiyordu.

Özellikle de o günahkâr ağız.

Kadının bir parçası, adam kendine döndüğünde, bu nasıl mümkün olursa olsun, bu ahlaksız davranışın sonuçları olacağını biliyordu. Ama şimdilik canavarın pençelerindeydi, onun elementi tarafından kuşatılmıştı ve birlikte yarattıkları kötü dürtüler tarafından tamamen emilmişti.

Gözlerini kapattı ve tüm varlığıyla birleştikleri yere odaklandı. Dudaklarına.

Sonunda kadının omuzlarından kristal suya batmış kısımlarını keşfetmeye cesaret eden elleri sert ama dikkatliydi.

Kıpırdamaya cesaret edemiyordu, çünkü bu büyüyü bozmaktan korkuyordu; bu büyü kendi yaptığı bir büyü değildi, ondan çok daha güçlü bir güç tarafından örülmüştü. Kader mi? Kader mi? Böyle şeylere inanmıyordu, değil mi? Yine de, parmak uçları girdikleri her yere arzu pınarları yayarken, o

Bir şekilde bu bağlantının sihirden daha fazlası olduğunu biliyordu. Bir çiftleşmeden daha fazlası. Sadece... daha fazlası.

Onun kendisini sert bedenine doğru sürüklemesini bekliyordu. İcini yırtarcasına hissetmiş olduğu ilkel şehvetin umutsuz dalgalanmalarına uygun olarak onu kavramasını ve pençelemesini. Ve adam yine onu şaşırttı.

Elleri kadının dirseklerinden sarkan yırtık elbiseyle karşılaştığında, suyun kaldırma kuvvetini kullanarak kadını kirlenmiş giysilerinden nazikçe kurtarmak için nihayet ağızlarının temasını kesti.

Onun tekrar gölün karanlık derinliklerine gömülmesine izin vermedi. Bunun yerine, vücudunu kaldırdı, böylece sırtüstü yüzüyordu, tüm solgun, ıslak uzunluğu iblis siyahı bakışlarına maruz kaldı.

Morgana'nın yüzünde okuduğu mutlak tapınma duygusu ona bir arzu ve güç akımı aşıladı ve Morgana etraflarındaki suyun ısındığına yemin edebilirdi. Gözleri de dudakları gibi onu açlıkla yutuyor, dudaklarına dokunuyordu. Suyun dereleri, gölün içine geri kaçmak için mahrem yarıklar buluyordu. Göğüslerinin altındaki oyuklar, kalçalarının kıvrımları, boynunun çukuru. Gözleri uyluklarının arasındaki koyu buklelerin yuvasını bulduğunda, dili alt dudağını ıslatmak için uzandı ve bu hareket vücudundan kaygan bir arzunun akmasına neden oldu.

Morgana kendini yaramaz hissederek bacaklarını ayırdı ve kollarını açtı, ama sadece suyun içinde güçlü bir kulaç atmaya hazırlanmak için, onu ondan uzaklaştırdı.

Ama canavar çok hızlıydı. Elini uzattı ve kızın ayak bileğini demir bir kavrayışla yakalayarak onu suyun içinde, omuzlarının geniş kabarıklıklarına vurduğu yere doğru sürükledi. Ön hazırlık yapmadan bacaklarını omuzlarına bağladı ve iri elleriyle kalçalarını açarak onu tamamen açığa çıkardı.

Morgana karşı koyması gerektiğini, onun bu cüretkâr tavrına bir kız gibi itiraz etmesi gerektiğini hissetti ama adamın acımasız yüz hatlarına yapışmış saf huşu onu duraksattı. Ona, vücudunun o en mahrem yerine bir iblisin gözleri ve bir azizin saygısıyla baktı. Bir kez yutkundu. İki kez. Ve sonra, kadının içinde gök gürültüsü gibi yankılanan, beklenti dolu bir sesle dudaklarını tekrar yaladı.

Derin bir titreme onu ele geçirdi, sanki zar zor dizginlenen canavarı arzu tarafından parçalanmak üzereydi. Elleri yumuşak teninde ağırlaştı.

Başını çevirip dizinin üstündeki hassas ete bir öpücük kondurdu.

Morgana'nın kulakları kalbinin atışlarıyla yankılanırken, başını eğdiğinde akşam ışığının son kalıntılarının adamın koyu renk saçlarının ıslak katmanları boyunca kayışını izledi. Ağzı kalçasının iç kısmına doğru kayarak onu tehlikeli adımlarla kendine doğru çekti, elleri dudaklarına yol açmak için hareket etti.

Başka bir öpücükle nefesi kesildi, bu kez daha yukarıdan, derinin hassas ve ince olduğu, kan ve sinirlerin anlaşılmaz bir şekilde dağıldığı yerden tüm vücudu boyunca hisler.

Morgana üst yarısını su üstünde tutmak için kollarını iki yana açtı, sanki onun hareketlerini çok uzaktan izliyormuş gibi hissediyordu ama tüm varlığıyla hissediyordu. Cildi aynı anda hem kavruluyor hem de donuyordu; ağır göğüsleri suyun üzerinde ağırlıksız bir şekilde sallanırken tüyleri diken diken oluyor ve zaten ağrıyan göğüs uçlarını sıkıyordu.

Sert avuç içleri dayanılmaz bir yavaşlıkla kalçalarını keşfetmeye başladığında nefesi kesildi. Titreyen bir güçsüzlük hareket etme yeteneğini çaldı. Arzudan felç olmuş bir halde, adamın bacaklarını daha geniş açmasına ve kalçalarını su çizgisinin üzerinde sabitlemesine izin verdi.

Şimdi onun dokunuşu için titreyen yerden sıcak bir özlem akımı kaçtı. Onun ağzı için. Kemikleri sanki bir demirhanedeki çelik gibi eriyecekmiş gibi hissediyordu. İçine sıvı bir ateş doldu, onu nemli ve baygın ihtiyaç darbeleri izledi.

Sonunda elleri kalçalarının seksiyle buluştuğu yere uzandı. Başparmakları ince saçlarını okşayarak nemli etin kıvrımlarını ayırdı.

Adamın saygılı nefesinin sıcaklığı onu okşarken boğazından bir hıçkırık koptu ve ardından dudaklarının baskısı geldi. Yumuşak bir yalamanın ardından Tam doğru noktadan nazikçe çekiştirdi ve hissettiği zonklama ihtiyacı anında yakıcı, bereketli bir zevk seline dönüştü. Onun

Dil, vücudunun satenine karşı ipek gibiydi, mahrem etleri arasında şakacı bir şekilde kayıyor, onu kıpırdatan yerleri buluyor ve kadınsı kaslarının boşluğun etrafında sıkılmasına neden oluyor, doldurulmayı talep ediyordu.

Diliyle kızın vücuduna girişini test etti, sonra bir yumrukla onu ikiye ayırdı. Kıvrımlı bir yalayışla, saf hissin açıktaki yumrularına yapıştı, uzun, meraklı parmağı ağzının yerini alırken nazikçe aşındırdı. O kadar ıslak, o kadar inanılmaz derecede kaygandı ki, adam hiçbir direnç göstermeden içeri süzüldü. Bu daha da ileri gitmiş gibiydi

Onu heyecanlandırıyor ve cesaretlendiriyordu. Geri çekildi ve ikinci parmağı birincisine katılarak vücudunu zevkli bir testle gerdi.

Adamın onay hırıltısı onu çığlık çığlığa bir doruğa taşıdı. Morgana geriye doğru eğildi, başını suyun altına daldırdı ve çığlığını bir baloncuk patlamasıyla serbest bıraktı. Boğulması imkânsızdı ve bu yüzden suyun benzersiz mutluluğun içine, içinden ve etrafından akmasına yardımcı olmasına izin verdi. Bu, onu paramparça edecek kadar güçlü bir seldi.

barajlar kurdu ve sadece kaslarının ve teninin kapladığı kıyılardan taşıtı. Zevk, kendinden geçme hissinin başlık dalgasından sonra dalga dalga geldi ve Berserker'in tapınan ağzı, kemiklerindeki mutluluğun her son titreyen damlasını sıkana kadar onunla kaldı.

Her Berserker.

Kemiksiz ve telaşsız bir şekilde yüzeye geri döndü ve Zevkin küçük artçı sarsıntıları çekirdeğinde titreşiyordu. Yüzeye çıktığında gördüğü şey tüm mantığını çaldı.

Açlık. Sahip olma. Hakimiyet. İçinde açığa çıkardıkları cevap yoğunluğu nedeniyle daha önce kaçınmak istediği her şey.

Bacaklarını daha da ayırdı ve geniş omuzlarından aşağı indirdi, vücudunu hem onu tahrik eden hem de tedirgin eden şeytani bir yavaşlıkla gövdesinden aşağı kaydırды. Ağzı göğüslerine ulaştığında, esmer başını göğüslerine doğru eğdi ve sert elleriyle göğüs kafesini hapsetti. Ucunu ağzına aldı, ıslak ve soğuk meme ucunu dişlerinin arasında tuttu ve diliyle okşadı, yine doğru baskıyı uygulayarak onu kendinden geçirir.

Adamın kollarına, omuzlarına yapıştı ve sonunda huzursuz bir şekilde Parmaklarını adamın gür saçlarına daldırdı ve sözsüz bir istekle kafa derisini tuttu. Adamın tenini üzerinde hissetmeye ihtiyaç duyan kadın, bacaklarını adamın sert ve çıplak gövdesine doladı. gölün içine yürümeden önce.

Ya onu alacaktı ya da o onu. Her iki durumda da, Morgana vücutlarının birleşmesi gerektiğini, onun kendisini doldurmasına, içinde akmasına, onları bir bütün olarak birleştirmesine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Adamın kaslı vücudundan aşağı doğru süzülürken, yarağının sıcak damgası yarığına dayanana kadar durmadı.

Ağzını bir kez daha ona kapattı. Öpücükleri hem sert hem de tatlıydı. Ve kendini bir his denizinde kaybolmuş, küreksiz, başıboş ve kontrolden çıkmış bir gemi gibi hissetti. Ağızları bir tür açgözlü dürtüyle birleşti,

Ayrılmayı reddediyordu. Kadının nefesi onun bir sonraki nefesi oldu. İhtiyaç iniltileri ciğerlerini hayatla doldurdu.

Bir elinin göğsünden aşağı, karnının inatçı kaslarına doğru kaymasına izin verdi, onu tam olarak istediği yere yönlendirmek istiyordu.

Her zamanki gibi daha hızlıydı, kalçalarını okşadı ve sonra suyun altında kaygan kıvrımlarını ayırdı.

Adam seksinin sıkılaştan, talepkâr kaslarını test ederken nefesi kesildi. Ona karşı kıvranıyor, soğuk suyun altında sıcak sıcak titreşen sert et gövdesine doğru eğiliyordu.

"Şimdi." Emretmek istemişti ama sözcük onun dudaklarından bir yalvarış gibi kaçtı.

Yavaş, ağır bir hareketle içine kaydı, bakışları tetikte, endişeli ve şaşkıncı. Adam onu sonuna kadar gerdiğinde kadının gözleri büyüdü ve adam İlk rahatsızlık yüz ifadesinde geri çekildi, ancak her dikkatli itişte biraz daha fazla zemin kazanarak yeniden başladı.

Morgana'nın gözlerini yaşartan şey rahatsızlığı değil, Berserker'ın ona gösterdiği sonsuz özen ve kısıtlamaydı. Her bir kası bir yay kirişinden daha sıkı sarılmıştı, vücudu bir savaşın gücüyle titriyordu.

Damarlarında hayvani bir ihtiyaç kabarıyordu. Bunu hissedebiliyordu, onun tarafından tüketilmişti ve yine de, içindeki yırtıcı hayvan, bulmak için duygularını okumasına gerek olmayan huşu dolu bir hassasiyet, paradoksal bir alçakgönüllü endişe duygusu tarafından aşıldı. Yüzünün acımasız düzlemlerinde ve

Uyuşturucu öpücüklerinin yumuşaklığında ve kendini vücudunun daha da içine bastırırken destekleyici ama nazik tutuşunda.

Aniden gergin kasları gevşeyerek onu tamamen içine aldı ve Morgana saf, mutlu bir rahatlamayla başının geriye düşmesine izin verdi.

Boğazını öptü, yavaşça içine girerken nefesi serin teninde sıcaktı.

Nefes nefese, daha fazlası için sözsüz bir yalvarışla onu çekti ve kavradı. Teni pürüzsüzdü, bazı yerlerde kıllar ya da soğuk çarpmalar yüzünden pürüzlüydü. Ama adam onun anlaşılmaz taleplerine kulak asmıyor, çileden çıkarıcı bir yavaşlıkla bedenine girip çıkıyordu. Ondan ne istediğini, vücudunun ne talep ettiğini kelimelere dökemiyordu. Daha fazla mı? Daha hızlı mı? Daha sert? Bunu istiyordu ve yine de onun tam olarak ne yapıyorsa onu yapmasını istiyordu.

Kıvranıyor, eğiliyor ve ona tutunuyordu, çıkardığı sesler bir sevgiliden ziyade bir işkence kurbanından koparılmış gibiydi. Onun

Yumuşak iç kasları onun istilacı sertliğinin etrafında sıkıştı, boğazından kendi işkence iniltilerini çıkardı ve yine de ritmik itişlerini yavaş ve metodik tuttu. Su üzerindeki gücü ne olursa olsun, ayakları yere basmadığı sürece gölde tutunması imkânsızdı. O vardı

tam bir kontrol ve tam bir disiplinle kullanıyordu.

Adamın kadının içindeki hissi çok lezzetliydi, hatta şehvetliydi, sert vücudu kadının yumuşak vücuduyla birleşiyordu. Su birikintisi her türlü kan ve şiddet izini silmiş, suyun onların sığınağı olmasına izin vermişti.

Morgana ellerini Berserker'inin kollarındaki kabarıklıklardan geçirdi ve arkasına doladı, aralarındaki suyun yerini değiştirerek ona en samimi şekilde sarıldı. Adamın adını bile bilmiyordu ama kollarının onu sarma biçiminde yüzyıllık bir yalnızlığın saklı olduğunu hissedebiliyor ve bu onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar baştan çıkarıyordu.

Güçlü kalçalarının her darbesi ona onun hakkında biraz daha fazla şey anlatıyordu. Dişlerinin omzundaki her yumuşak kısırtması, boynunu ısırması ya da uzun, dikkatli parmaklarıyla omurgasını keşfeden okşaması ruhundan bir parça taşıyordu.

Morgana, insanların da hayvanlar gibi bu tür yollarla iletişim kurduğunu anlamıştı.

Anlaşmazlıkları kelimeler yerine yumruklarla çözmek daha kolaydı ve bir kadını kaba kuvvetle elde etmek şiirle elde etmekten daha kolaydı. Ama bu adam yetenekli ağızını kelimelerden başka bir şey için de kullanabilirdi. Aslında, Çılgın canavarın herhangi bir şeyi seslendirme yeteneği varmış gibi görünmüyordu. Buna ihtiyacı da yoktu çünkü Morgana onun hissettiği her şeyi anlıyordu. Sahip olduğu her dürtüyü. Ve bu haldeyken... daha iyi bir kelime bulamıyorum, tüm varlığı ona odaklanmış gibiydi. Onun ihtiyaçlarına. Onun güvenliğine. Onun zevki.

Hâlâ hızını artırmayı reddederek, kışını elleriyle kavradı ve her vuruşunun sahip olduğunun farkında olmadığı sinirler boyunca kaymasını sağlayacak şekilde ona açı verdi. Adamın sikinin her bir sıcak santiminin içini sızlatan bir hassasiyetle aşındırdığını hissedebiliyor, onu neyin inlettiğini öğreniyor ve haykırana kadar tekrarlıyordu. Bu çığlıklar sonunda katıksız bir coşkunun çığlıklarına dönüştü. İkinci doruk noktası, ilkinin gölgede bırakıp daha da yükseğe tırmanana kadar içinde itme üzerine itme üzerine inşa edildi. Tüm kasları kasıldı, çenesi çaresiz bir baskıyla kilitlendi ve elleri adamın saçlarını kavradı, çaresiz bir güçle çekti ve karşılık olarak bir zevk hırıltısı çıkardı.

Adamın iri ve ağır bedeni kadının kucağında titredi ve iniltisi kadının kulağına yumuşak bir nefes gibi geldi. Bu bir rahatlama sesiydi,

Zevk, acı ve neşe, vücudu onu serbest bırakmaya doğru sağarken gücü onun içinde şarkı söylüyordu. Adam onun içinde şişti, onu daha da gerdi, kolları tutuşlarını sıkılaştırdı ve eli başının arkasını kavrayarak

Sonsuz doruk noktasının en sürükleyici dalgalanmalarında bile sonsuz şefkat.

Morgana onun etrafında bir midye gibi kilitli kaldı. Ayak bilekleri adamın kalçalarına, kolları boynuna dolanırken, yüzü adamın çenesindeki yumuşak sakalın uzunluğuna sokuldu. Bu canavar her şeyi değiştirmişti.

Her zaman görevini yapmak, dünyayı kötülükten korumak istemişti. Ama şimdi bunu farklı bir nedenden dolayı istiyordu. Bir hediye için. Berserker'ı için. Onun için dünyayı kurtarmak ve sonra da bunun değeri konusunda onu ikna etmek istiyordu.

Kararlıydı, boynuna bir öpücük kondurdu, kulağını ısırды ve sırtındaki ıslak saçları düzeltti. Onun boş kalbini doldurmanın ne kadar süreceği umurunda değildi; ona hayatın anlamını gösterecekti.

Bir ömür sürse bile.

Bael'in canavarı yenerek kendine getirmesi her zaman çok yoğun bir çaba gerektirirdi. Görüşlerindeki kan temizlenir temizlenmez kendilerine dönen Vahşiler tanıyordu. Diğerleri bazen savaşın sıcaklığında bunu kontrol edebiliyordu.

Ama o öyle değildi. Berserker canavarı kontrolü ele geçirdiğinde, Bael onu kaburga ve etten oluşan kafesine geri sokamadan önce, lanet olası yaratık son anına kadar vahşi özgürlüğünü kullandı.

Akıl ve bilinç, Berserker'ın kulak memesindeki minik kısıtırmadan duyduğu zevk hırıltısını Bael'in öfke hırıltısına dönüştürdü. Daha iyi bir kelime bulamadığı için, bir kadının daracık etinin *içinde* uyandı.

Kadını.

"Nie!" Göğsü ihanetle yanarak, sarsıldı ve ondan uzaklaştı.

Onu kendisinden olabildiğince uzağa fırlatırken su hareketine direndi ve onun şok olmuş küçük ciyaklamasını görmezden geldi.

Kadına dönerek, kemiklerinde yankılanan ürpertiği gizledi. Vücudu hâlâ mutlulukla şarkı söyleyecek kadar yoğun bir boşalmanın küçük artçı sarsıntılarıydı. Bael onun içinde ne kadar sıcak olduğunu düşünmemeye çalıştı. Ne kadar yumuşak, ıslak ve davetkâr olduğunu.

Göğsünden öfkeli bir ses yükseldi ve kadının sarhoş edici tadını ağzından silmeye çalışarak suyun içinden kıyıya doğru fırladı.

"Dur. Bekle!"

Onun nefes nefese, çaresiz emirlerini duymazdan gelerek kalbini kapattı. Çamur ayağını yakaladı. Hayır, çamur değil, bunun için çok soğuk.

Buz. Baldırlarından yukarı tırmanarak onları gölün dibine hapsetti. Bael bir güç dalgasıyla buz bağlarından birini kırdı ve bir adım attı. Ama diğeri endişe verici bir hızla kalınlaştı ve serbest kalan ayağı tekrar katı bir su bloğunun içine gömülürken onu yere yapıştırdı. Bael çırpınırken su kalçalarına doğru ilerledi ve erkekliğini donmamış halde bırakarak kalçalarını sardı.

Eşi yüzmek için tek bir hamle bile yapmadan, göl onu kendisine taşıdı.

"Bırak beni, cadı!" diye hırladı, sakalının yanağını aşındırdığı pembe deri lekelerine bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Boynuna. Dudakları bile şişmişti. Bael gözlerini kapadı ve sikiindeki seğirmenin azalmasını diledi.

Bir el yanağını okşadı. Kendi baltasıyla başını kesmiş olsaydı daha fazla irkilmezdi.

Hâlâ ona bakmayı reddediyordu, çünkü bu kez dokunuşuyla kalbinin karanlık derinliklerinden çekip çıkardığı tuhaf ve savunmasız duyguyu açığa çıkaramıyordu.

"Seninle işim bitmedi, Berserker," diye mırıldandı zevk ve seksle boğuklaşan bir sesle.

Baştan çıkarmak için söylediği belli olan sözleri kalbini buzla kapladı. Onunla işi şimdi bitmemiş olabilirdi ama bitecekti. Sonunda. O da Amacına hizmet etseydi, onu istenmeyen bir çöp gibi bir kenara atardı.

Hep öyle yaparlardı.

O anda Bael ondan nefret etti. Dilinin üzerinde hâlâ cazip bir nektar gibi duran seksinin tatlılığından nefret ediyordu. Onun anısından nefret ediyordu. Gerçek olamayacak kadar yoğun zevk, kendini onun içine bırakırken aynı anda hem onu hem de canavarını kasıp kavuruyordu. Teninin onun kucağındaki şefkatten dolayı acıyor gibi görünmesinden nefret ediyordu.

Vahşı yaratıklarını bir e e bağladıkları için Tanrılardan nefret ediyordu. İki kez reddedilen cennet vaadi, işkence dolu cehennemin en kötü  ekliydi.

"Bırak. Me. *Git*," diye alçak sesle emretti, gözlerini açtı ama ona bakmayı reddetti.

Elini adamın yüzünden çekti. Su kaslarının etrafında daha da güçlü bir şekilde dondu ve soğuktan doğan bir ürperti onu dalgalandırdı.

"Peki ya yaparsam, o zaman ne olacak? Beni, e ini, bu ıssız yerde bırakıp kendini öldürtmeye mi gideceksin?"

"Muhtemelen," diye kestirip attı, ikisine de yalan söylediğini biliyordu.

"Beni burada yalnız ve d   manlarımla peşinde mi bırakacaksın?" Sesi deh ete d       gibiydi.

Asla. "Evet," diye homurdandı. "Sanki  aresizmi sin gibi değil." Hapsedilmiş alt yarısını işaret etti.

"Sizi uyarmama izin verin, efendim, eğer biri burada birini terk edecekse, *ben seni* terk edecek." Etrafındaki su çökeli dalgalanmalarla kıpırdandı.

"İlkbahara kadar   z lmeyeceksin, bu da aklını başına toplaman için sana bolca zaman tanıyacak."

Sorun duyularıydı. Kadının sıcak teninin taze kokusuna, sesinin yumuşak tonuna odaklanmış, onu döndürüyor ve onun yerine tüm mantığını bir kenara bırakmaya teşvik ediyorlardı.

Kızın dönen mavi gözlerini toplayabildiği en sert, en soğuk bakışlarla karşıladı. "Ne yapacaksan yap," diye meydan okudu. Onu burada donarak ölmeye terk etmesi, zaten umursadığından daha fazla umursamasına neden olmasından daha iyiydi.

Suyun altında savunma kollarını kavu turarak parlak göğüs dekoltesini adamın gözlerinin bayram etmesi için bir araya getirdi. "Onu geri getir," diye emretti.

Bael onun Berserker'ından bahsettiğini biliyordu. "Neden, senin emirlerini yerine getirsin diye mi?"

"Hayır," diye alaycı bir şekilde reddetti. "Evet, ama bu çok önemli bir teklif. *Ve o da buna* aldırıyor gibi görünüyor."

"*Ben umursuyorum!*" Bael kükreyerek ona doğru hamle yaptı ve su onu ulaşamayacağı bir yere sürüklediği için kısa d   t . "Bu beden *benim*. B y nle canavarımı kandırmaya ve beni isteğim dışında almaya nasıl cüret edersin?"

Buz gövdesine tırmanıyor, içindeki havayı sıkmakla tehdit ediyordu.

"Ne cüretle beni b y lerimi seni baştan çıkarmak için kullanmakla su larsın? Ben *hiçbir şey* yapmadım.

Böyle bir şey!" diye   keyle söylendi. "Elbiseyi bedenimden s kt n,

Beni öptün, bacaklarımı omuzlarına attın ve benimle birlikte oldun. Benim bununla *hiçbir ilgim yok*."

"Saçmalık. O ben değildim ve sen de bunu biliyorsun. Seni reddedecek durumda değildim. Seni buraya getirmek için benim canavarımı kullandın."

"*Lütfen* dedim!" diye tükürdü. "Ve *sen-he-* bunu yerine getirmekten çok mutlu görünüyordun. Ve bir an için bile olsa senden faydalandığımı hissettirebileceğini düşünme. Beni gerçekten senin *ya da* muhtemelen var olan en ölümcül yaratıklardan biri olan Berserker canavarının benim gibilere karşı savunmasız mı?"

Demek istediği tam olarak buydu ama sözlerinin kulağa öyle gelmesinden nefret ediyordu. "Herkes büyüye karşı savunmasız değil mi?" diye karşılık verdi.

Bir tütsü nöbetiyle üzerine su sıçrattı ve gölün soğuk suyu, şehvet ve öfkeyle ısınan teninde binlerce küçük kadınsı öfke iğnesi gibi hissettirdi.

"Sizi iradeniz dışında zorlamak için sihrimi kullandığımı ima etmeye *cüret* mi ediyorsunuz? Ben bir Moray Druid'iyim. Ben bu dünyada iyi ve aydınlık olan her şeyi savunuyorum. Ben *asla-*"

"Asla. Ne?" diye araya girerek buzdan hapisanesini işaret etti.

Baştan çıkarıcı bir pembe renkte kızarıırken güzel gözleri genişledi. "Bu farklı... Ben... Sen... Ugh!" Büyük bir hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırdı, ona döndü ve parmaklarını uzatarak birkaç kelime fısıldadı, bu da yırtık, sırsıklam elbisesini durgun suyun üzerinde ıslak bir yığın halinde yüzdüğü yerden kendisine getirdi.

Kadın kıyıya doğru ilerlerken, Bael geri çekilen göl yüzeyinin ortaya çıkardığı solgun tenin her santimetresinin tadını çıkarmaktan kendini alamadı. Uzun, maun rengi saçları suyla parlıyordu. Belinin sert girintisi. Kalçalarının dramatik havası. Yumuşak, eğimli kalçaları ve baştan çıkarıcı, çukurlu dizleri üzerinde salınan yuvarlak poposunun yemyeşil kürecikleri.

Suyun altında yumruklarını sıktı, dünyadaki tüm buzların içinde uyandırdığı şehvet cehennemini soğutamayacağını fark etti.

Bir çeşit büyücülük kullanarak toprağın tüm nemini çekmiş. Öfkeli hareketlerle elbisesinin kumaşını sıyırdı. Bael, öfkenin ona pek sık ya da kolay gelmediği izlenimine kapılmıştı.

İçinde durduğu cam gibi gölet kadar durgun ve sakin, dingin bir yaratık olmak nasıl bir şey olurdu? Düşünceli bir şekilde avucunu

Suyun yüzeyinde, parmaklarının arasından akmasına ve teninin üzerinde dalgalanmasına izin verdi.

Hiçbir somut unsur su kadar yumuşak ve şekillendirilebilir değildi. Yaşamı sürdürür, ağır olanı daha da ağırlaştırır, çürümeyi ve kanı temizlerdi. Bael'in gözleri, kuru ve yıpranmış giysisini başının üzerinden çekip yırtık korsajını tutarak kendi kendine homurdanan cadı-er-druid'e kaydı.

Yine de, diye düşündü alaycı bir gülümsemeyle, bir selin gücüne kim dayanabilir? Bir gelgit dalgasının katıksız gücüne? Bir deniz fırtınasının ham gücüne? Memleketinin devasa buzullar tarafından oyulmuş dağlarını ve kanyonlarını hayal etti. Binlerce yıl boyunca manzarayı şekillendiren fiyortları. Su tüm bunları bazen çağların sabrıyla, bazen de yıkımın aciliyetiyle yaptı.

Eğer o dağ gibi bir adamsa, Morgana de Moray savunmasını delip geçen, varlığının özünü şekillendiren ve taştan oyduğu kalbinden akarak ruhunu damla damla yontan bir nehirdi.

Bu onu tarif edilemez derecede tehlikeli yapıyordu.

Bael soğuk bağlarına karşı mücadele ederek bir o yana bir bu yana gerindi, kaslarını esnetti ve kaya kadar sert buza karşı kabardı.

Bacaklarından birini kaplayan *buzda* meydana gelen bir çatlak, Morgana'nın *suyun üstünde*, onun *üzerinde* durduğunu fark ettiğinde çabucak sönen bir zafer titreşimine neden oldu, elbisesi nemden uzaklaştı ve neredeyse göz hizasında düzgün ayak bileklerini ortaya çıkardı.

Ayak bileğinin görüntüsünün neden binlerce çıplak kadından daha tahrik edici olduğunu düşünmesi için ona zaman vermedi. Bunun yerine avucunu uzattı ve onunki gibi tatlı bir yüzde hayal edebileceği en ciddi ifadeyle ona baktı.

"Seninle bir pazarlık yapmaya geldim, Çılgın Savaşçı," dedi gizemli bir metanetle. "Beni eve, Dun Moray'e götür ve Tanrıça üzerine yemin ederim ki eğer hâlâ savaşta ölmek istiyorsan kardeşim Malcolm seni seve seve toprağa verecektir."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Morgana, koşan bir Berserker'ın kollarında seyahat etmekten daha heyecan verici bir şey düşünemiyordu. Gerçekten de uçmaya benziyordu. Güneş kaybolduğunda Hadrian Duvarı'na ulaşmışlardı.

"En fazla kırk mil gittiğimizi sanıyordum," diye hayret etti Morgana. "Beni Yorkshire'dan bu yana bir gecede en az yüz kırk kilometre götürmüş olmalısın."

"En azından," diye mırıldandı, duvarın ötesindeki vahşi doğaya doğru ilerlerken.

Şimdi, saatler sonra, yıldızlar gökyüzünü iğne ucu kadar ışıkla deliyordu. Batıda uzaklarda bulutlar toplanmış, yaklaşan bir fırtınayla birlikte yuvarlanıyordu ve ay doğuda küçülen bir küre olarak parlıyordu.

"Bu hızla yarın gece beni Loch Fyne'a ulaştırabilirsin." Nemli ve soğuk havanın, göğsünün vücuduna değen sıcaklığıyla tezat oluşturmalarının keyfini çıkararak hesapladı.

"Eninde sonunda durup dinlenmem gerekecek."

"Elbette," dedi çabucak, efsanevi Vahşi Savaşçı'nın sınırlı dayanıklılığa sahip bir canavar olduğunu düşünmediği için kendini biraz aptal gibi hissediyordu. "Senin gibi biri ne kadar koşabilir?"

Merakı onu rahatsız ediyor gibiydi. "Seni olabildiğince çabuk eve götüreceğimi söylemiştim. Sadece yemek yiyecek ve gücümü yeniden kazanacak kadar duracağım."

Seviştikleri gölün kenarından ayrılmadan önce zıpkınla balık avlamışlardı. Morgana başını kaldırıp kendisini gece boyunca taşıyan adamın sert çenesine baktı. Daha birkaç saat önce onun içindeydi, tenini okşuyordu. Sanki elini sürdüğü en değerli şeymiş gibi. Bunu geri istiyordu. Tanrı yardımcısı olsun, şu an bu tür endişeler için uygun bir zaman değildi, bu kadar çok şey dengede dururken değil ama tek düşünebildiği Berserker'ın gözlerindeki sahiplenici tapınmaydı. Ve şimdi onu evine doğru taşıyan adamın gözlerindeki çelik gibi küçümseme.

"Sözünüzü sorgulamıyordum," diye nazikçe açıkladı, ancak etraflarındaki havanın telaşına karşı koymak için biraz daha güçlü konuşması gerekiyordu. "Sadece merak ediyorum. Berserker'lar tam olarak ne kadar hızlı ve uzağa koşabilir? Daha önce bir tanesiyle karşılaştığımı söyleyemem."

Sözleri onu sorusuna cevap verecek kadar yatıştırılmış görünüyordu. "Çoğu Berserker doğaüstü bir hızla hareket eder, ancak genellikle kısa aralıklarla savaş ya da takip. Hepimizin bizi diğerlerinden ayıran özel bir gücü vardır. Benimki hız ve dayanıklılık."

"Şanslıyım ki benim için." Morgana en çekici gülümsemesiyle ona baktı. Cevap vermedi.

Morgana iç çekerek onun göğsünün sıcaklığına biraz daha gömüldü. Adamın bacaklarını ve kaburgalarını sıkıca kavradığını hissettiğini düşündü ama bunu sadece hayal edip etmediğini merak etti. Sarılmak için fazla asık suratlı bir adamdı.

"Ne olursa olsun, beni eve götürdüğün için sana teşekkür etmek istiyorum," diye teklif etti, onun arkadaşlığının her zaman var olan soğukluğunu ısıtmayı umarak.

"Fazla seçeneğim yoktu," diye mırıldandı.

"Sanırım hayır," diye kabul etti. "Ama yine de bunu takdir ettiğimi bilmen önemli."

Ona bakmadı, gözlerini karanlıkta sadece kendisinin görebileceği uzak bir noktaya dikmişti ama kadın onu şaşırttığını hissetti. Hayır. Onu şaşırtmış demek daha doğru olur.

İçinde yaşayan nazik, ölümcül canavar bir yana, ne tuhaf bir yaratıktı. Onun sevgilisiydi. Eşiydi. Yine de Morgana onun hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti.

"Adın ne savaşçı?" "Bael. Bael Bloodborn."

"Kandan doğan," diye yineledi. "Bir... Berserker soyadı mı?"

Başını salladı, devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı ve inişiyle onu biraz sarstı. "Nie," diye cevap verdi. "Ben Sigard Fjordson'un piçi ve onun İranlı kölesiyim. Freya Tapınağı'nda, biz piçler hak etmek zorundayız. eylemlerimiz aracılığıyla isimler."

"Kandan doğan," diye tekrar fısıldadı, bu isim artık daha uğursuz bir anlam taşıyordu. "Bael ismini seviyorum. Güçlü ve cesur bir isim. Sana yakışıyor."

"Bana uysa da uymasa da adım bu olacaktı," dedi hoyratça, ama küçük bir farkındalık iğnesi teninin ince tüyleri boyunca sıçradı ve ona dönüşümlü olarak onu memnun ettiğini ve rahatsız ettiğini söyledi.

"Sanırım Bloodborn ismini Fjordson'dan daha çok seviyorum," diye devam etti, aralarındaki sıcaklığın tadını çıkarıyordu. "Bu daha çok, um,

çağırıştırıcı, kesinlikle. Ve eminim ki hak edilmiştir. Ayrıca, adınızın ilk olmasıyla ilgili söylenecek bir şey var, değil mi? Örneğin, kendi mirasınızı oluşturabilirsiniz, yani böyle bir şey yapacak kadar uzun yaşamak istiyorsanız." Morgana kaşlarını çattı, konuşmayı istemediği bir yöne çekmişti.

"Piçler miras bırakmazlar."

"Bundan emin değilim," diye nazikçe itiraz etti. "Daha ziyade bir Biz konuşurken tehlikeli bir tanesi İngiltere'ye doğru geliyor." Elbette Normandiyalı Piç William'dan söz ediyordu.

Adam homurdandı ve Morgana bunu haklılığının kabulü olarak görmeye karar verdi. Tekrar adamın çenesini, boynundaki sinire nasıl bağlandığını, ağırlığının altında nasıl gerildiğini ama gerilmediğini inceliyordu.

İranlı bir anne mi? Şimdi görebiliyordu. Keskin burnunun diğer akiline yüz hatları üzerindeki hakimiyeti. Çenesinin tehlikeli açısı Kuzeyli kanının kare olmasını istediği yerde. Dudaklarının dolgunluğu. Ay ışığı abanoz saçlarında parladığında ortaya çıkan mavi renk. Egzotik olacak kadar esmer değildi, ama kuzey ve batıdaki insanlarla aynı gri gökyüzünden ve uzun kışlardan da gelmiyordu. Ataları güneş tarafından öpülmüştü ve teninin yanık bronz muhtemelen bu özelliğini koruyordu.

Yıl boyunca öp.

Kesinlikle öğrenmek istiyor.

"Annen ve baban şimdi nerede?" diye sordu.

Saksonlara yaptığı akınlardan dönmesini evde beklediklerini hayal edin. "Öldü."

"Ah, özür dilerim." Ona bile yetersiz gelmişti. "Üzülme,"

diye ses tonunu bozmadan mırıldandı. "Üzülüyorum."

Bu onu üzmüştü. Ailesini çok sevmişti. Özellikle de Macbeth tarafından ondan çok erken alındıklarından beri, onların kaybı sürekli bir acı veriyordu.

Daha dolaylı olarak, Wyrđ kardeşler

tarafından. "Peki ya kardeşler?" diye

sordu. "Peki ya onlar?"

"Sende hiç *var* mı?" Kasıtlı olarak anlaşılmaz davranıyordu. Muhtemelen onun sessiz olmasını istediği için. Malcolm'la hiç işe yaramamıştı, şimdi de işe yaramasına izin vermeyecekti.

"Bu dünyada yalnızım *cadı*, bilmek istediğin bu mu?"

"Druid," diye düzeltti otomatik olarak. "Ama benim de bir adım var. Adım Morgana ve bana bu şekilde hitap edebilirsiniz." Uzlaştırıcı olmaya çalışarak sesini yumuşattı. "Size acı verici sorular sormaya çalışmıyordum. Sadece sizi daha yakından tanımaya çalışıyordum."

"Yapma," diye bağırdı. "Kendini tanıtacak bir şey yok. Ben insanları öldürürüm. Ben buyum, yaptığım şey bu. Bazen para için. Bazen hayatta kalmak için. Savaşa gidiyorum. Uyumaya gidiyorum. Bu benim hayatım. O kadar çok kan döktüm ki içinde yıkandım. Gözlerimi kapattığımda görüyorum. Bu dünyaya geldiğim anda ilk canımı aldım ve o zamandan beri durmadım."

"Annen mi?" Morgana cesaret etti.

Çenesinin gerilmesi bir baş sallama olabilirdi. Emin olmak için çok karanlıktı. Morgana bir an sessiz kaldı, ondan yayılan boşluk yüzünden kalbi kanıyordu. Bu acı değildi. Öfke de değildi. Bu... hiçbir şeydi. Yüzyıllık kan ve yalnızlık dışında her şeyden yoksun, dipsiz, kasvetli ve esneyen bir uçurum.

Birinin boşlukla *dolu* olması mümkün müydü? "Bael, ben-"

"Yapma." Bir hız patlamasıyla İskoçya'nın ovalarına doğru akıl almaz bir hızla ilerlerken konuşmalarını imkânsız hale getirdi.

Bir deniz fırtınasını kovalayana kadar durmadılar. Şimşek, uzaktaki bir tepenin üzerinde biriken bulutları kaynatıyor, tuzlu su, funda ve yanık karanlığa benzer bir şey kokuyordu.

"Sık ağaçlı bir göl görüyorum." Yıllardır ilk kez konuşuyormuş gibi görünüyordu. "Şu bulutların ne yapacağını öğrenene kadar orada dinlenmeliyiz."

Morgana onun hangi gölden bahsettiğini merak ediyordu ama bulutlar ayı örttüğü için hiçbir şey göremiyordu. Yine de bir şey ona şafağın her an sökebileceğini söylüyordu. Bunu sislerin içinde, uzun otların üzerindeki suyun yoğunlaşmasında hissedebiliyordu. Ev gibi kokuyordu.

Highlands gibi.

Adam onu ayağa kaldırdı ve o da yönünü bulurken kendini sabitlemek için adamın güçlü kollarını kavradı.

Bael, "Burada kal, ben avlanmaya gidiyorum," diye emretti.

"Gitme," diye bastırdı endişeyle, onu geri dönmeyeceği kadar kızdırdığından endişeleniyordu.

"Yiyecek olmadan bir gün daha böyle koşamam," dedi. "Ateş yakacağım." Onu bıraktı, bir süre karanlıkta hışırdadı ve sonra durduğu yere geri döndü, körü körüne hareketlerini işitme duyusuyla takip etti.

"Ateş yakmak için neyin var?" diye sordu, üzerinde yırtık bir elbise ve ayağına tam oturmayan bir çift bottan başka bir şey olmamasını dileyerek.

"Sihri olan tek kişi sen değilsin, Prenses." *Prenses mi? Cadıdan* çok daha iyiydi. Bunun bir ilerleme olduğuna karar verdi.

Kütüklerden oluşan bir piramit parladı ve ışıkla sıçradı, Berserker'ın karanlık gözlerine derin gölgeler düşürdü ve figürünün yontulmuş düzlemlerini keskin bir kabartmayla boyadı.

Morgana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak alevlerin sıcaklığına doğru ilerledi. "Ateş büyüün olduğunu bilmiyordum," diye haykırdı, nefesi kesilmişti. "Başka ne yapabilirsin ki?"

"İşin boyutu bu kadar." diyerek odun yığınını işaret etti. "Orta derecede bir alev yaratıp söndürebiliriz ama bir Berserker nadiren ateşi kullanabilir."

"Peki ya su?" diye sordu, kıyının ötesinde hâlâ karanlık bir alan olan gölcüğu işaret ederek.

Omuz silkti. "Sis çağırabilen ya da lanet yapabilen bir ya da iki Berserker tanıyorum. Ama bizim büyülerimiz hayatta kalmak ve savaşmaktan çok herhangi bir şey."

"Büyüleyici!" Morgana ateşin yanına eğildi ve ellerini korsajını tuttukları yerden çekip baştan çıkarıcı sıcaklığa uzatma isteğine karşı koyarak haykırdı. "Bana her şeyi anlat."

Adam ona soran gözlerle bakıyordu, diğer gölün kıyısındaki küçük kaçamaklarından beri bundan kaçındığından emindi. Gözleri ondan uzaklaştı, sonra geri döndü.

"Kuzenim Kenna ateşi kullanabiliyor ama tutuşturamıyor," diye düşündü. "Bir Vahşi Savaşçı onun için ne kadar da faydalı olurdu."

Yanlış bir şey söylemişti. Yine. Adam ondan uzaklaşmadan önce gözlerindeki belirgin ürpertiye fark etti. "Yemek almaya gidiyorum," diye bilgilendirdi onu.

"Ama gölden balık çağırabilirim," diye itiraz etti. Adam gitmişti.

Morgana kendini azarlayarak suyun kenarına doğru ilerledi ve çömeldi, Bael'in avının başarısız olması ihtimaline karşı büyüyle birkaç balık çekmek istiyordu. Ateş ışığının parıltısı durgun gölde dans ediyordu ve geçmiş, Morgana'yı yoldan çıkmış bir siren gibi çağırıyordu.

Bir şekilde mahremiyetin ihlali gibi görünüyordu, ama elini suya sokup ışığa tuttuğunda, bu havuzda göreceği şeyin ona Berserker'ın kalbinin kilidini açacak anahtarı vereceğini biliyordu.

Bahar gelinciği renginde saçları olan bir kadın, parşömen işi ve hayvan kürkleriyle süslenmiş uzun bir evde goblen dokuyordu. Toz ve yün parçacıkları geç saatlerde parıldarken kendi kendine hoş bir melodi mırıldanıyordu. öğleden sonra güneşi. Devasa bir savaşı, elleri ve ayakları üzerinde dururken bile sükuneti hiç bozulmadı.

Dövmeleri parlayan, yanık bakır rengindeki teniyle içeri girip ona doğru yürüdü ve onu ayağa kaldırıp kendine doğru bastırdı.

"Kabul et beni kadın," diye mırıldandı boynunun çukuruna doğru, gül goncası ağzına muzip bir öpücük kondurmak için durakladı. "Ya da harcamak zorundayım

Bir gece daha dudaklarından dökülen sözcükleri iç çekişler ve çılgınlarla mı ikna edeceksin?" "Bael," diye güldü kadın, gizlice etrafına bakarak Uzun ev, sanki yalnız olup olmadıklarını kontrol ediyormuş gibi. "Eğitim gününün ortasında burada ne yapıyorsunuz?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Bael'in omzu elinin bir hareketiyle esnedi ve kadının korsajı çözüldü. "Eşimi baştan çıkarıyorum."

Kadın etkisiz bir şekilde onu itti. "Tapınakta seni özlemeyecekler mi?"

Bael kızın köprücük kemiğini tutkuyla keşfederken duraklayıp geri çekildi ve ona baktı. "Tapınakta bana öğretecek ne kaldı ki? Ben onların en hızlı savaşçısıyım. En ölümcüllerinden biriyim. Eşime sahip çıkmaya odaklanmamı tercih ederler. Bu beni daha az sorumluluk sahibi yapar."

"Bu konuda." Uzandı ve korsesini düzeltmeye çalışırken kekeleyen parmaklarını bir araya getirdi. "Gün içinde bu şekilde birlikte olmamız gerektiğini düşünüyorum, birileri görebilir."

Bael'in kara gözleri şüpheyle ve onun altında da korkuyla parlıyordu. "Benim Berserker dün gece seni eşi olarak kabul etti," dedi daha ciddi bir şekilde. "Beni kabul ettiğinde, benim evimde yaşayacak, benim yatağında uyuyacak, benim çocuklarımı doğuracaksın. Birinin bizi görmesi kimin umurunda? Bırak baksınlar."

Dokumasına geri döndü, yün çizgilerini tıngırdattı. "Çocuklarımız," diye mırıldandı. "Onlar da senin gibi karanlık olmayacak mı?"

Bael kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun bir önemi var mı?"

"Elbette önemli. Çocuklarınızla alay edilmesini mi istiyorsunuz? Sizin gibi dışlanmalarını -Fars olmalarını- ister misiniz?"

"Ben bir piçim, dışlanmış değil, Heida. Ve ben sadece yarı İranlıyım."

Gözlerindeki ışığı ayırt eden sözleri söylerken ona bakmadı. "Senin gibi birinin çocuk sahibi olması gerektiğini düşünüyor musun? Hatta çiftleşmeli mi?"

Bael onun kolunu tuttu ve onu ölü bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ben çiftleştim. Seninle. Yoksa dün gece seni unutulana kadar becerirken hayatımı sana adamam için bana yalvardığını hatırlamıyor musun?"

"Düşünmüyordum," dedi Heida'nın parmakları umursamazca dokuma işiyle uğraşırken, kendini projeye kaptırarak Bael'i etkili bir şekilde dışarıda bıraktı. "Ve gerçekten, Kont Thorsen'in kızının bir Piç'le çiftleşmesine asla izin verilmeyeceğini bilmen gerekirdi. Berserker olsun ya da olmasın."

Bael'in gözleri panik ve öfkeyle irileşti. "Ne yaptığını bilmiyorsun," diye homurdandı. "Sana bağlıyım. Hayatının geri kalanı boyunca. Benim için başkası olamaz. Sadece sen, sen ölene ya da ben ölene kadar. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Heida, "Anladığım kadarıyla hayatımı katlanarak uzatabilirsiniz," dedi.

"Bu, beni kabul etmezseniz demek-"

Parmağını Bael'in ağzının üzerine koyan kadın, hem küçümseyici hem de soğuk görünmeyi başararak biraz da pişmanlığını belli etti. "Belki de en iyisi budur. Kendini tapınağa adayabilir ve zaman zaman beni ziyaret edebilirsin. birlikte yatmak istersen. Ama evlendiğimde, Thorsen'in kızına layık biriyle evleneceğim. Bugün Prens Bjorn'un

Vale bir eş arıyor ve benden onun eşi olmamı isteyebilir. Bu da beni-"

Morgana elleri demir bir kavrayışla tutulurken haykırdı, hareketin gücüyle her yere su yağdı. Bael, zalim ve bencil kadının sözlerini tamamlarken dudağı hırıltıyla kıvrıldı. "Bir Prenses."

Bir şekilde mücadele etmenin onu daha da kışkırtacağını hisseden Morgana ellerini yumruk yaptı. "Ben onun gibi değilim," diye ilan etti.

"Ona sandığından daha çok benziyorsun," diye hırladı. "Beni isteğim dışında kendine bağladın. İstedğin şeyi yapmam için beni manipüle ediyorsun."

Etkisiz bir şekilde sarsıldı, kendini onun inatçı tutuşundan kurtarmaya çalıştı. "Prenses olabilirim ama soyun sopun umurumda değil."

Yüzündeki ifadeden ona inanmadığı anlaşıyordu. "Kardeşin inanırdı. Baban yapardı. Ve sen de onların isteklerine boyun eğecektin, sana kasası dolup taşan ve güzel tavırları olan lord gibi bir koca bulduklarında."

"Belli ki beni çok iyi tanımıyorsun." Morgana gözlerini devirdi. "Güzel tavırları sıkıcı buluyorum."

Gözleri ateş ışığında parlıyordu. "Sana barbarmışım gibi davranmamı mı tercih edersin? Çünkü sizi uyarmama izin verin *Prenses*. senden yapacağım taleplerle başa çıkabilirsin."

Morgana düşüncesizce ayak parmaklarının ucuna kalktı, dudaklarını onunkilere yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı ve yırtık elbisesinin açıkta bıraktığı göğüslerinin uçlarının onun göğsünün pürüzsüz etini okşamasına izin verdi. "Dene beni," diye meydan okudu gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, kalp atışları onunkiyle birlikte hızlanırken.

Ne onun nefes alışını kaçırdı ne de vücudunun onunkinin yakınlığına verdiği şiddetli tepkiyi görmezden gelebildi.

"Tehlikeli bir canavarla oynuyorsun," diye uyardı.

"Canavarı çoktan evcilleştirdim," diye karşılık verdi. "Şimdi tek yapmam gereken adamı ikna etmek."

"*Asla*," diye yemin etti Bael, dudakları onun dudaklarını bastırıcı bir güçle kavramadan önce.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Bael'in öpücüğü hızla derinleşerek sahiplenici olmaktan çıkıp çılgınlığa dönüştü. Vücudu şok içinde gerilmiş olsa da, ağzı Bael'in ağzında eridi.

Sözleri, içindeki canavardan daha korkutucu bir şeyi serbest bırakmıştı. Daha çok bir şeytan gibi. Ağzını onunkinin üzerinde evirip çevirdi, diliyle tasarlayabileceği her açıdan girişini talep etti. Onu kendine çekmeden önce, elbisesini omuzlarından çekti ve aşağıya doğru takip etti kalçalarından düşene kadar yemyeşil vücudunun kıvrımlarında gezindi.

Parmakları adamın ensesine yapışırken titrese de, ağzı adamın taleplerine boyun eğdi, onun sahipliğini tatlılıkla, hâkimiyetini ise bir boyun eğiş iniltisiyle karşıladı. Öpücük, umduğu gibi onun tadına bakmak için artan arzusunu yatıştırmadı, ama umutsuz bir şehvet öfkesini ateşledi.

Onunla işi bitmeden önce dilinden daha fazlasına boyun eğecekti.

"Evet," diye tısladı adamın açık ağzının oyuğuna doğru, sanki karanlık düşüncelerini duymuş gibi.

Bu tek kelime onu kontrol altında tutan tüm zincirleri kırdı. Bael onu sırt üstü yatırarak kadar uzun süre ağzını ondan ayırdı, gözleri tutkuyla kızarmış teninde gezindi. "Bunu senin istediğini unutma," diye onu tekrar uyarmak zorunda hissetti.

Yoksa bir tehdit miydi?

"Bunu istiyorum," diyerek ona uzandı. "*Seni* istiyorum."

Olamazdı. Gölde kendisiyle sevişen nazik, tapınan Berserker'ı istiyordu. Anlamıyordu, şu anda kendisini yerin dibine sokacak bir katille karşı karşıya olduğunu kavrayamıyordu.

Bael neredeyse onun için

üzülüyordu. Neredeyse.

Bir hırıltıyla, cüssesini onun üzerine yerleştirdi ve onu tekrar öptü, elli yıllık yoksunluğu onun açık ağzına döktü. Dudaklarının sert, talepkâr ve tedirgin olduğunu biliyordu. Sakalının onun hassas tenini aşındırdığını. Ama o Ağzından çıkan yumuşak, küçük zevk miyavlama sesleri, daha tişörtlerini bile çıkarmadan onu neredeyse uçurumun kenarına sürükledi.

Daha önce hiçbir şeyi, ateş ışığında altında parlayan solgun bedeni arzuladığı kadar arzulamamıştı. Bu kadar sert olduğu bir zamanı hatırlayamıyordu. İhtiyaçtan aklını kaçırmıştı. Şehvetle bu kadar doyumsuz.

Kaynaşmış dudaklarını ayırmadan aralarına uzanarak kemerini çözdü ve kendini serbest bıraktı. Arzusunun gücüyle kalbi gümbür gümbür atan kadının üzerine çıkarak sikinin küt başını kadının savunmasız açıklığına dayadı.

Cinsel organı yumuşak tarçın buklelerinin gizlediği nemli bir yarıktı ve daha kolay girebilmesi için dizini adamın beline doğru çekti.

"Al beni," diye fısıldadı. "Ben seninim."

Benimkini. Hayvanı sevindi.

"Nie," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Al *beni*." Tüm uzunluğu vücudunun etli kısmına gömülene kadar ileri atıldı. "*Her şeyimi* al."

Vücudu refleks olarak adamın saldırısına karşı kenetlenmiş olsa da, elleri şakaklarındaki saçlarından geçip oradaki dövmeli deriyi sıkılaştırırken bir nem dalgası adamın yolunu kolaylaştırdı.

"Yapacağım," diye nefesini tuttu, kalçalarını onunkilerle buluşmak için kaldırdı.

"Yaparım."

Ona söylediği sözlerin anlamını tam olarak düşünmek için duramadı. Al beni. Sikimi al. Tohumumu al. Kalbimi, ruhumu, ihtiyaçlarımı, boşluğumu al.

Her şeyimi al.

Tek bir kadının taşıyamayacağı kadar çok şey vardı.

Ama o yaptı. Onu kalçalarının beşiğinde öylesine tatlı bir şekilde tutuyordu ki, adam bunun mutluluğundan ölebileceğini düşündü.

Onun da istediği bu değil miydi?

"Nie," dedi tekrar.

Bael zihnini karanlık ve sessiz olmaya, omuriliğinin tabanından küçük zevk titremeleri çıkaran etinin sıkı kılıfına odaklanmaya zorladı.

Vahşi bir iniltiyle elini kızın kıcının altına kaydırды ve cezalandırıcı bir ritim tutturdu, her acımasız vuruşta göğüslerinin zıplamasını izlemek için geri çekildi.

Eşinin dudakları aralanmıştı, dişleri bir dişi aslan gibi açılmıştı ve yüzü onu şok eden bir şehvetle parlıyordu.

"*Evet*," diye tıslayarak karşılık verdi ve kalçalarını onunkilerle buluşmak için öyle bir güçle yukarı itti ki neredeyse adamın ağır bedenini kaldıracaktı.

Temas, uzaklara düşen bir şimşek gibiydi. İçinde adını koyamadığı ve uzun yaşamı boyunca daha önce hiç karşılaşmadığı duygular patladı. Onu tutmak yerine

Bael, planladığı gibi onu unutturmak için kollarını kadının altına soktu ve onu kendine çekti, dizlerinin üzerine çöktü ve onu tekrar tekrar içine alırken kendisine doğru tuttu.

Her güçlü hamlesi onu yukarı doğru sarsarken, kollarını adamın sırtına dolayarak kendini ona sabitledi. Kalçaları başlangıç kuvvetiyle birleşti ve her seferinde onu aklından çıkaracak kadar kötü bir cesaretlendirme sesi çıkardı.

Zevkini şaşırtıcı bir çabuklukla haykırdı, vücudu sonsuz bir kendinden geçme titremesiyle sıkıştı. Onun kavrayıcı seksinin yüce kasılmaları, kendisinininkinden şiddetli bir yanıt aldı. Tüm vücudu felç edici bir zevkle kilitlenene kadar bir havuzun dalgaları gibi dışa doğru dalgalanan, sarmal bir his tufanının tepesine çıktı.

Omzunun boynuyla birleştiği hassas siniri ısırarak onu işaretledi. Onu sahiplendi. Kadınsı bir şaşkınlık ve zevk çığlığıyla onu bir kez daha uçurumun kenarına gönderirken, saçlarını titreşen avuçlar halinde çekti.

Gök gürültüsü çığlıklarına cevap olarak gümbürdüyor, denizin üzerinde biriken fırtınanın elektriği rüzgârda tehlikenin fısıltısını taşıyordu. Bael çiftleştiği sirenin kollarında parçalanışını izlerken, onun kadar tehlikeli bir şey düşünemiyordu.

Bael bir çığlık sesiyle uyandı. Korku ya da şaşkınlık çığlığı değildi. Bu çığlık, neşeli, muzaffer bir kötülüğün özel bir notasını taşıyordu. Hızla ayağa fırlayarak eşine uzandı ve onu güçlkle Kollarından suya doğru atlamaya çalıştı.

"Bırakın beni," diye tısladı. "Wyrd Kardeşler. Bizi buldular!"

Sudan şehvetli bir kadın şeklinde bir hayalet yükseldi, elini fırlatarak arkadaşına ölümcül keskinlikte buz parçaları fırlattı.

Morgana sıçrayarak uzaklaştı ve bileğinin bir hareketiyle yarattığı buzdan bıçaklarla suyu kesti. Ancak bu sadece anlık bir etki yarattı, her bir mermi diğerininkine doğaüstü bir hassasiyetle çarparak paramparça oldu. Hayaletin parçaları, karanlık ve öfkeli bulutlardan Loch'a doğru uzanan bir hortumdan yardım ve hız alıyor gibiydi.

Kadınlar onun anlamadığı bir Gal dilinde konuşuyordu. Büyüler, tehditler, büyüler ya da intikam yeminleri. Fark etmezdi; önemli olan tek şey

Morgana'yı tehlikeden kurtarmak.

Bael asla ulaşamayacağı bir yerde duran baltasına uzandı ve eli yandığında tısladı.

İnşa ettiği ateş çukurunda, akşam yemeğinin kemiklerinin üzerinde duran başka bir hayalet alevlere hükmediyordu. Hafif bir kız. Gözleri, vücudunu kaplayan alevlerden bile daha parlak bir ışıkla parlıyordu. Kız baltayı ateşli pençesiyle tutuyor, metali erimiş turuncu bir renge boyuyordu. "Dokun ona," diye alay etti bir çocuğun sesiyle. "Al onu benden, sana meydan okuyorum."

Bael hırlayarak, çekeceği eziyete hazırlanmak için dişlerini sıktı, sonra kükreyerek silahını yerden aldı ve Morgana'nın üzerine atladı.

Baltasının deri kaplı kısmını kavrasa da metalin sıcaklığı ellerini kabartarak akıyordu. Umurunda değildi. Daha kötülerini de atlatmıştı. Tek hissettiği eşine ulaşmak için çarpan kanıydı. Tüm varlığı ona odaklanmıştı.

Buzdan bir orak tam kalbine doğru uçarken, Bael baltasını tüm hızıyla savurdu ve parçacıkları toparlanan rüzgâra saçtı. Fakat orada durmadı. Morgana'yı arkasına iterek su hayaletine öyle bir hızla saldırdı ki, parlayan bıçağıyla onu buhara çevirdi.

Rüzgâr o tüyler ürpertici şeytani sesiyle çığlık attı ve yaklaşan fırtına öfkesini üzerlerine saldı.

Morgana'yı kollarının arasına alan Bael, avuçlarındaki şiddetli yanmayı ve ağaçların arasına dalarken tufanın yakıcı kırbacını görmezden geldi. Hayatında hiçbir zaman bir savaştan kaçmamıştı ama bu hayalet cadıların dökecek kanı yoktu. Kıracak kemikleri yoktu. Durduracak kalpleri yoktu.

Sadece elementler.

Ve kan büyüsü. En karanlık ve en güçlü tür.

Senin için geliyoruz. Bir kocakarının fısıltısı rüzgârın çığlığı arasından süzülüp omurgasını buz ve dehşetle öpüyordu ama tehdidin kendisinden çok kollarında taşıdığı değerli kadına yönelik olduğunu biliyordu. *Grimoire için geliyoruz.*

Sona hazırlanın.

Son kelime kurumakta olan dallara çarparak kırıldı ve sanki aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyormuş gibi ürkütücü bir güçle ormanda yankılandı.

"Babd," Morgana'nın korku dolu haykırışı teninde titreşti. "O bir hava. Ondan kaçış yok!"

"Sana ulaşamayacak," diye yemin etti Bael ve hızını iki katına çıkararak, ormanın içinde umutsuzca bir eylem planı oluştururken eşinin uzuvlarının serseri bir dal bulmasını engellemeye dikkat etti.

Bir ağaç kökü neredeyse ayağına takılıyordu ve Bael onun kalktığını gördüğüne yemin edebilirdi. Ayağını yere daha dikkatli basarken, rüzgâr dinmeye başladıkça botlarının altındaki zeminin yumuşadığını fark etti. Daha fazla kök ve ağaç uzuvlar ayağını kaydırmak için komplo kurdu, ancak zemin onu tek bir yerde tutmak istiyor gibiydi.

Bu ne taze büyüydü böyle?

Bael üç adımda daha köklere, sarmaşıklara ve dallara karşı mücadele etti. Kırdığı her bir dalın yerini iki tanesi alıyor, uzuvlarına yapışıp onları kilitliyordu. Baltası sırtından çalınmış, boynu söğüt kordonlarıyla bağlanmıştı.

Onlarla savaştı, küçük eşini daha sıkı kavradı, öfkeli kükremeleri onun itirazlarını bastırdı.

Bir bıçak ensesine arkadan saplandı, tüm bitki örtüsü kemiklerini boğacak kadar sıkılaştı.

Ormanı delip geçen karanlık ses, kaçtıkları üç Wyrđ kız kardeşe hiç benzemiyordu ama her kelimesi ölümcül bir netlikle telaffuz edilmesine rağmen erkeksi ve ağır aksanlıydı.

"Al. Senin pis. *Viking* ellerini. Kız kardeşimin üzerinden."

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

"Nerede o?" Morgana, Pictish Kralı Malcolm de Moray'in Moray Kalesi'nin büyük salonunu aydınlatan alevleri dikkatle incelemesini engelleyerek sordu.

Ağabeyinin soğuk yeşil gözleri ona kaydı ve bir an ne olabileceğini düşündü. onlara dokunmuş olabilir. "Eğer Berserker'ınızdan bahsediyorsanız, o zindanda."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin," diye uyardı. "Berserker'lar zincirlerle bağlanamaz."

"Onu en iyi nasıl öldürebileceğimi bulana kadar zincirleri büyü ile güçlendirdim."

Morgana soluk soluğa kaldı ve çocukça bir dürtüyle adamın kendisinininkiyle aynı tonda olan çılgın kumral saçlarını çekiştirmeye çalıştı. "Böyle bir şey yapmayacaksın!" Ona bir parmak salladı. "Bunu yasaklıyorum."

"Kralını yasaklıyor musun?" Kızıl bir kaş geniş, asil alnından yukarı, genç geyik boynuzlarına benzeyen kısa sivri uçlarla şekillendirilmiş altın bir taca doğru süzüldü.

"Sen benim kralım değilsin, kardeşimsin," diye tersledi.

Bu, normalde soğukkanlı olan ağabeyinin boğazından kısa bir eğlence sesi çıkmasına neden oldu. "Hayatına son vermekle yükümlü olduğum izlenimine kapılmış gibiydi," diye gözlemledi Malcolm, kraliyet cübbesi geniş omuzlarından düşene kadar tahtında öne doğru eğilerek. "Gerçekten, kardeşim, bir dahaki sefere cinayete el atmadan önce bir adamı uyar. Ve mutlu ol ben Biz eve varmadan önce onun yanmış ellerini iyileştirmek için sihrini harcamana izin verdi."

"O ellerini benim hayatımı kurtarmak için kullandı." Morgana kardeşini inceliyor, temiz elbisesinin eteklerini karıştırıyor ve ondaki değişimi merak ediyordu. Eskiden yakışıklı, parlak gözlü, çabuk öfkelenen ve daha da hızlı bir zekâya sahip bir gençti. Saçları bu sıkı kuyruk yerine onunki gibi rüzgârda savrulmuş ve dağınıktı. Gülümsemesinin yüzünü yumuşatması hoşuna gitmişti. Yüz hatlarının hesapçı keskinliği onu çok genç gösteriyordu.

Bu Macbeth'ten önceydi. Esir alınıp babalarının krallığından sürgün edilmeden önceydi. Malcolm'un tahtını geri kazanmak için verdiği savaştan önceydi.

Kenna kaybolmadan önce.

Artık o kadar genç görünmüyordu. Bir Berserker'ın bile taşıyabileceğinden daha fazla ağırlık taşıyan baskın bir adam gibi görünüyordu. Malcolm de Moray akıl almaz bir güce sahipti ama yine de onda bir şeyler kırılmıştı.

Morgana, İngiliz Kralı'yla yaptığı sürgünde daha iyi bir pazarlık yaptığını düşünmeye başlamıştı. Malcolm'a bir şey olmuştu. Macbeth ve deli karısı ona bir şekilde geri dönülmez bir zarar vermişti.

Ellerindeki sorunu ele alır almaz öğrenecekti. Ve onun ruhundan yayıldığını hissedebildiği kasvetli yarıkları iyileştirmek için elinden geleni yapacaktı.

"Kenna'dan haber var mı?" Ateşin sıcaklığından uzaklaştı, kuzenini ve en yakın arkadaşını fiziksel bir acıyla özliyordu.

"Hayır," diye içini çekti Malcolm. "Her gün saatlerce o lanet alevlere bakıp bir mesaj arıyorum. Ama onun hayatta olduğunu biliyorum."

"Wyrd Kardeş'in fırtınası yaklaşıyor," diye gözlemledi Morgana pencereden, kızgın gökyüzünden güneye doğru dallanan şimşekleri izlerken. "Ne yapmalıyız?"

"Bırakın gelsinler," diye gürledi. Ayağa kalkarak siyah cübbesini üzerine topladı, tacı alevler içinde parlıyordu ve Morgana'ya elini uzattı. "Onlarla birlikte savaşacağız."

Ağabeyinin yanına gitti, duyguları gri taşlar kadar soğuktu. Moray Kalesi. Korkmamış mıydı? Kızgın değil miydi? "Ama Colm, biz sadece iki kişiyiz, üçüncümüz yok. Eğer bir çember oluşturamazsak Grimoire'u nasıl koruyabiliriz?"

"Yapabileceğimizi sanmıyorum," dedi uzun bir aradan sonra. "Ama denemek bizim görevimiz."

İkisi de taht odasının ortasındaki kürsüye doğru yürüdüler. Taş sütunun üzerinde neredeyse sarı bir deriyle ciltlenmiş kalın bir cilt duruyordu. Mavi dövmeli rünler köşeleri süslüyor ve başlığın ortasına doğru uzanıyordu. Konuşulmaması gereken bir dilde yazılmış bir kelimeyi çevreleyen koruma kalkanları.

Morgana ona yaklaştıkça, Grimoire'un varlığında her zaman içinden geçen küçük tehlike heyecanını hissetti. Hatırladığı kadar eski görünmese de, aynı şekilde nabızı da atmıyordu.

Küçük bir kızken, tam da bu taht odasında babasının ayaklarının dibinde otururken hissettiği gizemli çağrı.

Artık büyümüştü, kendi başına bir Druid olmuştu ve yaşadıkları onca şeyden sonra hiçbir şey yıllar önce görüldüğü kadar gizemli ya da sihirli değildi.

Tahta kepenkler takırdamaya başladı; fırtına gerçekten dinmişti ve şimdi kötü niyetin habercisi olmuştu. Taht odasının ağır ahşap kapısına çarparak havayı soğuttu ve beraberinde fısıltılar, tehditler ve manyak kahkahalar getirdi.

"Belki Bael'i kullanabiliriz." Büyülü zincirlerle zindana kapatılmış sevgilisini, eşini düşündü. "O bizim üçüncümüz olabilir. Onda biraz Berserker büyüğü var." Ayrıca, onu burada yanında istiyordu. Yine de biliyordu ki Büyüye karşı yapabileceği pek bir şey yoktu ama onun varlığı, onun gücü kendini daha güvende hissetmesini sağladı. Onu daha güçlü hissettirdi.

Malcolm başını salladı. "Onda Druid kanı yok. İşe yaramaz." "Ama deneyemez miydik?" diye karşı çıktı. "En azından baltasını bizi koru."

Kardeşi bir an için kurnaz gözlerle onu inceledi. "Bir Berserker mi, Morgana? Babamın önüne serdiği onca talipten sonra seçtiğin kişi *bu* mu?"

Morgana omuz silkti. "Onu tam olarak ben *seçmedim*. Onu kurtardım ve o da benimle birlikte kaçtı."

"Ona değer veriyorsun." "Sonsuz bir şekilde."

Kalenin içinde bir yerde bir pencere kırıldı. Yıldırımlar doğal olmayan darbelerle taşları dövdü.

"Ama bir *Berserker*," diye tekrarlardı kelimenin tadı iğrençmiş gibi. "Onlar çok tescilli. Şiddet yanlısı, kıskanç, barbar, ahlaksız ve daha da az vicdanlı olma eğilimindedirler. Sen sadece bir Prenses değilsin Morgana, sen bir Druid'sin. Kutsal Üçlü'den birisin."

"Gerçekten Malcolm, bu konuşmayı *şimdi* mi yapmak istiyorsun?" Kapıyı tıkırdatan güçleri ve kapının altından kıvrılmaya başlayan dumanı işaret etti. "Odaklanmamız gereken daha acil sorunlarımız olduğunu düşünmüyor musun?" Malcolm ve Morgana kitabın üzerinde el ele tutuştular.

"Sadece söylüyorum," diye devam etti, sanki akşam birası içerken tartışıyormuş gibi. "Bir Viking'den daha iyisini hak ediyorsun-"

"Daha iyisi yok Malcolm," diye tısladı. "Yoksa hatırlamıyor musun, onun hissettiklerini hissedebiliyorum. Senin *barbar* dediğin o adam

ve senden dört kat daha uzun süre *yalnız*. Duyguları okyanus kadar derin ve onları dökebileceği hiç kimsesi olmadı. Sence neden vazgeçti? Çünkü bu kadar çok şey hisseden bir adam, bu kadar çok reddedilmeyi kaldıramaz. Yalnızlık içinde gelişemez. O bunun için yaratılmamış."

"Ama, Morgana -"

Kardeşini bir bakışıyla susturdu. "Bael'in biraz hırçın ve hatta vahşi olabileceğini biliyorum ama o *benim vahşim* Malcolm de Moray ve ben onu olduğu gibi, *benim* olarak kabul ediyorum, sen de öyle yapmalısın. Öpüştüğümüz anda onun bir şekilde benim için yaratıldığını biliyordum, bu yüzden beni bundan vazgeçirmeye çalışma. İşe yaramayacağını biliyorsun."

"Ama-"

"Şimdi üzerinde çalışmamız gereken bir koruma büyüsü var ve bunu uygulamak için yeterli zamanımız yok. Benimle ilahi söyle kardeşim." Morgana, Malcolm'un daha endişeli görünmemesine şaşırıyordu. Evin köşelerinde yanan adaçayı olmadığına taht odası ya da pencerelerdeki kül yaprakları. Ezilmiş dulavratotu, karayılan otu, buhur ve funda ile çizilmiş koğuşlar neredeydi? "Eğer biz Bu durumdan kurtulursanız, korumayı ihmal etmenizle ilgili olarak sizinle bir görüşme yapacağım."

Adam ona bir kaşını daha kaldırdı ve Morgana bu kaştan nefret etmeye başladığına karar verdi.

Morgana koruma ilahisine başladı. "*Senin kudretin tarafından korunuyorum, ey gecenin sonsuz Tanrıçası.*" Malcolm ikinci kez ona katıldı, üçüncüde sesleri gerçekten birbirine karıştı.

Şöminedeki alevler bir cehenneme dönüştü. Kitabın üzerinde durduğu sunağın taşları titreşti ve bu titreşimler ayaklarının dibindeki taşlarda yankılandı. Fırtına hiddetlendi, savruldu ve menteşeler patlayıp ağır meşe taşlara çarpana kadar kapıya yoğunlaştı.

Onu zayıflatan alevler, şimşekler kemerli kapı aralığındaki üç figürü aydınlatırken çalkantılı sağanak yağışla birlikte söndü.

Wyrd Kardeşler.

Bakire, anne ve kocakarı olarak tezahür ederler, güçlerini aldıkları kutsal Tanrıçaya küfrederek ve sonra onu karanlık ve kendi çıkarlarına hizmet eden bir şeye dönüştürürler.

Onlar da Malcolm ve Morgana'ya doğru yağlı adımlarla ilerlerken ilahi söylüyorlardı. Dilleri daha eski, büyülerini daha kadimdi,

Yine de şimdiye kadar güçleri Moray Druidleri ile dalgaların uçuruma çarpması gibi çarpıştı.

"Bizim olanı bize ver," dedi kocakarı Badb, siyah cüppesinin altından iri bir parmağını kaldırarak Grimoire'u gösterdi. Onun bu hareketiyle kitap hızla açıldı, sayfaları rüzgârda şaşırtıcı bir hızla savruldu ve tarihteki en tehlikeli ritüelin üzerine düştü.

Dört'ün Laneti: Yedi mühür.

Kıyameti getirecek olan ayin.

"Hayır," diye bağırdı Morgana. "*Asla* senin olmadı. Asla senin *olmayacak*."

Kız öne çıktı, bir çocuktan daha fazlasıydı, henüz bir kadın değildi. *Nemain*. Melek gibi yüzü ve altın sarısı saçları, kitaba bakarken gözlerindeki kutsal şehvetle daha da korkunç bir hal alıyordu. "Grimoire siz Dağlı Piktlerin eline geçmeden yüzyıllar önce *bize* aitti," diye küçümseyerek bilgi verdi.

Macha ilerledi, vücudu tüm kıvrımlardan ve kadınsı baştan çıkarıcılıktan oluşan formda bir elbiseyle kaplıydı. "Biz Eyre'nin Moray'larıyız ve Dört'ün Laneti'ni yürürlüğe koymak ve Atlılar'ı uyandırmak bizim hakkımız."

"Neden?" Morgana sordu. "Neden böyle bir şey yaptın? Neden üzerinde yaşadığın dünyanın sonunu getirdin?"

"Yıkımla birlikte yeniden doğuş gelir." Kocakarı gizemli bir şekilde konuştu ve gümüşü gözlerindeki boş karanlık Morgana'nın omurgasını bir dehşet ürpertisiyle öptü. "Yeniden doğuşla birlikte gücün yeniden düzenlenmesi gelir."

"Bu doğru *değil*," diye ısrar etti Malcolm, Morgana'yla temasını hiç kesmeden. "Zamanı değil. Dünya henüz döngüsünü tamamlamadı. Bunu biliyorum, bana söyledi."

"Bu sadece bizim hakkımız değil, kaderimiz!" *Nemain* şöminedeki cehennemden ateşi çekip Malcolm'a doğru uzattı ve cüppesini tutuşturdu.

Morgana ellerinin temasını keserek yağmura uzandı, tufanı kendilerine doğru çekti ve yanmış ve parçalanmış cübbesinden sadece buhar yükselene kadar kardeşini ıslattı.

"Aptal!" Badb, *Nemain* adlı kızı arkasından itti. "Kehanet dört Druid olması gerektiğini söylüyor. Dört Element. *Ona* ihtiyacımız var."

Anne Macha öne çıktı ve elini Morgana'ya doğru uzattı. Morgana'nın damarlarında bir korku dolaştı, tıpkı kadının kara su büyüğü gibi. Kanı artık onun değildi. Kötü kadına aitti.

Aynalama güçleriyle. Macha onu olduğu yerde dondurdu, zar zor ayakta durabilene kadar hayatının akışını yavaşlattı. Zar zor nefes alana kadar.

Malcolm yerden ağır bir taş alıp fırlattı ama kocakarı onu güçlü bir rüzgârla savurdu. "Tekrar dene, *Kral*

Malcolm, sevgili kız kardeşinin kalbini sonsuza dek durduracağız." Badb Malcom'a yaklaştı, romatizmalı gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Görüyorsun, o harcanabilir. Bizim kendi Su Druidimiz var." Macha'yı işaret etti. "Ateşimiz ve havamız da var. Eksik olan şey... Toprak."

"Ayini gerçekleştirmeyeceğimi biliyorsun." Malcom'un sesi altlarındaki taşlar kadar soğuktu.

"Onun için bile mi?" Badb uzun, sivri bir tırnağını Morgana'nın boğazına geçirdi.

Malcolm'un bakışları onunkilerle kilitlendi ve Morgana tüm kelimelerini gözlerine döktü. *Sakin buna cüret etme*, diye bağırdılar ona. *Bırakın beni öldürsünler*.

"Ne kadar ikna edici olabileceğimizi *biliyorsun*." Malcolm'un yüzünün rengi solduğunda yaşlı kadın kıkırdadı ama Malcolm geri adım atmadı.

"Asla," diye yemin etti, o kadar karanlık bir sesle ki Morgana onu tanıyamadı bile. o.

"Bunu göreceğiz." Kocakarı ona sırtını döndü. "Ama şimdilik kitaba ihtiyacım var."

"Ve cehennemdeki adamların suya ihtiyacı vardır."

"Eğer vermezseniz..." Macha diğer zarif elini uzattı ve Morgana dizlerinin üzerine çöktü. "Biz alacağız."

Morgana hayatında ilk kez kalbinin dehşetle çarptığını hissedebilmeyi diledi. İçindeki kan akışını hissedebilmeyi ve tenini duygu ve acıyla ısıtabilmeyi diledi. Şimdilik, sonla yüzleşmek, bunların hiçbirini hissedemiyordu. Sanki hayatı bir damlaya dönüşecek kadar yavaşlamıştı. Kalbinin yakıt bulmak için çırpındığını, ciğerlerinin neredeyse hiç olmayan oksijen akışını zorlamaya çalıştığını hissedebiliyordu. Kasları ve dokuları oksijen için çılgık atıyordu. İçten içe büzüşüyordu. Grimoire için endişelenmesi gerektiğini biliyordu. Yas tutması gerektiğini biliyordu. Başarısız olurlarsa asla olmayacak bir dünya için. Ama tek düşünebildiği, Bael'e sondan önce duyması gereken tek şeyi asla söyleyemeyeceğiydi.

Buna layık olduğunu. Kabul edildiğini. İzin verirse sevebileceğini.

Ve artık çok geçti.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Morgana'nın kabulü, yüzyıllık fırtına bulutlarının ardından gelen sıcak bir güneş sütunuydu. Bael bunun hayal bile edemeyeceği bir ışık ve güç dalgasıyla içinden akıp gittiğini hissetti.

De Moray'ın zindanında kilitliyken, fırtınanın şiddetini dinlemişti. Dışarıdaydı ve keşke içinde olsaydı da eşinden ayrı kalmanın acısını temizleyebilseydi.

İstemediğini söylediği bir eş. Kardeşinin onu öldürmesi için söz verdiği bir eş.

Bunun yerine, aralarında neredeyse tek bir nazik kelime geçmeden onu kabul etmişti.

Neden?

Güçlendirilmiş zincirleri yeni gücüyle test ettiğinde, ona daha dayanıksız geldi. Kırılabilir.

Ha. Bırak Druid Kral onu eşinden uzak tutmaya çalışsın.

Büyük bir gümbürtü kalenin içinde yankılandı ve iliklerine kadar işleyen soğuk bir dehşet dalgası titreşti.

Morgana, ölüyordu. Bunu ruhunun karanlığında hissedebiliyordu.

Kader onu ona götürüp sonra da alınmasına izin verecek kadar zalim olabilir miydi? Buna izin vermeyecekti. Bu sefer izin vermeyecekti. Bağlarına karşı zorlandı, anavatanının buzullarından daha soğuk hissetmesine rağmen tenini ter bastı.

Bu onun hatasıydı. Kaçırılmasına izin *vermişti*. Harcadı Morgana'nın kollarında ölçüsüz mutluluk anları yaşadı ve sonra Morgana'nın onu reddetme ihtimalini göze almaktansa sonuyla yüzleşmek üzere zindana doğru sıvıştı. Tam bir aptaldı. Onun için savaşmalıydı.

Şimdi onun için savaşacaktı. İçine aşıladığı hayat için savaşacaktı, buna direnmesine aldırmadan.

Öfkeden doğan bir kükremeye zincirlere karşı gerildi, sonra kaslarını gerdi ve canavarını çağırdı.

İlk kez kanın çağrısı olmadan, dünya soluklaştı. grinin tonları. Her ses bir yankıya dönüştü, her görüntü bir bıçak hassasiyetiyle detaylandırıldı. İçindeki canavar kabarıırken, yeni ve güçlü bir büyü de ortaya çıktı.

Zincirler parçalandı.

Bael kalenin düzeni hakkında hiçbir şey bilmesede, eşiyle kurduğu amansız bağ onu harekete geçirdi. Merdivenleri hızla çıktı ve kalenin koridorlarından geçerek, Roma döneminden kalmış olması gereken duvar halılarının ve büstlerin yanından geçti. Kütüphaneler, odalar, bir solaryum... Bunların bazılarında kale personeli saklanıyordu ama hiçbirinde özlemini çektiği kadın yoktu.

Kadını.

İnsanların yaşamasına izin vermesi onu şok etmişti. Berserker canavarının genellikle hakkı olan kanı talep etmemesi.

Eşi yüzünden miydi? Onun kabulü yüzünden mi?

Morgana. Neredeydi?

Rüzgârın tıslaması ve ıslığı bir koridora doğru sürüklendi ve onu takip ettikçe bir çığlığa dönüştü. Sesler taşlarda yankılandı.

Bael eşinin, tatlı ama güçlü iradeli kadınının sesinin önce meydan okuma, sonra da korkuyla dolu olduğunu duydu.

Taktik ya da strateji düşünmeden, Morgana olmayan her kimse onu öldürmek ve her şeyi daha sonra çözmek niyetiyle taht odasına daldı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, yaşam mücadelesi veren eşinin arkasındaydı. Üç cadı ürkütücü bir uyum içinde ona bakmak için döndü. Onlar onun düşmanlarıydı. Morgana'ya zarar vermişlerdi. Hepsini çıplak elleriyle öldürecek.

Hareket ederken ne gördüklerini biliyordu. Bir bulanıklık. Bir hava akımı. Ve sonra kollarını Morgana'ya doğru uzatan kadın pencere kanadına çarptı, ahşabı parçaladı ve kırık bir şekilde dışarıda yere yığıldı.

Alevlerin arasından onunla alay eden uğursuz kız bu kez ete kemiğe bürünmüştü ve adam yumruğunu savurarak onu fırlattığında duvara tatmin edici bir çarpma sesi çıkardı.

Eşini kontrol etmek için bir an durdu, onun göğsünü tuttuğunu ve hayat veren havayla dolu kocaman ciğerlerinde nefes nefese kaldığını görünce kalbi kalktı.

O an ona pahalıya patladı.

Kocakarı şok ve öfkeyle çılgık atarak ellerini savurdu ve Bael, saçlarını acı içinde yüzüne ve omuzlarına savuran bir rüzgâr hunisi tarafından ağır gövdesi bir fısıltıdan daha ağır değilmiş gibi taş zeminden, dalmanın ortasından kaldırıldı. Umutsuzca çırpınan kol ve bacakları

bulmaya çalışıyordu, ama onu çevreleyen en soyut ve göze çarpan unsurdan başka bir şey yoktu.

"Senin sonunu getireceğim," diye kükredi.

"Her şeyi sona erdireceğim," diye tısladı kocakarı.

"Bugün değil." Malcolm'un bileğinin bir hareketiyle taht odasının zemininden yaşlı kadının yarısı büyüklüğünde ve iki katı ağırlığında bir taş fırladı. "Şifacın gitti, Badb. Bundan sağ çıkabilecek misin?"

Malcolm konuşurken, kız ince kemik yığını ve acı içinde duvara yığıldığı yerden ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ezilmiş göz çukurundan kan akıyordu. Bir kolu artık zar zor var olan omzundan sarkıyordu, ama sürüklenen bir topallık ve manyakça bir alaycılıkla Grimoire'a doğru döndü.

"Nemain'e Grimoire'u ver Druid Kral, yoksa kız kardeşin ve onun Vahşi Savaşçısı'nın bir alev fırtınası içinde ölüşünü seyrederdin," diye tehdit etti kocakarı.

"Bael," diye soludu Morgana, kendi dengesiz ayakları üzerinde debelenirken. "Eşimi serbest bırak." Kocakarıya döndü.

Gözleri buluştu ve Bael bir an için çırpınmayı bıraktı. Onu kabul etmişti. Yüzüne karşı değil, kimsenin duyamayacağı karanlıkta değil. Ama Kralına. Ailesine. Hatta düşmanlarına bile.

Muhtemelen başlamadan bitmişlerdi. Malcolm ateş cadısını ezecek, bu kocakarı da Bael'i ezecekti. Onun nefesini kestiğini şimdiden hissedebiliyordu. Ama yeterli olduğunu bilerek ölecekti.

Onun için yeterli.

Kaos, eşzamanlı bir eylem telaşıyla patlak verdi.

Yaralı kız Grimoire'a doğru atılarak onu sunaktan kaptı.

Malcolm şok edici bir hareketle taşı Badb'a fırlattı, ateş cadısını görmezden geldi ve Bael'i serbest bıraktı.

Kocakarı'nın taşı saptıracak zamanı yoktu, bu yüzden bir çığlık atarak tüm formunu sarstı ve vücudundan bir galaksi gücü rüzgârı çemberi fişkırlarak herkesi taht odasının duvarlarına doğru savurdu. Bu, taşın yönünü tamamen değiştirmeye yetmedi ve taş kemik kıran bir sesle vücudundan sıyrıldı.

Bael ayağa kalktığı anda, fırtınalı geceye doğru uçarken cüppesi paramparça olmuş pencereye takılıyordu.

Bu da Nemain'i kitaba sarılmak zorunda bıraktı.

Morgana tökezleyerek ileri atıldı ve çaresizce titreyen kollarını cadıya doğru uzattı. "Bunun için cehennemde yanacaksın."

Kız, dişlerinin aralarını boyayan kanla daha da uğursuz hale gelen muzaffer bir gülümsemeyle parladı. "Önce sen," diye tısladı, ocaktaki ateş etrafında alevlenip taht odasının yarısını bir fırına çevirirken.

Morgana yağmuru bir kez daha içeri çekti ama alevler söndüğünde kızdan geriye kaldırım taşlarındaki yanık izinden başka bir şey kalmamıştı.

"Hayır!" Morgana kapıya, geceye doğru uzanan kara kömür yoluna doğru atıldı. Bacakları onu taşımaya henüz hazır değilmiş gibi sendeledi ve düşmeden önce Bael onu kollarına aldı.

"Peşinden gitmeliyiz!" Morgana çığlık attı.

Kral sadece taht odasını inceliyor, geniş omuzlarını yuvarlayarak biraz şaşkın ve rahatlamış görünmekten başka bir şey yapmıyordu.

Morgana, güçlenen kalbinin her atışında canlılığının geri geldiğini hissedebilen Bael'e doğru ağır ağır eğildi.

"Neyin var senin?" Kardeşine sordu. "Orada öylece nasıl durabiliyorsun? Malcolm, Grimoire onlarda!"

Ona döndü, aksi halde statik olan yüz hatlarında yarım bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Morgana gerilirken Bael kaşlarını çatı. "Colm, ne yaptın sen?"

Yanmış cübbesini inceleyerek sordu. "Bir kitap toprak ve deriden başka nedir ki?"

"*Malcolm.*"

"Simya, sevgili kardeşim, her türlü aldatmacaya yol açabilir, en önemlileri de sahteciliktir."

"Malcolm Duncan Connor de Moray," Morgana'nın sesi güçlendi ve kendini Bael'in destek kollarından çekti. "Kıyamet Günü Grimoire'u *nerede?*"

Kral çocuksu bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kenna'da."

"Kenna," diye nefes aldı, inanmayan bir elini alnına götürerek. "Tanrıçaya şükürler olsun, nerede o?"

Malcolm'un gözlerindeki ışıltının yerini sıkıntılı bir kaş çatma aldı. "Bilmediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Ama onun güvende olduğunu biliyorum.

Grimoire." Tacını çıkarıp boş sunağın üzerine koydu ve ekledi, "En azından şimdilik."

Morgana'nın kardeşiyle işi bitmemişti ve Bael kendini, Morgana'nın yüz hatlarında parlayan öfkenin muhatabı olmadığı için Tanrılara şükrederken buldu. Bu bakışı gelecekte de hatırlayacak ve geri çekilmek için bir işaret olarak işaretleyecekti.

"O zaman gitmelerine *nasıl* izin verdin?" diye bağırdı ve kayışla bağlanmış kardeşini göğsünden itti. "Ailemizi öldürdüler. Senin doğuştan gelen hakkını çaldılar. Bizi ayırdılar. İntikamını almak istemiyor musun?"

Malcolm kız kardeşinin bileklerini tutarak onu bastırdı. "İntikamı ne kadar çok istediğimi anlayamazsın," dedi sırlarla dolu bir sesle ve karanlıkla perili gözlerle. "Ama anlamadığın şey şu ki, kardeşim, intikam pazar yerinde ya da taht odasında, birbirimize hakaretler ve unsurlar savurarak gerçekleşmez. *Gerçek* intikam gölge ve sessizliktir. Sabırdır. Kusursuz hesaplama ve mükemmel zamanlamadır."

"Canımı yakıyorsun," diye fısıldadı Morgana. "Malcolm bırak beni."

Bael tehditkâr bir ses çıkardı. Kardeşi olsun ya da olmasın, eşini *hemen* bırakmazsa adamı ezip geçecekti.

Kral birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve Bael'in yüzüne kazınmış ölümcül uyarıya bakarak kendine gelir gibi oldu. Druid kız kardeşinin bileklerini bıraktı ama Bael bunun ondan korktuğu için olmadığı izlenimine kapıldı yeni Berserker arkadaşı olduğu için değil, yapması gereken bu olduğu için.

Bael, Pictish Druid Kralı hakkında çok az şey biliyordu. Ama hiç değilse kız kardeşini seviyordu.

Malcolm Bael'e değerlendirci bir bakış attı, hâlâ bileklerini saran ve kırık zincirlerle sallanan kelepçelere bakarak durakladı. "Zincirlerimden nasıl kurtuldun?" diye sordu hafif bir merakla. "Bunu yaptığın için minnettar olduğumdan değil."

Bael Morgana'ya uzandı ve Morgana kollarının arasında eridiğinde duyduğu şaşkın gururu inkâr edemedi. "Kız kardeşin beni kabul etti," dedi açıklama olarak.

Malcolm imayı anlamış gibi başını salladı. Sonra yarı alaycı bir iğrenme sesi çıkardı. "Eğer burada kız kardeşimle birlikte olacaksan, eğer senin için bir damla gözyaşı dökerse seni canlı canlı bir ağaç kovuğuna hapsedeceğimi ve onlarca küçük böcek etinle ziyafet çekerken açlıktan ölmeni izleyeceğimi söylememe gerek yok sanırım."

Bael tehdide saygı duyabilirdi. "Bu toprakları yönetiyor olmanıza saygı duysam da, bir Kral diz çökmemi istediğinde diz çökmeyeceğimi söylememe gerek yok sanırım."

"İyi bir Kral asla sormak zorunda kalmaz." Bu ne bir kabul ne de bir tehditti. Ama ikisinin arasında bir şey. "Yine de, gelecek savaşlarda yardımınız için minnettar olurum. Wyrd kardeşler yaralandı ama yenilmediler. Hayır. henüz."

Bael başını salladı, böyle iki adamın küçücük bir Druid kadın uğruna birbirlerinden nasıl kurtulduklarını merak ediyordu. Eşinin parıldayan mavi gözlerine baktı. Yorgunluk lekeleri gözlerin altındaki teni karartmıştı ve kadın sadece solgun bir gülümseme yaratabildi.

O güne kadar gördüğü en güzel şeydi.

"Beni gerçekten kabul ediyor musun?" diye sordu, ona kendisini göndermesi için son bir şans vermekten kendini alamadı.

Onun sert yanağına uzandı. "Bir asırlık yalnızlığa katlandın. Belki de önümüzdeki yüzyılı aile ve beraberinde getirdiği her şeyle doldurmama izin verirsin. Tüm yüksek fikirler, *kızgınlıklar* ve anlaşmazlıklar." Kardeşine baktı ama sonra bakışları yumuşadı. "Tüm gurur, güç ve zayıf anlarınızdaki destek."

Gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda buğuluydu. "Tüm bunlar olmadan bu kadar uzun süre yaşadığına inanamıyorum. Ve bu sana vermek istediğim bir hediye. Eşin olarak. Karın olarak."

"Sana evlenme teklif etmem gerekmiyor mu?"

Kadın homurdandı. "Bu bir teklif değil. İstesen de istemesen de evleniyoruz."

"Tanrıça sana güç versin," diye homurdandı Malcolm, tiksintiyle dudağını bükerek.

Bael sırtıttı. Hiç kimse onunla onun gibi konuşmaya cesaret edememişti. Çok severdi o.

"Ben düşünüyorum-"

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Bu kelimeler daha çok Kıyamete yakın bir deneyimden sonra iyileşmediğim zamanlarda." Dudaklarını onunkilere bastırmak için parmak uçlarına kalktı. "Ve ayrıca yalnız olduğumuz zamanlar için, çünkü *birisi* bu anı mahvedecek." Bir an için gücenmiş görünen ağabeyine ters ters baktı ve ardından heybetli tahtına dönmeden önce umursamaz bir baş hareketiyle omuz silkti.

"Ayrıca, senin hissettiklerini ben de hissedebiliyorum," diye devam etti. "Yani bunu söylemek zorunda değilsin, yine de zaman zaman duymak güzel." Vücudunu Bael'in vücuduna yasladı ve onu yavaşça Bael'in umduğu karanlık koridora doğru çekti.

odasına götürdü. "Sana söyleyecek birkaç sözüm var," diye mırıldandı kulağına. "Gerçi senin dudakların için öncelikli mesleğim kelimeler değil."

"Ah?" Entrika ve sıcaklık, daha yumuşak, daha hassas bir duyguyla birlikte içinden geçti. Tamamen yabancı ve paradoksal bir şekilde heyecan verici olan telaşsız bir parıltı. Bu aşk mıydı?

"Evet," diyordu Morgana, onun hem sözlü hem de sessiz sorusunu yanıtlayarak. "İlişkimizin temelini kelimelerin oluşturacağını sanmıyorum."

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Bael dürüstçe. Çünkü o sözden çok eylem adamıydı ve görünüşe göre bu onun için sorun değildi. Tek bir kadın, onun eşi. Onun ne hissettiğini zaten biliyorsa, duygularının derinliğini ifade etmek için sahip olmadığı kelimeleri bulmak zorunda değildi. Bazı erkekler bunu bir dayatma olarak görürken, Bael bunu büyük bir rahatlama olarak görüyordu.

"O zaman artık ölümden bahsetmek yok," dedi ciddiyetle.

Bael durakladı ve onu kollarına çekerek saç çizgisine bir öpücük kondurdu. "Uzun hayatımın geri kalanını senin yanında kalmak için savaşıyor geçireceğim," diye yemin etti gözlerinin içine bakarak.

Şansına inanamıyordu. Ölmek üzere olan bedenini nehirden çıkarmış ve sadece ciğerlerine değil, kalbine de hayat üflemişti. Gerçekleştirmesi gereken bir amacı vardı. Yaşayacak bir hayatı. Tapınacak bir eşi. Ve savaşıması gereken savaşlar.

Ve bir Berserker için *bu* kurtarılmaya değer bir dünyaydı.

OceanofPDF.com

A Highland Historical Novella
by the Bestselling Author of *Unleashed*

KERRIGAN BYRNE

She set his soul on fire...

INDECENT

OceanofPDF.com

Ahlaksız

Kerrigan Byrne tarafından

OceanofPDF.com

Wyrd Kardeşler:

"Çifte çifte zahmet ve sıkıntı. Ateş
yanar ve kazan köpürür."

~ William Shakespeare, Macbeth

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Böyle bir havada baskın olmazdı. Niall Thorson karanlıkta gözlerini kısarak bir manastırın parlayan pencerelerine baktı. Burası yaklaşan fırtınadan korunmak için iyi bir yerdi. Generalleri Ingmar ve Bulvark tepeye tırmanıp yayla sisini taramak için ona katılırken elini kılıcının kabzasına koydu. "Buralarda gezinmek imkânsız

Böyle havalarda garip Yaylalar," diyerek berrak bir gölün kıyısındaki sık bir vadiden parlayan Manastır'ı işaret etti. "Bence burada dinlenmeli ve gökyüzünün açılmasını beklemeliyiz."

"Bir rahibe manastırı mı?" Ingmar başındaki yağmuru silkeledi, Niall'a tüylü bir tazıyı anımsattı, tamamen tüylü ve az maddeli, ama kızdırıldığında ölümcül. "Bir manastırda bir Berserker ve adamları... ne yanlış gidebilir ki?"

Bulvark etkileyici kızıl sakalından akan damlalara izin verdi, taş suratlı ve kayıtsız kaldı. "Kesinlikle yağmalanacak altın ve belki de değerli mücevherlerle kalıntılar olacaktır. Hristiyan parası için risk almaya değer."

"Mücevherleri unut." Ingmar, Bulvark'ın omzuna vurdu ve onu sertçe sarstı. "Rahibeler, dostum, *rahibeler*! Bütün o temiz, korkmuş, korunmasız bakireler, benim gibi yakışıklı bir savaşçının onları yağmalamasını bekliyorlar." Yumruğuyla göğsüne vurdu ve yırtıcı bir beklenti sesiyle kendini kavradı.

Bulvark homurdandı. "Seni bekliyorlar, ha? Bu yüzden mi sana bakar bakmaz dehşet ve tiksinti içinde senden kaçıyorlar?"

Ingmar hiç istifini bozmadan elini salladı. "Sadece ilk başta, sonra başka bir nedenden dolayı çılglık atıyorlar ve onları tekrar yağmalamam için bana yalvarıyorlar." Kaşlarını neşeyle salladı ve arkalarındaki bir düzine Viking'e Niall'ı tepeden aşağı takip etmelerini işaret etti.

"Bu kadınlara rızaları olmadan dokunmanı istemiyorum," diye emretti Niall, hayal kırıklığına uğramış inilti ve mırıldanılan küfürlerden oluşan bir koro ortaya çıktı. "Onların Hristiyan Güneş Tanrılarıyla evli olmaları gerekiyor. Bu, akıncıların Freya rahibelerini kaçırmaması gibi bir şey olur. Affedilemez."

"Freya rahibeleri kendilerini sana teslim edecekler," diye karşı çıktı Ingmar, dövmeli şakakları kaşlarını çatarak. "Ve yasalarımız der ki, eğer bir kadın sizinle savaşamazsa, onu kendinize ait olarak talep edebilirsiniz."

"Bunlar *bizim yöntemlerimiz*," diye hatırlattı Niall. "Yasalarımız Kuzey Toprakları'nın tamamında kabul görmüyor bile. Ayrıca, bu rahibelere savaşmak öğretilmiyor. Onlara sadece dua etmeleri öğretiliyor."

"Ölene kadar zevk almanıza izin vermeyecek bir Tanrı'ya mı dua edeceksiniz?" Bulvark yere tükürdü. "Seni korumayacak bir kocaya mı? Bana iyi bir kadını harcamak gibi geliyor."

"Bir kez daha düşündüm de, bu rahibelere dokunmayacağım," diye karar verdi Ingmar. "Muhtemelen sadece bekaretini kimsenin bozmadığı kişileri Tanrılarıyla evlendiriyorlar. istiyor." Niall kaşlarını çatınca bir adım geri çekildi ama omuz silkip gülümsedi. "Bilirsin, çirkin olanlar."

"Her iki durumda da sadece altın alacağız," diye emretti Niall. "Burada kan dökülmesini istemiyorum."

Niall yamaçtan aşağı süzülüp en yakın iki arkadaşının şakalaşmasının tadını çıkarırken gümüş rengi, fırtınalı gün ışığı gri bir akşama dönüştü. Onların konuşmalarını dinlerken bile, doğaüstü keskinlikteki kulaklarını etraflarını saran bulutlu girdaplardaki düşman seslerine karşı açık tutuyordu. Pikt şövalyeleri ve savaşçıları da onlar gibi vahşice dövüşürdü ve o da bilmediği bir yerde göremediği bir düşmanla yüzleşti.

Vahşi Savaşçısı bir arkadaşını katledebilir.

Grubunu bakımlı bahçelerden, domuz ve kuzu ağıllarından geçirerek manastırın duvarlarına ulaştırdı. Birisi parlayan pencerelerden baksa bile, güneş ışığının parıltısını göremezdi.

iyi silahlar. İlerleyen akıncılar hakkında hiçbir uyarı almayacaklardı. Kürkleri ve derileri içinde, Kuzeylilerin emin adımlarıyla ilerlerken, yayla sisi içinde büyük ve değişken gölgelerden başka bir şey olmayacaklardı.

Taş duvarları takip ederek denize bakan geniş manastırın önüne geldiklerinde Bulvark ciddiyetle, "Yumuşak Hristiyan bakirelerden hiç hoşlanmam," dedi. "Ben güçlü, sağlam Viking kadınlarını tercih ederim, sizi siker sikmez öldürecek kadınları. Onlar çok daha heyecan verici."

Niall bundan şüphe etmedi. Bulvark iri yarı, ayı gibi bir adamdı, uzun boylu ve yuvarlaktı. Ona karşı durabilmek ya da onun altına yatabilmek için oldukça güçlü bir kadın olmak gerekirdi. Niall bunu yapabilecek pek çok kadın olduğundan şüpheliydi.

Bu kez homurdanan Ingmar oldu. "Ne demek istiyorsun, Bulvark, Niall izin verseydi, yine de bu kadınlardan '*rahibe*' mi alacaktın?" Kendi kelime oyununa kıkırdayarak Niall'ın kaburgalarına dirsek attı.

Bulvark sinirlenerek çenesini sıktı. "Neden konuşuyorsun, Ingmar? Kimse sizi işaretlemiyor ya da zeki bulmuyor."

Elini abartılı bir hareketle kulağına götürürken Ingmar'ın kıvrak bedeni neşeyle titreşiyordu. "Sizi anlayamıyorum. Lütfen hakaretlerinizi daha iyi ifade eder misiniz?" Bulvark'ın çekiç büyüklüğündeki yumruğunun önünden güçlkle sıçradı ve yaralanmamak için dev Viking'in etrafında dans etmek zorunda kaldı. "Sorun ne Bulvark? Çok mutlu görünüyorsun."

Bulvark sonunda onu bir hamleyle yakaladı ve Ingmar'ı Manastır'ın taş duvarlarından sektirerek boğucu bir kısıpaca aldı. "Herkes senin saçmalıklarından bıktı," diye hırladı genç ve zayıf adama.

"*Rahibe* duygusu' mu demek istiyorsun?" Ingmar, savaşıla bilenmiş generalin demir yumruğunun içinde kıvranıyor, alabildiğı azıcık havayı da kendi komikliğine gülmek için kullanıyordu. Birkaç kişi daha kahkahalara katıldı, Manastır'ın kemerli ve meşeli kapılarına yaklaştıklarında sislerin arasından rahat bir neşe ve beklenti havası sızıyordu.

Niall başını salladı, Manastır'ın savunmasının gücünü ölçerken arkadaşının maskaralıklarına gülümsemekten kendini alamadı. Herhangi bir dine ait bir kilisenin, manastıra kapanmış kadınlarla dolu bir binayı savunmasız bırakması onu hayrete düşürmüştü.

dünyanın kaprislerine maruz kalan taş duvarlardan başka bir şey değil.

Kendisi gibi adamlara.

Akşamın içinden gelen ve hassas kulaklarına ulaşan belirgin bir sesle Niall elini kaldırarak sessiz olmasını işaret etti.

Herkes dondu kaldı.

Niall duvarların arasından diğerlerinin duyamadıklarını duyabiliyordu.

Kızgın sesler. Endişeli hareketler. Fısıltılar. Ete değen bir kırbacın sesi.

Yine de acı çığlıkları cezayı karşılamadı, bu da Niall için tek bir anlama geliyordu.

"Silahlarınızı hazırlayın," diye sessiz bir emir verdi. "Sanırım orada *adamlar* var Manastırda. Her şeye rağmen savaşmak zorunda kalabiliriz."

Dünyada en sevdiği sesler sisin içinden ona doğru titreşerek en yüksek Berserker duyusunu aşındırıyordu. Metalin kına sürtünmesi. Bir balta sapındaki güçlü ve emin tutuşun gıcirtısı ve ölüm ya da zafer beklentisiyle nefesin hızlanması.

Niall rahibelere ve onlara uygulanmak üzere olan katliama acıyarak bir an durakladı. Özellikle de kırbaçlanan kişi için üzülyordu, çünkü o sırada Niall'ın Vahşi Savaşçısı'nın gazabıyla karşılaşmak zorunda kalacaktı.

Elleri bağlı ve yaralı bir şekilde ölümün kendisine doğru gelişini izlemek zorunda kalacaktı ve bundan kaçmak ya da onunla savaşmak için hiçbir yolu yoktu.

Bu iki hareket de onu kurtarmayacaktı.

Sis o anı yağmura dönüşmek için seçti, toplanmak yerine düşüyor, saçlarını kafa derilerine kadar çiziyor ve ölmekte olan sonbahar toprağını çamurluyordu.

"Bu kapılar çok ağır." Bulvark bir elini demir menteşeler ve kalın külçelerle tutturulmuş uzun kemerli kapılara uzattı.

Ingmar çocukça bir beklentiyle kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı ve ellerini birbirine vurdu. "O zaman kendi koçbaşımızı getirmemiz iyi oldu." Niall'ın omzuna bir tokat attı ve içeriden kalın bir tahta çubukla desteklendiğine şüphe olmayan meşe kapılara doğru büyük bir jest yaptı. "Önden buyur, dostum," dedi ve tarlalarda savaştlıkları cesur İngiliz şövalyelerini andıran bir hareketle eğildi.

"Teşekkür ederim Sör Ingmar," diye cevap verdi Niall, köknar pelerinini geniş omuzlarının arkasına atarak, güzel bir lordun pelerinini bir kenara bırakır gibi. "Siz çok centilmen bir beyefendisiniz."

Bunun üzerine grubu kahkahalarla güldü ama Niall koşmaya başlamak için kapıdan uzaklaşırken kan dökmeye hazırlanmak için etrafında bir hilal oluşturdu.

Tam ortasından vurdu ve kapılar sanki bir askerin omzuyla değil de binlerce taşlık bir basınçla vurulmuş gibi patlayarak açıldı.

yalnız savaşçı. Adamları onun yanından hızla geçerek avluya döküldü, yarısı sağ duvar boyunca, yarısı da sola doğru dağıldı ve Niall'ı kapının ortasında, Highland fırtınası tarafından çerçevelemiş bir şekilde bıraktı.

Göğüsler.

Hayatında gördüğü en inanılmaz göğüslerdi. Pembe gül yaprakları rengindeki meme uçları, kaymak gibi beyaz teninden akan yağmura karşı büzüşmüştü.

Niall'ın bu görüntünün üzerinde yarattığı tuhaf büyüüyü bozması için iki göz kırpması ve kırbacın şakıması gerekti. Kırbaç yumuşak bir ete saplandı.

Onun eti.

Yine de çığlık atmadı, ancak narin bileklerindeki iplere doğru sarkmadan önce kıvrak vücudunu büyük bir ürperti sardı.

İçinde tanımlayamadığı endişe verici bir içgüdüyle birlikte sıcak bir öfke birikti.

Yanılmıştı. Kırbaç cezasını takdire şayan bir metanetle karşılayan bir erkek değil, bir *kadındı*. İki kazığın arasında duran, beline kadar soyulmuş ve kolları açık bir şekilde her bir direğe bağlanmış küçük bir kadın.

O kadar kırılğan görünüyordu ki, avlunun çamurunda kirli ayakları sarkarken bağları tek desteği haline gelmişti. Pirinç ateşi rengindeki saçları yüzüne dökülüyor ve uzun, ıslak akıntılar halinde sarkarak yüzünü gizliyordu.

Niall'ın söyleyebildiği kadarıyla bilincini kaybetmişti.

Ve yine de Valkyrie cüsseli rahibe hatırı sayılır kolunu geri çekti; kırbacı bir kez daha küçük rahibeye doğru savururken kara gözleri ateşli bir şevkle parlıyordu.

Niall onu müdahale etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Panikleyen kadınlardan oluşan küçük kalabalığın arasından Berserker hızıyla geçip kolundaki kırbacı, o solgun, narin tenin bir santimini daha yaralamadan yakalamasının nedenini söyleyemiyordu.

Kırbacın derisi ön kolunun etrafını sararken ısırды ve Niall bunun içinde biriken öfkeyi beslemesine izin verdi. Bir sarsıntıyla kırbacı yaşlı rahibenin elinden çekip aldı ve varlığı gözlerindeki nefret sisinin arasından fark edilince rahibenin şok ve acı dolu soluğunun tadını çıkardı.

"Bunun anlamı ne?" diye haykırdı, ceza aletine uzanmaya cüret ederken çenesi pelerinine doğru geriliyordu.

Niall onu tek eliyle kolayca bastırırken tiksintiyle alay etti. "Bu küçük, zayıf kadını incitmeye o kadar mı niyetlisin ki baskına uğradığını fark edemiyorsun?" Etkili olması için onu kabaca salladı.

Diğer rahibelerden daha uzun ve kalın bir cüppe giymiş olan kadın, onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Baskın mı?" diye fısıldadı. "I-"

Niall döndü ve onu yakalayan ve mütevazı manastırın avlusunda toplanan kırk kadar kadına doğru iten Bulvark'a doğru itti.

"Ne cüretle bu kutsal toprakları Pagan inancınızla kirletirsiniz? Küfürler mi?" Kadın bağırdı, güçlü ama boğumlu bir parmak fırlattı

Hâlâ endişe verici bir şekilde hareketsiz duran solgun mahkûma doğru. "O bir *cadı*. Şeytanın hizmetçisi! Ve cezalandırılmalı!"

Niall homurdandı, rahibeye doğru ilerlerken kendini tam boyuna çekti, bir Viking kadınıyla kıyaslandığında bile heybetli olmasına rağmen baş ve omuzları üzerinde yükseldi. "Benden korksan iyi edersin, yaşlı kadın."

"Ölümden korkmuyorum!" diye tükürdü, Bulvark'ın inatçı kavrayışına karşı kıvranarak. "Lanetlenmekten başka bir şeyden korkmuyorum, Şeytan'ın bu fahişesinin başımıza getireceği lanetten. Muhtemelen burada olmanızın sebebi o!"

"Burada olmamın sebebi *altın*. Altın, kutsal emanetler ve fırtınadan korunmak için sığınak."

"Bu duvarlarda sığınacak bir yer bulamayacaksınız," diye tısladı. "Bize ya da *erdemimize* karşı işlediğiniz her günah için Tanrı sizi cezalandıracaktır!"

Bir araya toplanmış rahibelerden bir koro halinde korkulu soluklar ve yumuşak korku haykırıları yükseldi. Etraflarını saran silahlı ve alaycı Vikingler, korkmuş grubun kare avluyu çevreleyen çıkıntının kemerine doğru ilerlemesini engelledi. Duvarların altında meşaleler sıralanmıştı.

Fırtınanın içinden ışık saçan ve yağmur damlacıklarını küçük ateş yansımalarına dönüştüren tenteler.

"Bana güvenin hanımefendi," diye kıkırdadı Ingmar yanlarına yaklaşırken. "Namusunuz bizden ya da herhangi birinden dolayı tehlikede değil."

Rahibe'nin yüzü eski bir ayakkabının derisi gibi buruşurken, Bulvark bu sözlerle katıla katıla güldü.

Niall sırtındaki kından keskin bir hançer çıkardı ve kılıcına dokunmadı. Birkaç kadın çılgık atarak Niall'ın hassas kulaklarını tırmaladı. "Sessiz olun!" diye sertçe emretti ve onlar da sanki aynı fikirdeymiş gibi ondan uzaklaşarak itaat ettiler.

Muhtemelen daha önce onun boyutlarında bir adam görmemişlerdi. Deri ve kürk giymiş, dövmelemlerle süslenmiş Vikinglere hiç rastlamamışlardı. Onun sürüsü, kan rengine cübbeler giymeyi seven, güzel giyimli kutsal adamlara hiç benzemiyordu. Parmaklarıyla asla kana dokunmayan ama bolca kanla lekelenmiş olanlara. "Kıpırdama, sessiz kal ve işbirliği yap, yemin ederim sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Elleri bağlı kadına doğru döndü, kulakları kadının titreyen nefeslerine dikilmişti.

Onu öne çeken sadece o etkileyici göğüsler değildi. Kalbinin üzerindeki garip baskı da değildi. Hakkında sadece bir şeyler duyduğu endişe verici bir yumuşama.

Acımak mı? Zayıflık mı?

Bir kız yüzünden mi? Hem de bir cadı.

O Niall Thorson'dı, Freya tapınağının en önde gelen Berserker savaşçısı, yaşlıların gururu ve bilinen en eski Berserker klanının ilk oğluydu.

O ve adamları ölenlerin çığlıklarına gülüyor, düşmanlarının kemikleri üzerinde ekmek kırıyorlardı. Soyunun tanrı Thor'un kendisinden geldiği söylenirdi. Tamamen acımasızdı. Korkusuzdu. Ölümcül derecede tehlikeli. *Ve yine de... ona* uzanırken elinin neden kararsız olduğunu anlayamıyordu.

Çenesi adamın sert ellerinde yanmış şeker kadar narindi. Kolayca parçalanır, son derece tatlıdır. Yüzünü yavaşça kendisine doğru kaldırırken nefesi göğsünde durdu. Niall onun yağmur damlalarıyla kaplı yüzünde ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Korku, acı, şok, çaresizlik, bunlardan herhangi biri makul olabilirdi. Kırbaçlanmanın yarattığı travma yüzünden kızın lakayt olmasını bekliyordu.

Ama kızın erimiş kehribar rengindeki gözlerinden ona doğru parlayan şey zamanı yavaşlattı ve tüm dünya dikkatinden uzaklaşırken derisini sıkılaştırdı. *Ateş.* İlk başta mecazi türden. Meydan okuma ve güç, içinde bulundukları durumun ışığında onu sersemleten şehvetli bir titreşimle yalandı.

Anlık hisler Niall'ı esir aldı. Dirseğinden damlamak üzere ön kolundan aşağı akan yağmur damlaları fiziksel bir okşamaya dönüştü. Giysilerinin yanan tenine sürtünmesi, kurtulması gereken beklenmedik bir tahrişe dönüştü. Omurgası boyunca uzanan kaslar ritmik bir şekilde itilme ihtiyacıyla sıkıştı ve yuvarlandı.

Benimkini.

Böyle bir içgüdünün Berserker'ına ait olduğunu düşünmüştü ama bu düşünce, canavarın şu an için uykuda olduğu kaburgalarındaki kafeste değil, kafasında yankılanıyordu.

İçini saran beklenmedik şehvetli sıcaklığın yanı sıra, daha yumuşak bir sıcaklık da damarlarında parlamaya başladı ve onu kontrolsüz şehvetten daha fazla endişelendirdi. Yabancı, nazik ve lanet olasıca rahatsız ediciydi.

"Senin suçun ne rahibe?" diye mırıldandı onun tadına bakmak için yanıp tutuşan dudaklarının arasından.

"Seninki kadar çok değil, Berserker," diye cevap verdi tamamen duman ve seksten oluşan bir sesle.

Niall hiç olmadığı kadar korkak bir şekilde onun güzelliğinden saklanmak için bir anlığına gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Perişan haliyle bile, yüz hatlarındaki şaşırtıcı mükemmellik sanki güneşe bakıyormuş gibi gözlerinin içine işliyordu. Başını çevirdiğinde, gölge hâlâ gözlerine damgasını vuruyor, onun ışıltısı dışında her şeyi kör ediyordu.

Lanet olsun. Ona ne oluyordu?

"Beni öldürmeye mi çalışacaksın?" diye sordu, gözleriyle adamın diğer elindeki hançeri işaret ederek.

Niall, suyun kızın gururlu, yüksek elmacık kemikleri boyunca kayarak şehvetli ağzının köşelerinde toplanmasını izlememek için gözlerini tekrar kırmak zorunda kaldı. "Ben senin düşmanın değilim," diye ısrar etti ve hançerini kaldırıp bileklerindeki ipleri keserek bunu kanıtladı.

Zayıf bir sesle yere yığıldı ve Niall onu çamura düşmeden yakalayıp kendine doğru çekti. Kızın gözlerinde gördüğü güç, bacaklarında mevcut olmamalıydı.

Niall ona doğru adım atarak vücudunu tamamen onunkine bastırdı ve onu sakladı. Adamlarının pişmanlık duymayan aç gözlerinden göğüslerini sakınıyor, yumuşaklığını dokunuşundan saklayan deri zırhının kalınlığından nefret ediyordu.

Adamın elleri sırtına bastırıldığında tısladı ve adam ellerini anında çekti, çok geç olana kadar yaralarının boyutunu fark etmemişti.

Kan.

Niall sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı ve yağmur suyunun avucundaki kızıl rengi daha açık bir pembeye dönüştürmesini izledi. İçine tanıdık bir heyecan yayıldı. Öfke. Kargaşa.

Panik mi?

Nie. Bu yaralı rahibeyi kurtaramazdı ama onun canını acımasızca almak zorunda kalabilirdi. O farklıydı. Onu istiyordu. Sadece bu da değil, onu *tanımak* istiyordu. Onu görmek istiyordu. Onu kurtarmak için. Sadece yaralarının acısından değil, kendinden de.

"Kaç," diye hırladı, canavar onu tamamen ele geçirmeden önce keskinleşen dişlerinin söyleyebileceği son kelimeyi, hayvani bir öfkeyle kararmış bir sesle. Öfkesinin arttığını hissedebiliyordu. Damarlarının öfke, kana susamışlık ve güçle attığını hissedebiliyordu.

Akşamın canlılığı gümüş ve grinin yırtıcı gölgelerine dönüşürken Niall kadından uzaklaştı. Her zamanki gibi tüm renkler kaybolmuş, geriye sadece kurbanlarının şekilleri kalmıştı.

Gözlerini tutuşturan gerçek alevler dışında *her* şey renkliydi.

"Herkes geri çekilsin. Kapıyı kapatın." Ingmar'ın sesi son derece ciddiye ve bu da durumun tehlikesinin altını çiziyordu. "Dua etmeye başlasanız iyi olur hanımlar," diye uyardı. "Tanrınızla barışın, çünkü birazdan onu."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Kenna de Moray için, bir İskandinav Tanrısı'nın altın suretine sahip bir Vahşi Savaşçı'nın, gözleri yanmış kömür rengine bir iblise dönüşmesini izlemek, kısa hayatının en belirleyici anlarından biri olmalıydı.

Buz mavisi berrak bakışları kibirli bir kayıtsızlıktan damgalayıcı bir sahiplenmeye dönüştüğünde bile onun ne olduğunu biliyordu. Sanki onun içinde uyuyan canavarı hissedebiliyordu. Soğuk ve yetenekli liderden fişkılabilecek çılgınlığı hissedebiliyordu.

Sadece o canavarı bu kadar çabuk göreceğini bilmiyordu.

Berserker'lar öldürürdü. Tek yaptıkları buydu. Merhametleri yoktu. Kontrolleri yoktu. Kana susamışlık onları ele geçirdiğinde, ulaşabildikleri her canlıyı ayırım gözetmeksizin katlederlerdi.

Önünde bir büyü parıltısı yandı ve yakın geleceğin görüntülerini getirdi. Avlunun taşları kan nehirlerine boyandı. Bir zamanlar bembeyaz olan alışkanlıkların kıvrımları kıpkırmızıya boyandı. Yağmur, kan ve katliamı bahçelere taşıyor. Berserker bir canavarın muzaffer kükremesi ve ardından bir insanın işkence dolu kükremesi...

Kenna ve Berserker ayakta kalan tek iki kişi olacaktı.

O zaman ne olacak?

Düşünmek için zaman yoktu. Azınlığın iyiliğine karşı çoğunluğun iyiliğini felsefi olarak düşünecek zaman yoktu. Kıyamet Günü Grimoire'unu güvende tutmak için yaşaması gerekiyordu. Gizli kalmak için büyüsünü kullanamazdı. Bilerek değil. Ama bu Çılgın'ın bu rahibeler tarikatının üzerine salınmasına izin verebilir miydi? Kendisi hakkında en kötüsünü düşünen, dövülmesine ve azarlanmasına seyirci kalan kadınlara?

Nefretin kırbaçları ve yağmurun soğğunun yol açtığı acı ve zayıflık, bir korku dalgasının ve ardından ateşinin ardında dağıldı. *Hayır*. Daha önce hiç görmediği kadar korkunç ve güzel bir yaratığa dönüşen bu adamın, evi haline gelen manastırı yerle bir etmesine izin veremezdi.

Bu kadınlar kötü değildi. Korkuyorlardı. Cahillerdi. Canavarlar gibi katledilmeyi hak etmiyorlardı.

Vahşi Savaşçı hâlâ onu tutuyordu; tutuşu daha da güçlenmiş, dişleri daha da keskinleşmiş, gözleri inanılmaz derecede kararmıştı. Dünyadaki onca manastır varken, bu savaşçı neden *onunkini* seçmişti ki?

Genç bir acemiden gelen dehşet dolu bir çılgılık dikkatini çektiğinde, Kenna hemen harekete geçmesi ve sonuçlarına katlanması gerektiğini biliyordu.

Baş Rahibe'nin öfkesinden, kız kardeşlerinin dehşetinden ve önündeki savaşçının yaktığı ateşten beslenerek, tentenin altındaki meşalelerden alevleri çekti ve bir ateş duvarı yarattı.

Savaştan çıkmış Viking savaşçıları, önce etlerini sonra da canlarını almasın diye alevlerden kaçıyor. Paganların o günlerde ateşten doğuştan gelen bir korkusu vardı, çünkü pek çoğu bunun gibi duvarların içinde Hristiyan ölümüne mahkûm edilmişti.

Ama bu cehennem yağmurla söndürülemezdi, cesurlar tarafından yarılamazdı. Ve Kenna'yı ve bu çılgın ölüm yaratığını dünyanın geri kalanından, liderlerine ulaşmak için çaresiz kalan erkeklerden ve ondan kaçmak için çaresiz kalan kadınlardan ayırdı.

Kenna ve canavar gerçekten yalnızdı.

Ve şimdi onunla birlikte taştan bir duvarla alevden bir duvar arasında sıkışıp kaldığında, ruhsuz gözleri intikam vaat ediyordu.

"Ne yaptığının farkında değilsin," dedi o anlamsız gözleriyle kendisine bakan korkunç yakışıklı canavara.

Umursuyor gibi de görünmüyordu.

Hâlâ adamın pençelerinde olan kız, adam onu yukarı kaldırıp kocaman omzunun üzerinden geçirdiğinde soluk soluğa kaldı. Onu ateş duvarının rahatlatıcı sıcaklığından uzağa taşıdı. İnleyen kadınların ve böğüren Vikinglerin çılgın kakofonisinden uzağa.

Onu nereye götürmeyi planlıyordu?

Tentinin altından geçerken durdu ve mutfaklara, oradan da yukarıdaki odalara açılan kapıyı seçmeden önce iki hızlı nefes aldı. Manastırın arka taş merdivenlerini hiç de nazik olmayan bir şekilde tırmandı ve iki rutubetli ve dar koridordan aşağıya indi.

Soldan üç alttaki bir oda kapısını tekmeleyerek açtı.

Oda kapısı.

Görünüşe göre burnu onu buraya getirmişti.

Bu imaları görmezden gelmeyi tercih eden Kenna, Viking onu ayağa kaldırırken yüzünün buruşmasını engelleyemedi.

Geri.

Ağırlığının altında, bacakları sanki kasları ekmek hamurundan yapılmış gibi büküldü ve canavar onu omuzlarından yakalayıp ayağa kaldırdı.

Meraklı bir soruşturma anını paylaştılar.

Kenna, zaman kadar algılayıcı ama aysız bir gece kadar donuk gözlerle karşılaşmak için boynunu endişe verici bir açıyla geriye eğmek zorunda kaldı. Şeytana ait olabilirler. İncil'de Lucifer'e *Şeytan'ın Yıldızı* denmemiş miydi?

Günaydın mı? Bir yaratıcının en sevdiği oğlu bu gibi özelliklerle kutsanmaz mı?

Altın rengi mükemmellik. Kehribar rengi cam gibi bir cilt, ham kemikler ve kalın sinirler tarafından kesilmiş ve şekillendirilmişti. Bu savaşçı soğukkanlı bir gizemdi. Sadece gözlerinden dallanan birkaç yıpranmış çizgi yaşına işaret ediyordu, ya da belki sadece

huzursuz bir ruh. Acımasız bir vahşilikle kurulmuş ağzı, erotik bir meydan okumayla onu çağırıyordu.

Şiddete öykünen bir adama göre, o da rahat görünüyordu.

Onun elinden kurtulabilmeyi diledi. Güçle kaynıyordu ve güç şu anda ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Sanki onun bir parçası olmak için yalvarıyormuş gibi onu çağırıyordu.

İmkânsız olması gerektiği halde vücudu bu çağrıya cevap verdi.

Kenna çok fazla olmayan seçeneklerini düşündü. O kurtarmıştı Westmire Manastırı'nın rahibelerini bu Berserker'ın ellerinde vahşi bir ölümden kurtardı ve bunu yaparken günlerin sonunu getirmiş olabilir.

Tanrıça ona yardım etsin, ama aceleciydi. Her zaman öyleydi. Çok az düşünerek hareket eder ve daha da az düşünerek konuşurdu. Kıyamet Günü Grimoire'unu bu en beklenmedik yerde koruyor olması gerekiyordu. Onu arayan kötü cadılardan saklanabilmesinin tek yolu ateş büyüsünü kullanmaktan kaçınmaktı.

Şimdi sadece onu kullanmakla kalmamış, bastırmak için çok uğraştığı diğer güçlerini de tüketmişti. Sadece büyüsü zayıf değildi, vücudu da zayıftı. Sadece zayıf değil, aynı zamanda yaralıydı ve kuzeni Morgana gibi iyileştirme yeteneğine sahip değildi.

Kenna'nın elementi ateşti. Ve en güçlü ve tehlikeli elementlerden biri olmasına rağmen, dünyanın en bol bulunan elementlerinden biri değildi. Hava ya da su gibi kaynaklar. Yakıta ihtiyacı vardı. Ateşleme. Üzerine bir şey

yakmak için. Kötü ya da tembel olan druidler ateşlerini beslemek için güçlü ve bol miktarda kaynak kullanırlardı. Korku, öfke ve nefret.

Ancak elemental büyü'nün gerçek uygulayıcıları olan ve gerçek gücün nerede bulunabileceğini anlayanlar, kendi güçlerini daha az bol ama nihayetinde sonsuz olanın kuyusundan çıkardılar. Tutkunun gücü korku ve öfkenin üstesinden geldi. Sevginin yoğunluğu her zaman nefreti yenerdi. Kenna bu gibi hisler sayesinde önündeki tehlikelerle yüzleşmek için gücünü yeniden canlandırabileceğini biliyordu.

Avludaki çoğu cömert ve dindar kadınlar olan rahibeleri düşündü. Kan, görev ve büyü bağı'nı paylaştığı kuzenleri Malcom ve Morgana'yı. Odasının duvarlarında saklı olan, Tanrıça'nın sırlarını ve kozmosun işleyişini içeren kitabı. Enkarnasyonlarını yaşamak için bu dünyaya ihtiyaç duyan, var olan ve var olacak olan tüm ruhları.

Ağırlığını destekleyen ve sanki evrenini ellerinde tutuyormuş gibi ona bakan adam gibi olağanüstü adamları düşündü.

Bir süre sonra yaptı ve çok ağırdı.

Gerçek Berserker formunda onun uzuvlarını vücudundan koparmaya çalışıyor olması gerekiyordu. Bunu yapmamış olması tek bir anlama geliyordu.

Gözleri buluştu ve tutuştu. Kadının ki ateşle ısınıyordu. Adamın ki dipsiz bir uçurumun soğukluğuyla, ama açık bir niyetle.

Berserker onu istiyordu ve bu çok da iyi oldu çünkü o kendi büyü'süne sahip güçlü bir varlıktı. Ve onun büyü'sü *tam* da peşinde olduğu şeydi ve onu elde etmenin tek bir yolu vardı.

"Kıyafetlerini çıkar savaşçı," diye fısıldadı. "Sana içimde ihtiyacım var."

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Kenna'nın damarlarında dolaşan ısı, bacaklarının arasına tanıdık ve ısrarcı bir zonklama olarak yerleşti. Eğer onunla yatma fikrine kendi tepkisi Bu adam o kadar güçlüydü ki, bu hareketin nasıl hissettireceğini ancak hayal edebilirdi.

Vahşi Savaşçı yarı uyarı yarı inançsızlık içeren alçak bir ses çıkardı. Sonra başka bir ses havaya karıştı, bu bir yırtılma sesiydi ve kirli Elbise yere düştü.

"Hayır," diye fısıldadı usulca, şimdi yağmur fırtınasının bıraktığı serinliğe nüfuz eden acı, şehvet ve sıcaklık sisinin ötesinde düşünmeye çalışarak. "Soyunması gereken sensin." Kadın adamın kat kat dokunmuş keten ve deri zırhını işaret etti.

Hiç konuşmadı. Bir kere bile. Kenna'nın izlenimine göre Bu haliyle bunu yapması imkânsızdı. Ama zırhının tokalarını sökmek için durmadan yırtarken ona attığı bakış, kadının tenindeki yağmur suyunu buharlaştırabilirdi.

Bunu daha önce de yapmıştı, tutkularını bir erkekle paylaşmış, onun seksini almıştı, özünü, gücünü beslemek için, ama asla *bu kadar* güçlü bir adamla. Asla bu kadar ölümcül biriyle.

Sırtındaki deri parçalanmış ve şişmiş gibi hissediyordu ve hareketi protesto ediyordu ama önündeki canavar zırhını vücudundan sıyırdığında, acı bir ısı dalgasının altında kayboldu.

Yağmurdan kararmış açık renk saçları, ortaya çıkardığı derin kas izlerine parıltılı su damlaları akıtıyordu. Çıplak dişlerinin arasından ciğerlerini dolduracak kadar hava tıslıyor, korkunç bakışları kızın çıplak, soğuk etinin görüntüsünü yutuyordu. Uzun, suyla sivrilen kirpiklerini indirdi, gece yarısı gözleri soğuktan büzüşmüş meme uçlarına takıldı.

Kasları sadece büyük değil, aynı zamanda uzundu; sanki onunki kadar büyük ve güçlü bir iskeleti bir arada tutmak büyük bir güç gerektiriyormuş gibi kemiklerinin üzerinde uzanıyordu.

Kendine engel olamayan Kenna ona doğru uzandı ve en hafif dokunuş bile ona zevk veriyormuş gibi göğüslerinin elinin altında zıplamasının ve irkilmesinin tadını çıkardı. Soğuk suya rağmen teni sıcaktı, yakıcıydı ve sıcaklık onu öne doğru çekti. Zırhı büyük bir gürültüyle yere çarptı.

vücudunu onun sertliğine bastırırken çıkardığı ses. Vücudundan yayılan gerilim aç ve yırtıcıydı.

Ağzını boynunun kıvrımına dayamak için eğildi, orada bulduğu tuz ve yağmur suyunu içti. Çıkardığı ses bir kurdun boğazından gelebilirdi. Bir ihtiyaç hırıltısı. Nazik bir tehdit.

Acele et, diye uyardı, uzun süre tasmalı

kalmayacağım. Doğru, diye düşündü Kenna. İşe.

Ama *bu* iş değildi, bu sadece görev, büyü ve druid gücünü yeniden kazanmanın bedeli değildi. Geçmişte, tutkularının ateşini paylaştığı birkaç erkekten ayırmayı başarmıştı. Duyguları soğuk taşın ardında kilitli kalmış ve sadece kendi bedeni ve onlarınki zevk, sıcaklık ve büyü için bir kanal olarak kullanılmıştı.

Bu gece bu neredeyse imkânsızdı. Sadece bedeni çığ ve yaralı değildi, ruhu da öyle görünüyordu. Ve bu büyük ve ölümcül savaşçının -tanrıların ölüm aracı- şimdi kanını dökmek yerine tenini diliyle yalıyor olması, baş başa geçirdikleri her an daha da anlamlı olmaya başlıyordu. Adını ve niyetini bilmediği bu adam tarafından... istisnai, bir şekilde el üstünde tutulduğunu hissediyordu. Gerçekten de, onur duygusu büyük ölçüde sorgulanabilirdi.

Ve onu bedenine almak üzereydi.

Kenna, endişelerinin altında heyecan ve şehvet alevlenirken derin bir nefes aldı. Sadece onu kalbinden *uzak* tutmaya dikkat etmesi gerekiyordu.

Dudaklarının boğazına doğru nefis hareketi daha ısrarcı ve talepkâr bir hal aldı, dişleri onu nefessiz bırakacak şekilde ısırarak ve kemirecek yerler buldu. Elleri sırtını geçip kışını buldu ve onu kendine doğru daha sıkı çekerek, kasıklarının arkasından yanan anlaşılmasız büyüklükteki ereksiyonu karnına doğru itti.

Bu kez çıkardığı ses artık nazik bir tehdit değil, vahşi bir tehditti. Sonra pençeleri kayboldu ve Kenna onların küçük yatağına ulaşamayacaklarını biliyordu.

Birdenbire nefes almakta zorlandı, sıkışık, boş odasındaki hava o kadar sıcaktı ki ciğerlerini yaktı. Onun muhteşem olduğunu söylemek, Highland deniz manzarasının güzel olduğunu söylemek kadar saçma olurdu. Elbette geçerliydi ama aklına getirmeye çalıştığı tüm tanımlamalar basmakalıp ve yetersiz geliyordu.

Etkisi ürkütücü derecede benzerdi. Bir görüntünün inanılmaz, neredeyse *imkânsız* mükemmelliğiyle gözleri kamaştırdığı o nadir an. Güzellik Nefesi çaldı ve zihni sakinleştirdi, insanın sahip olduğu tüm duyularla bu manzarayı deneyimleyebilmeyi dilemesine neden oldu.

İki elini de adamın güçlü omuzlarına koyarak onu aşağı doğru bastırdı. Bu sert, ölümcül canavarın önünde diz çöktüğü düşüncesi, kalçalarının arasından bir arzu dalgasının fişkirmasına neden oldu. Kadın kaygandı ve onun için hazırdı.

Ve bunu çok iyi biliyordu.

Ellerinin nazik baskısının onu aÇağıya doğru yönlendirmesine izin vererek, sıcak ağzını Kenna'nın yağmurdan sıırıslılam olmuÇ teninde gezdirdi, ellerini göğüslerine götürmek için durakladı, sıcak bir yalama ve göğüs uçlarını nazikçe çektikten sonra bariz bir isteksizlikle onları bıraktı. Adamın yapmak istediğı gibi, Kenna'nın cinsel organına sokulamadan önce Kenna da onunla birlikte yere çöktü ve bacaklarını adamın kalçalarının üzerinden ayırarak onu yere itti.

Ondan yayılan ısı dönüşümlü olarak inanılmaz ve dayanılmazdı. Kalçaları kadının bacaklarını haşlıyordu. Göğsü ellerini yakıyordu. Aleti, bedenleri arasında kaydırırken karnını dağılıyordu.

Kenna ona yapmak üzere olduğu şey için neredeyse üzölüyordu. Tarif edilemeyecek kadar güçlü bir adamdan güç aldığı için kendini suçlu hissediyordu.

Ama ona başka ne seçenek bırakmıştı ki?

Bunun da ötesinde, ona verebileceğı zevkin ve onun da ona verebileceğı mutluluğun tadına bakmadan, böyle bir adamın yanından, onunki gibi bir vücutla nasıl geçebilirdi?

Birbirlerine ihtiyaçları vardı. Mülteci ve yağmacı. Gelecek onlar için bir şeyler barındırıyordu, birlikte ulaşmaları gereken bir şeyler. Kenna bunu her şeyi bildiğinden emin bir şekilde biliyordu. Ve o anın heyecanı bilgi onu akıl sağlığının eşiğine getirdi.

"Kıpırdama Berserker," diye homurdandı, şehvet sesini oktavlarca alçaltmıştı. "İtme." Bunu kontrol etmek, ondan ne kadar güç çektiğini tam olarak bildiğinden emin olmak zorundaydı. Ne çok az, ne de çok fazla. Birincisi işe yaramazdı, ikincisi ise tehlikeli.

İkisine de.

Soğuk gözleri onu mızraklıyor, emir alacak biri olmadığını hatırlatıyor ama yine de itaat ediyordu.

"Başkalarından almaya bu kadar alışkın olan sen, alınmanın ne demek olduğunu bileceksin," diye mırıldandı, etinin sıcaklığını okşayarak onun. "Ve sen de alevlerin gönüllü bir kurbanı olacaksın. Senden aldıklarımı seni ve adamlarını kurtarmak için kullanacağım."

Nefes almaya başladığında dudakları aralandı, büyük elleri sessiz ama ısrarlı bir taleple kalçalarına doğru kıvrıldı. Adamın onu duyduğunu sanmıyordu, ya da belki de sözlerine dikkat etmemişti, o yüzden göğüslerine odaklanmıştı. Uzun,

Kaba parmaklar daha da yukarı çıkararak mahrem bir et aradı, ama Kenna onun seksini bulmasına izin verecek kadar uzun süre beklemedi.

Adamın üzerinde yükselirken sırtı ağrıyor ve acıyordu. Bu yüzden acıyı engellemek için adamın sıcak, küt seksinin kaygan vücudunu gerdiğini hissetmeye odaklandı.

Kendini onun sikine santim santim acı çekerek yerleştirirken pasaj.

Cesur parmakları, sırf kadın istedi diye arayışlarını durdurmadı. Bunun yerine, uyluklarının birleştiği yerdeki ince deriyi buldular, o kadar narin ve hassastı ki, sonra daha da yükseğe uzandılar, içine girdiği vücudunun saten kıvrımlarını ayırmak için.

Onun dokunuşuyla içinden geçen zevk şokuyla sarsıldı. Seksinin kasları hareketle birlikte gerildi ve Berserker'in boğazından boğuk bir ses çıkardı.

Eğer daha önce tahrik olduğunu düşündüyse, kendine yalan söylemişti.

Başparmağının ucu hassas, şişen duyu yumrusunu okşarken, kadın erkekliğinin nabız gibi atan sütununu lezzetli bir güçlkle kavradığı için cinsiyeti utanç verici bir kaygan nemle sıırıslıklam oldu.

Vücudu ona uyum sağlamak için gerildi, acı keskin bir yanıktı ama zevkli bir sızıya dönüştü.

Tanrıça, ama hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Vücudu bir erkeği almak için hiç bu kadar istekli olmamıştı. Hepsini.

Gözleri artık soğuk değil, dişlerini bir zevk tıslamasıyla açarken kara bir ateşle yanıyordu. Bakışları kaybolmuş olsa da, zeki parmakları Ne yaptıklarını tam olarak biliyordu, vücudunun nemini vücutlarının birleştiği yerin üzerindeki sıkı his yumrusuna doğru çekiyordu.

Kenna'nın öyle bastırıcı ve beklenmedik bir doruğa ulaşması için kalçalarını iki kez kaldırması ve adamın başparmağıyla birkaç fiske vurması gerekti ki, tek yapabildiği adamın sikinin üstünde sarsılıp titremek oldu. Her hareketi istemsizdi,

Çılgınca bir zevk, amansız dalgalar halinde üzerine çöküp kırılırken, her nefesi bir hıçkırıktı.

Bir yerlerde, silik bir parçası bazı karıncalanmalar ve kaşıntılarla, bir dikiş ve bir yanıkla, sırtının kendini bir araya getirdiğini fark etti. Yırtık et ve yaralar dağıldı ve sanki hiç olmamışlar gibi onarıldı.

Başlamıştı. Onu bir vampir gibi kendine çekti, tutkusundan, ihtiyacından ve vahşetinden beslendi. Onun büyüsünden. Druid büyüsü gibi değildi. Farklıydı, daha çok bir yetenektir, gerçekten, ama onu obur bir kraliyet gibi besliyor, bedenindeki ve ruhundaki çatlakları ve yarıkları dolduruyordu.

Orgazm, yüzü kıpkırmızı olana ve şok ve doyunluktan sersemleyene kadar geçmedi.

Altında, kara gözlü ve kusursuz olan Berserker'a, solmakta olan ışıқта neredeyse metalik bir patina veren bir nem parıltısı vardı. Akşam çekildi Derisinin altındaki kalın damarlar tarafından oyulmuş yollar boyunca gölgeler, gövdesini güç ve canlılıkla yaldızlıyordu. Sanki onun iyileştiğini hissediyormuş gibi, sırtının yeni, pürüzsüz derisini test edebilecek kadar kendini kaldırdı.

Muzaffer bir hırıltıyla onu daha sıkı bir şekilde üzerine çekti ve zorlu bir hamleyle yukarı kaldırdı.

Kontrolü ona bırakacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişti.

Kadın daha tutarlı bir düşünce oluşturmamadan, adamın altında kalmıştı. Dizlerini yukarı çekti ve güçlü, açılı darbelerle ileri doğru itti.

Kenna bir an için panikledi ve adamın gücünün içinde dalgalandığını hissetti. Kontrolünü hızla kaybediyordu ama bir şekilde Sıcak bedenini soğuk, temiz zemine bastıran erkeksi ağırlığının lezzetli hissi onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar baştan çıkarmıştı.

Geri çekilmedi, umursamadı, ama tüm arzusunu, ihtiyacını ve tutkusunu hızlı, itici bir komutla onun bedenine vurdu.

Kenna onun durmasını istemiyordu. Devam etmesine izin veremezdi. Bu çok fazlaydı, çok erken. Ona dayanabileceğinden daha fazla güç verecekti. Kenna'nın vermek istemediği şeyi ondan alacaktı.

"Yapamam," diye inledi, sonra haykırdı, kalçaları ve kollarıyla ona doğru itti. Mahrem bedeni, savaştığı kasılmalarla adamın sikini kavradı, ama sıcak, ezici bir kaçınılmazlıkla üzerine geldiler.

Hiç pes etmedi, ritmi giderek artıyordu. Kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine yaklaştı, gözleri kapaklarının ardında kayboldu. Kasları titriyordu ama yine de onu kavradı.

Ve onu aldı.

Her şeyini elinden almadan önce buna bir son vermeliydi.

Ayağını yere saplayarak kalçalarını yukarı kaldırdı ve hortumladığı gücü kullanarak büküldü. Yuvarlanarak bir kez daha zirveye ulaştı, çekirdeğinde tutuşan ve uzuvlarında alevlenen hisler bir cehenneme dönüşürken ritimlerini zar zor bozdu.

Ruhu alev alev yanarken ve yakıcı mutluluk daha önce hiç yaşamadığı, hatta hayal bile edemeyeceği bir şekilde sinirlerini yakarken inledi.

Onun altında ürperdi, kalçaları yaylandı, elleri kavradı ve hiçbir şey bulamadı. Kükremesi, ölümle yüzleşen ve ona teslim olan bir canavarın kükremesiydi. Son bir kez daha derine itti ve orada tuttu.

Onun tohumunun sıcaklığını rahminin derinliklerinde hissedebiliyordu. Ruhunun derinliklerinde onun gücünün yanışını.

Ve tam da geceyi alev alev yakabilecek kadar yoğun bir telaşla doruğa ulaştıklarında, şöminede bir ateş canlandı. Manastıra geldiğinden beri onu ısıtan ilk ateşti bu.

Niall o kadar derin bir zevkle ürperdi ki, sanki kendini Kemiklerinde büyüünün ve kaderin runik izlerini bırakıyordu. Ama bu zevk, cadının bedeninin kadife tatlılığında kilitli kaldığı sürece azaldığını hissedebildiği güç ve canlılığın yerini aldı.

Görünmez iplerle yere bağlanmış gibi hissettiği kollarını kaldırarak, üzerine binen succubus'u itmek için uzandı ama gücünü toplayamadı. Zihni tehlikede olduğunu haykırıyordu ama bedeni olduğu yerde kalmasını istiyordu. Vücudunun kılıfı artık onun eviydi.

Benimkini.

Cadının teni ateş ışığında bir yusufçuğun ipek kanatları gibi parlıyordu. Cildinin en narin ve ince olduğu yerlerde küçük damarları görünen kremsi ve yanardöner. Bilekleri, o gür göğüslerinin alt kısımları, kalçalarının iç kısımları, boynu.

Kendisinden çaldığı her neyse onu geri vermesini talep ederken elleriyle çevrenmesi gereken bir boyun. onu çok zayıflatmıştı. Damarlarındaki kanın yerini bal almıştı. Kemikleri

ağır bedenini yere sabitleyen demire dönüştü. Düşünceleri durgun ve rahatsız edici bir şekilde... sorunsuzdu.

Zonklayan seksi tatlı bir hapishaneydi, içindeki yaşamı çekip alıyor, Berserker canavarını kafesliyor ve onu kendi ölümünün gönüllü bir katılımcısı haline getiriyordu.

Ve ölmek için ne muhteşem bir yol, diye düşündü, ateş ışığının saçlarını kızıl ve bakır kollarıyla alevlendirmesini izlerken, zevk ve güçle uyuşturulmuş gözlerle ona bakıyordu.

Onun gücü. Ondan çaldığı güç.

Kapıya vuran keskin bir ses ve tanıdık bir ses Niall'ın düşüncelerinin ipeksi bulanıklığına nüfuz etti. "Niall! Niall Halvard Thorsen, bu kapının arkasında mısın?" Ingmar'ın panikle sorduğu soru, cadıyı saf kadınsı bir şok ve utançla soluk soluğa bıraktı.

Niall generaline seslenmek istedi ama bunu yapmak için sesini bulamadı.

Art arda gelen büyük darbeler menteşelerin ve kilidin titremesine neden olurken cadı küçük bedenini kapıya doğru fırlattı.

"Niall, seni çılgın piç, cevap ver yoksa oraya gelirim ve beni canlı canlı yersen suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalırsın," diye seslendi Ingmar. "İstediğin bu mu? Anneme beni nasıl öldürdüğünü açıklamak zorunda kalmak mı?"

Ben ölürsem o zavallı rahibeyi öldürdüğün için seninle kim konuşacak?"

Niall hareket edemediği anda *biri* ölecekti. Sadece kendisine hâlâ kan dökebileceğini kanıtlamak için bile olsa.

"Lütfen," diye seslendi cadı Ingmar'a. Sırtını kapıya dayamış, her vuruşta göğüslerinin baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasını sağlamıştı. "Lütfen, bizi yalnız bırakın. Hemen aşağıya inecek, söz veriyorum."

Niall'ın Ingmar'ın cesur arkadaşlığında hatırlayabildiğinden beri bir ilk olan suskun bir duraklama birkaç saniye sürdü. Kapı bir başka patlayıcı vuruşla sarsıldı. "Niall, eğer tehditkâr bir şekilde bir kez hırlayarak gitmemi istiyorsan, eğer bu kapıyı kırmamı ve bir cadıyı şişlememi istiyorsan, tehditkâr bir şekilde iki kez hırla."

Kadının kehribar rengi gözleri büyüdü ve dudaklarını ısırırdı.

Ingmar, Niall'ın Berserker'ına alışkındı ve birkaç Onun etrafında hayatta kalmak ve hatta zaman zaman iletişim kurmak için garip numaralar.

Bir dahi, onun kurnaz generali.

Niall bir emir vermek için ağzını açtı ama ağzından sadece zevk dolu bir inilti çıktı.

"Pekâlâ," diye cevap verdi hoşnutsuzca. "Ama şu bilinsin ki, aşağı inip adamların arasında huzursuzluk çıkaracağım." Niall, Ingmar koridorda geri çekilirken her kelimeyi duyabiliyordu, hatta kapalı bir kapıdan ve taştan duvarlar. "Lanet olası *bize* bir rahibeye bile dokunmamamızı emrediyor ve sonra da gördüğü ilk yumuşak memeyle ilişkiye giriyor. Bu, rahibeler kadar kasırgadaki osuruk gibi."

Yüce Tanrı adına kim zayıf bir iniltiyi tehditkâr bir hırıltı olarak yorumlar ki? Lanet bir embesil, onun generali.

Rahatlamış gibi görünen bir iç çekişle göğsünü indiren cadı, çok az çıplak kadının erişebileceği bir zarafetle ona doğru ilerledi. Adamın omzuna diz çökerek elini önce alnına, sonra da yanaklarına bastırdı. Tenine karşı sıcaktılar.

Benim, diye mırıldandı
canavarı. Tabii önce onu
öldürmezse.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ona, seks ve bal likörünü anımsatan müzikal, hafif bir sesle. "Her zaman çok fazla şey kaldırabileceğimi biliyordum.

Yapabilirim

Aslında seni öldürebilirdi ama bu daha önce hiç olmamıştı. Kimseyle olmadı."

Yaşadıkları tehlikeli sekse mi yoksa Niall'ın başkalarıyla böylesine inanılmaz tehlikeli seksler yaşamasına mı daha çok kızdığını anlayamayan Niall, öfkesini ona yöneltti.

"Biliyorum, biliyorum," diye yatıştırdı. "Ama sadece birkaç dakika hareketsiz yat ve nefes almaya odaklan. Gücünüz size geri dönmeye başlayacak ve biraz su ve doyurucu bir yemekten sonra, çok geçmeden barbar, yağmacı halinize geri döneceksiniz."

Çok daha iri bir kadının göğüslerine sahipti ve minyon gövdesi üzerinde öyle bir sallanıp duruyordu ki, öfkesine odaklanmasını imkânsız hale getiriyordu.

Eşsiz birleşmelerinin ardından seksi hâlâ kaygan ve ağrıyorken ve uzuvlarındaki güçsüzlüğün altında garip bir iyi hissetme duygusu titreşirken, Niall nefes almaya çalıştı. Göğüsleri Niall'ın koluna sürtünürken, Niall'ın işini hiç de kolaylaştırmıyordu.

O yumuşak, sıcak elleriyle adamın çenesinde gezindi.

Niall'ın aklına, kendi deneyimlerine göre kadınların bacaklarının soğuk olma eğiliminde olduğu gibi saçma bir düşünce geldi. Onun sıcaklığı hoş bir değişiklikti. Hoş bir değişiklik.

"Benim için ne yaptığınızın farkında olmadığınızı biliyorum ama yine de size teşekkür etmek istiyorum..." Durakladı, yumuşak bakır kirpiklerini kırıştırdı.

Elmacık kemikleri birkaç çil tarafından öpüldü ve devam etmeden önce yumuşak alt dudağını ağzına götürdü. "İyileştirme konusunda pek bir yeteneğim yok," diye konuşmaya devam etti. "Bu kuzenim Morgana'nın büyü alanı ama sen çok güçlü bir adamsın. Hiç böyle hissetmemiştim..." Hafif bir şeftali rengi solgun tenini öylesine güzel bir tona boyamıştı ki Niall gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Çok *canlı*. Çok dinç ve güçlü. Oldukça sarhoş edici."

Hâlâ nemli olan saçlarından bir tutamı alnından ayırmak için uzandığında, meme uçlarının adamın omzuna yakın bir şekilde sürtünmesi kadar sarhoş edici değildi. Vücudu hareket edemez hale gelse de, siki seğirdi ve büyüdü, tekrar onun içinde olmaya hazırды.

Kahretsin.

Adamın giderek artan uyarılmasını fark etti, kızarması derinleşti ve geriye doğru diz çöktü, Bu manzara onun şehvetini azaltmaya yetmemişti. "Artık konuşabiliyor olmalısın... Niall. Bu senin adın, değil mi?"

Onun dudaklarında kendi adını duymak hoşuna gidiyordu. Onu inletmek istiyordu. Erotik bir yakarıyla ona yalvarırken bu ismi kullanmasını istiyordu.

Ve birbirleriyle işleri bitmeden önce de yapacaktı.

Bu düşünce kaslarını yenilenmiş bir enerjiyle doldurmuş gibiydi ve onun yardımıyla ellerini kaldırıp kendini oturma pozisyonuna getirebildi.

"Seni cadı olduğun için mi kırbaçladılar?" diye sordu dikkatle, sesinin tizliğini test ederek.

"Evet," diye onayladı, gözlerini hüznü kaplamıştı.

"Nasıl?" diye sordu, deliliğe anlam vermeye çalışarak. "Seninki gibi bir güçle onlara boyun eğdirebilirsin. Sana saygı duymalarını sağlayabilirsin. Senden korkmalarını. Sana *itaat etmelerini* sağlayabilirsin. Onlardan acımasız ve işkenceli bir intikam alabilir, onları kendi iradene boyun eğdirebilirsin."

Sanki komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi, bu da onu biraz daha fazla kızdırdı. "Bunu yapabilirdim, sanırım," diye onayladı. "Ama ben bunun yerine onları affetmeyi seçiyorum."

Döndü ve ocağa tükürdü, cızırtı umursamazlığını tıslatıyordu. "Bağışlama bir Hristiyan kavramıdır. Bizim Tanrılarımız daha eski ve acımasız değil mi?"

"Seninkiler kesinlikle öyle," diye mırıldandı diplomatik bir tavırla. "Ama benim Tanrılarım farklı yolları tercih eder. İnsanları kendi iradelerine bıraktığınız yollar ve

bunun yerine elementleri kendinize doğru bükün. Görüyorsunuz, saygı korku değildir. Saygı sevgi ve güvenden doğar. Tıpkı güç gibi."

Niall kafasındaki örümcek ağlarını silkeleyerek homurdandı. "Kadın mantığı," diye alay etti.

Cadı hışımla ayağa kalktı ve yatağın ayak ucundaki küçük sandıktan, bırakın onu, zırhının ağırlığını bile taşıyamayacak bir vardiya çıkardı.

"Bu mantık bir erkekten geliyor. *Güçlü* bir adam. Hem *sevdiğim* hem de ve *saygı duyuyorum*."

Niall bu adamın adını bulduğunda onu katledecekti. Ama önce bacaklarını yeniden kullanması gerekecekti. Bir vardiya güzel rahibenin şaşırtıcı göğüslerini sakladığında, Niall daha net düşünebildi, yoksa bu onun hortumlama büyüünün etkilerinin geçmesi miydi?

"Bana ne yaptın kadın?" diye sordu bir elini başına götürerek.

Küçük bedenini çok daha uzun gösteren o zarif, asil tarzıyla ateşe doğru süzüldü, ancak bakır kaşları içten bir pişmanlık.

"Açıklaması biraz karmaşık, ama kısa olması için size bir ateş Druid'i olduğumu ve ateşin yakıtı ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim. Senin bolca kullandığın yakıt.

sağlandı." Gözleri yavaşça adamın vücudunun genişliğinde gezindi, Minnettar bir okşayıştan sonra küçük şömine şöminesine uzanıp toprak bir kâse aldı. Anlamadığı kelimeler mırıldanarak bir avuç dolusu kurutulmuş otu ateşin üzerine attı ve ateşin haince alevlenmesine neden oldu.

"Kenna," diye baskın bir ses alevlerin arasından çatırdadı. Ateş sesi bozuyor gibiydi ama İskoçyalıların kalın aksanını gizleyemiyordu. "Ne yaptığının farkında mısın? Nasıl bir tehlike içinde olduğunun farkında mısın?"

"Her türlü fikrim var Malcolm," dedi cadı Kenna sabırla. "Bu yüzden seninle şimdi iletişime geçme riskini alabiliyorum."

"Grimoire, güvende mi?" diye sordu bedensiz ses. "Elbette," diye garanti verdi cadı. "Bir yerlerde saklı."

Niall duyduklarına inanamıyordu. Panik nöbetlerine yatkın bir adam değildi ve büyü fikirlerine de alışkındı, ama bu fantastik sınırlardaydı. Bir açıklama talep edemeden, alevlerin arasında bir adamın gövdesinin ve başının güçlü şekli belirdi,

bir gölgeye, sonra da etten ve kandan oluşan gerçek bir hayalete dönüşüyor. Niall'ın geniş ve şişkin olduğu yerde, bu adam zayıf ve ham kemikliydi. Yine de druid cüppesi güçlü omuzlarından sarkıyordu ve kısa kızıl sakalı, dişleri dökülmüş gibi sıkılmış köşeli çenesini vurguluyordu.

Alnını kutsal geyiğin kırık boynuzları gibi şekillendirilmiş bir taç çevreliyordu.

Nordland'dan Roma'ya kadar herkes *bu* adamın kim olduğunu biliyordu.

Malcom de Moray, Piktlerin Kralı ve Highland halklarının koruyucusu.

"Peki ya sen?" Malcom'un acımasız denebilecek kadar kurnaz yeşil gözleri, daha az zalim yüz hatlarında endişe uyandırabilecek bir ifadeyle Kenna'nın vücudunda gezindi. "Yaralandın mı?"

Niall hırıltısını bastırmak zorunda kaldı. Bu cadının adamı mıydı? Eşine sahip olabilmek için onu yakalayıp öldürmesi mi gerekecekti? İçinde bulunduğu durumun tüm boyutları onu neredeyse yere sererken nefesi kesildi. Bu kadının etrafında Berserker gang'a girmiş, onunla yatmış ve onu öldürmeye çalışmamıştı. Bir kez bile. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Benimkini.

"Yaralandım," diye geçiştirdi. "Ama... biri iyileşmeme yardım etti."

Niall gerçekten de kılılandı. Onu *iyileştirmekten* biraz daha fazlasını yaptı. "Bir rahibe manastırında bunu yapabilecek gücü nereden buldun? *Bu* detayları istemiyorum," dedi Druid Kral tiksintiyle homurdanarak. "Ama neden buradan Inverness kıyılarına kadar her Druid'in omurgasını gıdıklamaya yetecek kadar büyü kullandığınıza dair bir açıklama talep ediyorum. Ve neden iyi bir tane olsa iyi olur, Kenna de Moray, çünkü hepimizi mahkum etmiş olabilirsiniz."

Niall'ın aklında Pictish Kralı'nın kafasındaki tacı söküp ona yedirmek vardı.

Kenna kurnaz adamın kraliyet öfkesi karşısında sakinliğini koruyarak, "Benim hatam değildi," dedi. "Ama artık bu iş bittiğine göre, senin ve Morgana'nın yardımına gelmenize ihtiyacım olacak."

"Hata sende değilse kimde?" diye sordu öfkeli kral.

Kenna dudağını ısırarak kenara çekildi ve Malcolm'un Niall'ın kambur ve çıplak vücudunu tam olarak görmesine izin verdi. "Bu onun," dedi, sanki kralına hava durumunu anlatıyormuş gibi bir ciddiyetle. "Ve o ve adamları tamir etmemize yardım edecekler."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Kenna hayatı boyunca pek çok güçlü adamın etkileşimine şahit olmuştu; lairler ve savaşçılar, reisler ve krallar, bilgiler ve druidler, hatta bir keresinde bir şekil değiştiren bile görmüştü. Ama yerde yatan çıplak Berskerker ile sevgili kuzeni ve lordu arasında geçen küçümseme, meydan okuma ve tiksinti dolu bakış hepsinin önüne geçmişti.

"Kenna," Malcolm'un sesindeki öfke en cesur şampiyonların bile erkekliğini buruşturabilirdi. İyi ki kadındı ve bu nedenle bağıştı. "Yapma. Yapma. Söyle bana. Çiftleştiğini. *Lanet olası bir Berserker*'la." Malcolm sadece gerçekten çileden çıktığında böyle bağırarak konuşurdu.

Malcolm'dan kurtulana kadar Vahşi Savaşçı'nın sesini kendi katında hapsedecek fısıltılı bir büyüü örtmek için sabırsız bir el salladı. "Hayır, hayır, hayır," diye yatıştırdı. "Çiftleştirilmedi, sadece ödünç alındı. O bir oldukça...güçlü."

"Och, bunu bilemem!" Malcolm çocukken çıkardığı tiksinti dolu sesin aynısını çıkardı. Ondan geriye kalan tek davranış biçimi Çocukluklarının o güzel, masum günlerinden herhangi biri. Macbeth'ten önceki günler. Wyrd Kardeşler'den önceki günler. Amcası Duncan de Moray'ın hâlâ Kral olduğu ve kız kardeşi Kenna'nın annesinin hayatta olduğu zamanlar. Sabahların sislere, öğleden sonraların Druid eğitime ve akşamların kahkahalara, oyunlara, ziyafetlere ve aileye ait olduğu zamanlar.

"Ben ne yaptım ki Tanrılar beni her yerde hantal, hantal, hantal Berserker'larla lanetliyor? Ailemdeki tüm kadınlara tecavüz ettim. Bu doğru değil." Malcolm sanki baş ağrısı çekiyormuş gibi burnunun kenarını sıkarak yakındı.

Kenna yumruklarını kalçalarının üzerine koydu. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Yani, planlarımızı altüst ettiğini biliyorum ama kendisini savunmak gerekirse, Kıyamet Günü Grimoire'unun saklı olduğu manastıra baskın yapacağını bilmiyor olamazdı. Bu gerçekten onun değil-bekle," Malcolm'un sözlerinin tam anlamı gözlerini açtı. "Ne demek istiyorsun, nereye dönersen dön? Sen de mi baskına uğradın?"

Malcolm derin bir iç çekti. "Bir süre sonra."

Kenna'nın nefesi kesildi. "Ne oldu? Sen iyi misin? Morgana-"

"Onunla *çiftleşti*, kanayan sersem ve şimdi arkasında Roma duvarı büyüklüğünde karanlık bir gölge olmadan kız kardeşime gözlerini dikemezsin. Çok sinir bozucu."

"Sözüm söz," diye iç geçirdi Kenna. "Bir Berserker." Dönüp o anda hançerlerini savurmakta olan ve öldürücü bir niyetle ayağa kalkmaya çalışan Niall'a baktı. Muhtemelen susturma büyüsünü pek iyi karşılamamıştı. *Oops*.

"Bu bir tesadüf olamaz, değil mi?" diye sordu, ki bu her şeyden çok retorikti.

Bakışları ona, dengesini yeniden sağladığında *tesadüfen* onu hiç düşünmediği bir şekilde cezalandırdı. Zihin okuyucusu olduğundan değil; sadece niyeti *bu kadar* açtı.

Tekrar Malcolm'a dönerek elindeki işe odaklandı. "Ben saklanıyordum-"

"Westmire Manastırı'nda olduğunu biliyorum," dedi Malcolm. "Büyünü kullandığında bunu hissettim. Yani ben biliyorsam, Wyrd kardeşler de biliyordur ve

"Senin ve kitabın için geliyorlar."

"Ne yapacağım ben?" Kenna sesindeki dehşeti sadece kuzeninden değil, Berserker'dan da saklamaya çalıştı. "Onlarla tek başıma savaşamam ve Burada masum kadınlar var. Ve Vikingler," diye ekledi. O kadar da masum değillerdi ama ille de ölmelerini istemiyordu. Baskıncı Vikinglere göre oldukça uysal ve nazik davranmışlardı.

"Berserker ve adamları manastırın güvenliğini sağlasın, sen de Grimoire'u ne olursa olsun alacağım." Hesaplama Malcolm'un gözlerini sadece bir an için terk etti ve ona şefkatle dokunmuş bir bakış attı. "Grimoire'u hayatın pahasına korumanı söylemem gerektiğini biliyorum," diye gürledi. "Ama... sana zarar gelmesini istemiyorum Kenna, güvende kalmak için elinden geleni yap. Yarın gün batımından kısa bir süre sonra orada olacağız."

"Gün batımı mı?" Kenna sordu. "Ama Moray Kalesi neredeyse iki günlük mesafede. Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiniz?"

Malcolm bir yüz ifadesi daha takındı, bu seferki neredeyse komikti. "Sen sorma, ben söyleyeyim."

Koşullara rağmen bu Kenna'nın yüzüne bir gülümseme getirdi. Eğer bir kumar oynaması gerekseydi, bunun Morgana'nın Berserker'ıyla bir ilgisi olduğuna bahse girerdi. Kuzenlerini göreceği için heyecanlıydı ve en yakın arkadaşına yeni kocasını sorabilecek kadar uzun yaşamayı umuyordu. Ya da eşini, olduğu gibi.

"Acele et," diye bastırđı Kenna. "Buradaki herkesi olacaklar için mümkün olduğunca hazır hale getireceğim." Gerçi bir Hıristiyan manastırında bir pagan kalıntısını korumak kolay olmayacaktı.

"Yapacağız," diye söz verdi Malcolm, hayaleti soluyordu. "Ve ne yaparsanız yapın, o Çılgın'ı öpmeyin!"

"Yapmayacağım," diye yemin etti ve artık Druid'lerden arınmış olan ateşten dönüp kas ve öfke duvarına doğru koşmaya başladı. Tanrım, bu Vahşi Savaşçı beklediğinden çok daha hızlı toparlanmıştı.

Elini sallayarak sessizlik büyüsünü serbest bıraktı ve eylemlerini savunmaya hazırlandı.

Yüz hatları o kadar farklı duygulara bürünmüştü ki Kenna hepsini ayırt edemiyordu. Bazıları öfkeye, bazıları huşuya benziyordu ama bir tanesini daha önce hiç görmemişti, en azından kendisine yönelmemişti.

Ele geçirme.

Adam dudaklarını onunkilere yapıştırmadan önce gördüğü son şey buydu.

Niall onu cezalandırmak, akla hayale gelmeyecek şeylerle tehdit etmek istemişti. büyüsünü bir daha ona karşı kullanırsa sonuçlarına katlanacaktı. Küfretmek ve azarlamak, öfkelenmek ve bağırarak, onu sarsmak... onu tokatlamak istiyordu.

Belki de eninde sonunda bunu yapacaktır.

Aptalca bir şey yapmadan önce, yatağın üzerindeki haçtan her günahlarını izleyen Hıristiyan tanrısının bulunduğu bu küçük, boş odadan kaçmak istemişti.

Bir öpücükle ruhunu onunkine doğal yaşamlarının geri kalanı boyunca bağlamak gibi.

Ama kehribar rengi yaramazlık kıvılcımlarıyla aydınlanan gözlerindeki pişmanlıkla ateşin yanından dönmüştü ve adam kaybolmuştu.

Benim, diye homurdandı canavarı ve Niall da tamamen aynı fikirdeydi.

İşte onu sadece alabilecek değil, evcilleştirebilecek bir kadın. Büyüsüyle onu dize getirebilecek bir kadın. Kimi kandırıyordu?

Aynı şeyi cömert ağızından çıkacak birkaç ateşli kelimeyle de başarabilirdi.

Vücudu onu başka hiçbir şeyin cezbetmediği kadar cezbetmişti. Sesi onu hiç hayal etmediği bir şekilde etkilemişti. Seksleri onu kavrayamayacağı kadar memnun etmişti.

Ve onun Malcom de Moray ile sevgi ve saygıyla konuşmasını dinlediğinde, Niall *bir şeyler* yapması gerektiğini biliyordu. Pictish Kralı'nın onu öpmemesi için yaptığı uyarı kulaklarında çınlamadan önce bile sahiplenme içgüdüğü kabarmıştı. Bunu duyduktan sonra Niall'ın bedeni, ruhu ve canavarı asla geri alamayacakları bir karara vardı.

Emir alacak biri değildi, arkadaşı da öyle.

Niall onu denenmemiş bir çocuğun sınırsız açlığıyla öptü. Dudaklarını pek çok kötü ve şehvetli şey için kullanmıştı ama bunu hiç yapmamıştı. Kızın ağzının tatlılığında bulunduğu saf, bakirane zevk onu hem tahrik etmiş hem de alçaltmıştı.

Hiç bilmiyordu.

Tanrılar kahrolsun, ağzını eşininkine bastırduğunda kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi hissedeceğini ve bunun katıksız hazzından öleceğini nasıl bilemezdi? Sadece basit bir hareketin aydınlığı nasıl olur da onun içinde yankılanır ve Tanrıların gözüne ulaşana kadar dışarıya doğru yayılır?

Yaşadığı her an, döktüğü her damla kan onu *buna*, bu kadına ve *onun* nasıl *kendisinin* olduğuna götürmüştü.

Tatmak için dilini onun sıcak ağzına daldırdığında, yüceltme hissi tarif etmeye başlamıyordu. Kadın hanımeli ve tarçın gibiydi. Tadı yazdan geliyordu ve yağmur suyunun içinden bile güneş ışığı kokuyordu.

Kız da onu öpmeye karar verdiğinde bunun özellikle keyifli olacağını hayal etti.

Her seferinde bir şey.

Bir protesto sesiyle dudaklarını onunkilerden ayırdı ve gözleri şok ve suçlamayla yuvarlaklaşarak uzaklaştı. "Bunu neden yaptın?" diye soludu, titreyen parmaklarını morarmış dudaklarına götürdü.

Niall artık eski gücüne kavuşmuş olan omuzlarını silkti. "İstedim."

"Ama-ama bu şu anlama gelmiyor mu..."

"Biz çiftleştik," diye sözlerini tamamladı ve kızın gözleri inanılmaz derecede yuvarlaklaşırken gülümsedi.

"Az önce Malcolm'un ne dediğini duymadın mı? Seni öpmeyeceğime söz verdim!" "Dürüst olmak gerekirse, bence bu sözünü tuttun." Niall tehditten çok cazibe olduğunu umduğu bir tavırla ona doğru ilerledi. "Ama ben daha fazlasını umuyorum."

Bir dahaki sefere cevap ver."

Güzel yüz hatları adamın gözleri önünde bir dizi duygudan süzüldü.

Şok şaşkınlığa, şaşkınlık da öfkeye dönüştü.

Niall, "Kralınızın niyetinin onurlu olduğunu sanmıyorum," diye devam etti. "O seni seviyor. Muhtemelen seni kendisi için istiyor." Kıskançlık yeni bir duyguydu ama bu kadar sevimli bir eşle alışacağından emindi.

Kadını ona sanki ilk kez Lutefisk yediriyormuş gibi baktı. "İğrençleşme. O benim kuzenim."

"Siz İngilizler ve kuzenleriniz hakkında çok şey duydum."

"Ben bir Pict'im, hem de bir Druid!" diye tükürdü, öfkesi içinde alevlendi gözleri ve odadaki havayı saçlarındaki son nemi de buharlaştıracak bir sıcaklığa kadar ısıttı. "Biz İngiliz *değiliz* ve kuzenlerle evlenilmeyeceğini çok iyi biliyoruz."

"Dediğiniz gibi."

"Ve dahası, Malcolm'un aşk için kapasitesi yok. Çok meşgul, çok çalışkan, çok... hasarlı. Morgana ve bana zar zor tahammül edebiliyor ve dünyada sahip olduğu son aile biziz."

"Ve şimdi şanslı Druid'in sayısına ekleyeceği iki Berserker'ı var." Niall, Kral'ın kız kardeşinin kiminle çiftleştiğini merak etti. Berserker'lar genellikle İskandinav ülkelerinden fazla uzaklaşmazlardı ve neredeyse hepsi sonunda Freya tapınağına giden yolu bulurdu. Bazıları yurtdışında paralı askerlik yapıyordu ve bir iki tane de piç vardı.

"Hayır, çiftleşmediğimiz için iki Berserker'ı yok," diye ısrar etti, iki huysuz kolunu o muhteşem göğüslerin altından geçirerek, vardiyasının ince kumaşını zorlayacak şekilde kaldırdı.

"Öyleyim," diye düzeltti Niall, tişörtlerine uzanıp onları giymek için eğilirken gözlerinin vücudunun daha mahrem kaslarını nasıl takip ettiğini kaçırmadan. "Ve *olacaksın* da." Onu ikna ettiği anda.

"Bu konuda o kadar emin olma." "Şüphe etmem için ne sebep var?"

Sanki kafasına dokunulmuş gibi ona baktı. "Sizi aktif olarak reddettiğim gerçeği sizi biraz duraksatmalı."

Niall böyle bir şeyin sonsuz mutluluğunun önüne geçmesine izin verecek biri değildi. Eğer Niall'ın azmini hafife aldıysa, bu onun hatasıydı. "Şimdi beni reddediyorsun ama seni baştan çıkarmak için zamanım var. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, sen bir

Özellikle bir rahibe için kolay bir avdı. Sadece orada yatmam gerekiyordu ve sen de bana vücudunu verdin. Kalbini kazanmanın çok daha zor olacağını sanmıyorum."

Bir kitap başının yanından geçerken eğildi ve alevler o kadar yükseldi ki ince bacadan yukarı fırladı ve duvarların tuğlalarını ısıttı. "Sen, seni kibirli, hırsız, alçak, kötü adam... sen... sen..." İsimleri tükenmiş gibi görünüyordu ve burası bir rahibe manastırı olduğu için mermiler çok azdı.

Niall isim takmasına aldırmadı, çünkü ona fırlattığı tüm kelimeler genellikle geçerliydi.

"Malcolm'la az önce yaptığımız konuşmayı duymadın mı?"

Küçük arkadaşı sinirlendiğinde sorular soruyordu. Niall bu bilgiyi ileride başvurmak üzere rafa kaldırdı.

"Zaman yok! Olsaydı bile, *asla*-" "Asla, sonunda *hep* pişman olacağın kelimelerden biri," Niall onun sözünü kesti.

"*Ne-ver. Seni* kabul ediyorum. Eşim olarak," diye sözlerini kuzenine çok benzer bir telaffuz şekliyle bitirdi.

Niall ona sırtıtmakla yetindi. Yarım asırlık hayatında kadınlar hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da *asla* dediklerinde bunu kastetmedikleriydi.

"Bana şu Grimoire'dan bahset," diye dürttü, onu öfkesinden uzaklaştırmayı umarak. "Ve şu Wyrđ kardeşlerden. Neden tehlikeydesiniz?"

"Neden tehlikeydeyim? *Senin* yüzünden, işte bu yüzden," diye tersledi.

"Bunu tespit ettik. Ancak adamlarım ve ben sizi koruyacaksak, ki koruyacağız, kimden ve ne için olduğunu bilmemiz gerekecek."

Bir an için ona ters ters baktı ama sonra konuyu kapatır gibi oldu. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye iç geçirdi. "Her şeyin üstüne, kırbaçlanma, o öpücük, bu Viking baskını... oh ve bekleyen kıyameti de unutmayalım, oldukça bunalmış durumdayım."

Niall nazikçe, "Her şeyle başla ve oradan devam et," diye ısrar etti. Öpüşmeyi tekrar ele alacaklardı, bundan emin olabilirdi. Umarım birçok kez ve çıplakken, o göğüsler onunkilere bastırılmışken-oh, konuşuyordu, dikkat etmeliydi.

"Eğer Malcolm'u tanıyorsanız, babası Kral Duncan'ın tahtı gasp eden Macbeth tarafından öldürüldüğünü ve sürgüne gönderildiğini de biliyor olmalısınız.

Malcolm'u kim bilir nereye götürdü ve kız kardeşi Morgana'yı kendi çıkarları için İngiliz Kralı Harold'a verdi." diye başladı.

"Ben de öyle duydum." Niall onun üzerine tünediği yatağa baktı ve ayakta kalmaya karar verdi.

"Macbeth'in eylemleri Wyrđ Kardeşler olarak bilinen üç de Moray cadısı tarafından yönlendirildi. Onlar da Morgana, Malcolm ve benim gibi elemental Druidler ama karanlık ve şeytani büyüler kullanıyorlar ve iki yüz yıl önce ölmüş olmaları gerekiyor."

"Neden hâlâ hayattalar?" Niall sordu. "Druidlerin yaşam süreleri normalden daha mı uzun?" Eğer Berserker'lar öyleyse, diğer güçlü paganların da öyle olması mantıklı geliyordu.

Kenna başını iki yana salladı. "Yaşamlarını hangi karanlık güçle uzattıklarını bilmiyorum ama burada olmaları tüm dünyanın hayatta kalmasını tehlikeye atıyor."

"Nasıl yani?" diye sordu.

Küçük ranzasının kenarına kayarak, kıvrak ve çevik hareketlerini kullandı. parmaklarıyla yıkılmakta olan duvarından bir tuğlayı, sonra bir diğerini ve bir düzine taş yatağını kirletene kadar bir diğerini kurtardı.

Niall onun umursamıyor gibi görüldüğünü fark etti, sanki bir daha orada uyumayı hiç beklemiyormuş gibiydi.

Üzücü bir düşünce.

Onun standartlarına göre bile çok eski görünen bir kitabı saygıyla çıkardı. Deri, hayvan derisi olamayacak kadar hafif, deniz canlısı olamayacak kadar inceydi ve sadece onun kadar ölüm görmüş bir adamın tanıyabileceği bir şekilde renklendirilmişti.

Tabaklanmış *insan* derisi.

Mavi kurt rünleri kitabın köşelerinde kutsal spiraller halinde dönüyor ve kabile yayları halinde merkeze doğru uzanıyordu. Orada, çoktan unutulmuş bir yazıda, yaşayan bir ruh tarafından hâlâ söylenemeyecek kadar eski bir dilde yazılmış, okuyamadığı bir isim vardı.

Belki de ilk insanın ilk dili. Ya da belki Tanrıların dili.

Bir güç ve şehvet öpücüğü omuriliğinin dibine dokundu, insanın doğuştan gelen açgözlülüğüyle karanlık dürtülerini heyecanlandırdı. Bu kitap tam olarak iyi değildi ama bu duyguya kötü de diyemezdi. Sadece daha önce hiç düşünmediği ölçüde güçlüydü.

Onu saygıyla ve biraz da endişeyle ele aldı ve sayfalarını uygun bir dikkatle açtı. "Bu Kıyamet Günü Grimoire," diye açıkladı. "Bu kitap diğer tüm kutsal kitapların üretildiği kitaptır."

Niall'ın kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Hatta-"

"Hepsi," diye ciddiyetle başını salladı.

"Bu sayfalarda insanlığın bildiği tüm kehanetler, gerçekler, mitolojiler ve büyüler yer alıyor." Mürekkep olabileceği düşünülen ama büyük ihtimalle kurumuş kan olan, şüpheli bir şekilde kırmızı hatlı bir sayfayı okşadı.

Niall yutkundu ve durumlarının ne kadar vahim olduğunu ilk kez gerçekten hissetti.

"Gördüğünüz gibi, Tanrıça gücünü her nesil üç de Moray Druid'ine ödünç veriyor. İnsanlığın evriminden beri bu böyle olmuştur."

"Evrim mi?"

Kenna bunun başka bir konuşma konusu olduğunu belirtmek istercesine elini salladı ve devam etti. "Bizler dört elementin koruyucuları ve mevsimlerin bekçileriyiz. Örneğin, Malcolm Toprak ve İlkbahar, ben Yaz ve Ateş, Morgana ise Sonbahar ve Su'dur. Hava ve Kış'ın olmadığını fark etmişsinizdir, bunun nedeni Tanrıça'nın

Yeryüzünde aynı anda dört elemental Druid'in bulunması, onun adına kullanıyor olsak bile, biz ölümlülerin kullanamayacağı kadar büyük bir güç olacaktır."

"Wyrd kardeşlerin de Moray olduğunu söylemişsiniz," diye sordu giderek artan bir dehşet duygusuyla.

Onu hangi yöne yönlendirdiğini anlamasından memnun olmuş gibi başını salladı. "En korkunç, güçlü ve kaçınılmaz öngörü Kıyamet Günü Kehaneti'nin ta kendisidir." Elini bir sayfanın üzerine koydu, küçük sembollerle karalanmış uzun bir paragraftan bir bölüm okudu, boğuk sesi kehanetin doğruluğuyla katmanlandı.

"Şüphesiz, dört unsur bir eve doğduğunda ve bir kapının arkasında olduğunda, yedi mühür kırılacak. Birincisi, Fetih, taçlı beyaz atının üzerinde. İkincisi, Savaş, kılıcıyla kırmızı atının üzerinde. Pestilence üçüncü sırada, siyah atının üzerinde, elinde denge terazisiyle. Ve son olarak, Ölüm soluk atını ve Yeraltı Dünyası'nın kudretini de beraberinde getirecek." Durakladı, ürpertici bir nefes aldı ve kollarını ovuşturdu. Dört Druid Grimoire'u birlikte kullandıklarında gök gürültüsünü duyacaklar.

Gökler ağlayacak, yer titreyecek, hava yanacak ve mühürlerin geri kalanı teker teker kırılacak."

Niall'ın tüyleri endişeyle diken diken oldu. "Orada durma." Sadece yanan ciğerlerindeki havayı boşaltmak için bile olsa kıkırdadı. "Tam da iyi olmaya başlamıştı."

"Beşinci mühür ölümlerden oluşan bir ordu kurmakla ilgilidir," diye devam etti. "Katledilen masumlardan, yakılan cadılardan ve haksız yere idam edilenlerden oluşan bir ordu, dünyadan intikamlarını almak için. Altıncısı, dört atlı tarafından yapılan elemental yıkımdır. Bilirsiniz, iç karışıklıklar, depremler, veba, savaş, karanlık güneşler, kan damlayan ay - Bütün o kısmı. Ve sonra..." Başını kaldırdı, gözleri gerçeğin ürpertisinden gelen nemle doluydu.

"Ve sonra?" Niall nefes nefese sordu.

"*Hesaplaşma.*"

Bu uğursuz kelime kanını buza çevirdi. "Hangi hesaplaşma?"

Kadın başını salladı. "Yazmıyor ama sanırım öncesinde yaşananlardan sonra hoş bir şey olmayacaktır." Gözleri onunkileri buldu ve çaresiz bir bakışı paylaştılar. "Daha önce de söylediğim gibi, Wyrd kardeşler de Moray soyundan geliyor. Tabiri caizse bizim evimizdenler. Ve yanlarında cadı Badb var, onun elementi hava ve mevsimi kış. Gördüğünüz gibi, onlar Grimoire iki yüz yıldır. Kıyameti başlatmak onların planı ve şimdi bir Dünya Druid'i, Malcolm var, bu da bizi *dört* yapıyor.

"Kral Duncan'ın öldüğünü ve Morgana'nın yakalandığını anladığımızda Malcolm beni en hızlı atına bindirip gönderdi. Wyrd kardeşlerin onun ve kitabın peşinde olduğunu ve henüz onlarla savaşacak kadar güçlü olmadığımızı biliyorduk. Hem Malcolm'u hem de Grimoire'u tek bir yerde yakalarlarsa, her şey kaybolurdu. Bu yüzden kitapla birlikte Wyrd kardeşlerin asla bakamayacağı bir yere saklanmama karar verdik ve ateş büyüsü kullanmadığım sürece beni bulamazlardı." Gözleri hüznüyle, işkenceye dönüştü ve Niall'ın göğsüne umutsuz bir acı saplandı. "Macbeth'in Malcolm'u taht karşılığında Wyrd kardeşlere verdiğini duymuştum. Sanırım ona çok kötü şeyler yapmışlar. Aynı görünmüyordu..."

"Ve sen de bir grup nankör rahibeyi benim Berserker'ımdan kurtarmak için ateş kullandığında..." Niall, karnına kurşun gibi bir ağırlık çöktüğünü fark edince sözlerini yarıda kesti.

eylemlerinin gerçek bedeli. Farkında olmadan dünyanın sonunu hazırlamıştı.
Siktir.

Halkı nesiller boyu yağmacı olmuştu. G cl leri kutlar ve zayıfları avlardı. Doğanın kanunu buydu. Dünyanın yolu. G cl ler hayatta kalır, gelişir, burada olmayı *hak ederdi*. Zayıflar itlaf edilir, yağmalanır ve avlanırdı. Ama küçük, dayanıklı dostuna bakarken, gücün pek çok biçimi olduğunu ve düşünmesi gereken çok şey olduğunu fark etti.

 lk olarak Kenna de Moray *onun* eşiydi. Daha da önemlisi, onun eşiydi.

Ve eğer onu kabul etmesi için lanet olası Kıyamet'i durdurması gerekiyorsa, öyle olsun.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Kenna, bir düzine kadar Viking savaşçısının Her şey düşünüldüğünde haberler oldukça iyiydi. Tanrılar, büyü, savaş ve neredeyse kesin ölüm fikrine oldukça alışkın olduklarını tahmin ediyordu. Tartışmasız liderleri Niall'ın etrafında onu hem ısıtan hem de dehşete düşüren bir vahşilikle toplanmışlardı.

Rahibeler ve onun acemi arkadaşları, en çok tüm bunlarla ilgili bir sorun. Kenna, Vikinglerin endişeli ve uykulu gözlerle bakan rahibeleri yataklarından kaldırıp, rahatsız edilmeden avluya sürüklemelerini izlemiş ve bunun üzerine Kenna, rahibelerle ilgili bilgileri iletmeye çalışmıştı Wyrd kardeşleri, Grimoire'u ve Druid kuzenlerini olabildiğince kibar bir şekilde.

"Bu şeytani kitabı *bunca zamandır* bu kutsal duvarların içinde sakladığınızı mı söylemek istiyorsunuz?" Başrahibe talepte bulundu, gıdıları bariz bir öfkeyle titriyordu. "Büyücülüğe eğilimin olduğunu biliyorduk - bir ya da iki iblis tarafından kuşatılmış olabilirdin - ama Tanrı'ya dönüş yolunu bulmana yardım etmeye hazırdım."

"Anlamıyorsunuz," diye karşı çıktı Kenna. "Bu kadınlar buraya şeytanın gazabını getirecekler. Kavrayamayacağınız güçlere sahipler ve her birinizi incitmekten ya da *öldürmekten* çekinmeyecekler."

"Ruhun üzerine olsun," diye tısladı yaşlı rahibe. "Burası kutsal topraklar. Şeytan burada tutunamaz ve biz şiddet yanlısı bir halk değiliz. Ayrıca, bize diğer yavaşımızı çevirmemiz emredildi."

"Şiddet yanlısı insanlar değil mi?" Niall yaşlı rahibeye hırladı ve yüz hatları öfkeyle kararmadan önce onun sıçramasına neden oldu. "Savunmasız kadınları kırbaçlamanız da mı emredildi? Tanrınız eşlerini ve hizmetkârlarını böyle mi eğitiyor, acı çektirerek ve aşağılayarak mı?"

"O *cadı* burada genç Brigit'i ve Mary-Katherine'i bedensel yaralanmayla lanetledi," diye tükürdü acılı rahibe. "Kalbinde ve muhtemelen yatağında şeytan var."

"Bu doğru değil." Kenna sesini eşit tutmak için mücadele etti. "Onlara küfretmedim, onları *uyardım*. Brigit'e eteğini yukarı kıyırmazsa merdivenlerden düşeceğini söyledim ve öyle de oldu. Ve eğer Mary-Katherine'e boğulmaktan nasıl kurtulacağına dair bir şeyler söylemeseydim, o çukur onu öldürdü." Onu yumuşatmayı umarak Başrahibe'ye döndü,

Daha önce hiç işe yaramamış olsa da. "Bazen alevlerin içinde ne olacağını önceden görebiliyorum. Bunu bilerek yapmıyorum. Ne zaman olacağını bile bilmiyorum ama yardım etmeye çalıştığımı anlayamıyor musun?"

"Kitapta yazıyor-"

Niall onu arkasından itip acımasız yüz hatlarına kazınmış korkutucu vaatlerle kadının üzerinde yükselirken Kenna ciyakladı. "Korumaya çalıştığımız kitap dışında hiçbir kitap umurumda değil ve eğer ona şüpheli bir niyetle bakarsan, bana yardım et, ben-"

Niall'ın uzun boylu ve oldukça sincap görünümlü generali Ingmar, Kenna'yı son derece şaşırtarak, gözlerini dikmiş lideriyle Westmire'in başındaki savaş baltasının arasına girdi. "Bak kadın, bu sinirlendiğinde görmek isteyeceğin bir adam değil. Ve dün gece bu Druid bayanı gördüğümüz kadarıyla, hafife alınacak bir kadın değil. Eğer tavsiyemi istiyorsan, konuşmayı bırakıp dünyanın sonu için hazırlanmaya başlayalım. Bu da benim için iyi bir rosto, biraz şarap ve... dürüst olalım, kaçınız gerçekten bakire ölmek istiyor?"

Öfkeden kuduran Başrahibe, Ingmar'a doğru döndü. "Bu ne cüret!"

"Başrahibe," dedi Rahibe Judith, beyaz giysileri ve siyah yünleriyle bir telaş içinde fısıldaşan rahibeler topluluğundan bir adım öne çıkarak. Kenna Rahibe Judith'i her zaman sevmişti, genç ve enerjikti, yumuşak gri gözleri ve tüm ilişkilerine huzur getiren hoş bir sükuneti vardı. Kenna manastırdaki herhangi birini taklit etmeye çalışsa, bu Judith olurdu.

"Belki de Tanrı'nın bizi bu kötü cadılardan korumak için bu adamları ve Kenna'yı buraya gönderdiğini düşünebiliriz." Judith Kenna'ya nazik bir gülümseme attı. "O

Ne de olsa gizemli yollarla çalışıyor. Her şeyi o yarattıysa, bu Vahşi Savaşçı'yı da o yaratmış ve bu Druid'e de onu bahşetmiş olmalı-

yeteneklerini kendi amaçları için kullanabilir mi? Belki de bizim adımıza müdahale etmelerine yardımcı olmak mantıklı olabilir, sizce de öyle değil mi kardeşlerim?"

Westmire'lı kız kardeşler kararsız görünüyorlardı, ancak çoğu böyle zor bir zamanda yumuşak bir sese sahip oldukları için minnettar görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Rahibe Judith," diye nefes aldı Kenna. "Söz veriyorum, manastıra ve buradaki kadınlara zarar gelmemesi için elimden geleni yapacağım." En büyük umudu bu sözü tutabilmesiydi.

Ingmar, Judith'in ayaklarının dibinde diz çökerek, "Evlen benimle," dedi.

Judith öfkelenmiş gibi görünmek yerine Ingmar'a eğlenmiş, neredeyse mutlu bir gülümseme armağan etti. "Sevgili Kuzeyli," diyerek onun omzunu sıvazladı. "Kalbimiz ve ruhumuz bir başkasına söz verdi ama bir domuz kesip sana çok iyi bir barleywine ve en iyi Highland viskisini sunabiliriz."

Kenna teslimiyetin Viking yüz hatlarında tuhaf duracağını düşünmüştü ve haklıydı da. Yine de Ingmar içkiden söz edilince oldukça neşelendi.

Başrahibe'nin derin çizgilerle kaplı yüzü solmuş bir patlıcanı andırıyordu. "Nasıl olur da," diye mırıldandı, "manastırımı paganlar, iblisler, cadılar ve şeytanlar istila eder?"

Ingmar öfkeli rahibenin önünde eğilerek, "Görünüşe bakılırsa siz I'nun'sunuz," dedi. "Ama evinizi işgal etmeyi 'alışkanlık' haline getirmeyeceğimize söz veriyoruz." Kendini tebrik eden bir kıkırdamayla Judith'in omzunu birkaç kez dürttü ve Judith ona zarif bir gülümseme sundu, ancak başka kimse eğlenmiş görünmüyordu.

"Zorlu bir kalabalık," diye gözlemledi. "Biri viski hakkında bir şey mi söyledi?" Judith birkaç kız kardeşine işaret ederek onları mutfağa götürdü, Kenna ve Niall'ı Baş Rahibe ve onun onaylamayan çeneleriyle mücadele etmek zorunda bıraktı.

Niall kadına, "Ne yapacaksan yap," dedi, belli ki sabrı tükenmişti. "Adamlarım ve ben rahibelerinize bu manastırın fırtınadan korunmasına yardım edeceğiz ve yapabileceğimiz birkaç savunma inşa edeceğiz. Sadece yolumuza çıkmayın."

Kenna onun verdiği emirleri ve sadece kendi adamlarını değil, kendi adamlarını da organize etmeye başlamasını izledi. Kendisine en çok nerede yardım edebileceğini düşünürken aklına korkunç bir düşünce geldi. Mektubun en son satırıydı bu.

Kıyamet Kehaneti, Malcolm'la üzerinde en hararetli tartışmaları yaptıkları kehanet. Dönüşümlü olarak ona umut veren ve onu dehşete düşüren bir kehanet.

O büyük gazap gününün sonunda kimin ayakta kalacağı bilinmemektedir.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Niall, Kenna'yı manastırın kütüphanesindeki pencere kenarında kıvrılmış, ay ışığını ve birkaç mumu kullanarak Grimoire'u karıştırırken buldu. Gün uzun ve verimli geçmişti ve şu anda küçük manastır olabildiğince hazırlıklıydı.

Acaba bu Druidlerin sahip olduğu güce karşı durmak için yeterli olacak mıydı? Kenna ona üç kişilik şeytani maiyette Badb'a bir Su Druidi Macha ve bir başka ateş Druidi Nemain'in eşlik ettiğini ve güçlerini beslemek için inanılmaz derecede iğrenç yöntemler kullandıklarını söylemişti. Kan büyüsü, insan kurbanları ve her türlü karanlık, iškenceli eylemler. Onlar iki yüz yıldan fazla pratik ve hazırlık yapmış usta cadılardı.

Kenna ne kadar sakin görünse de, mümkün olduğunca çok bilgiyi titizlikle özümseseye de, Niall onun dehşete kapıldığını hissedebiliyordu. Gümüş ay ve altın mum ışığı saçlarının bakır rengini erimiş bir çılgınlığa dönüştürmüştü. değerli metaller. Kehribar rengi gözleri onun odaya girişini takip ederken çok karanlıktı, sanki arkalarındaki köz tehlikeli bir şekilde sönmeye yakındı.

"Biraz uyumalısın," dedi. "Ben sana göz kulak olurum." "Hayır," diye içini çekerek kitabına döndü. "Uyumak yok.

Bu gece. Malcolm ve Morgana'nın geldiğini öğrenene kadar olmaz." Niall yaklaştı, onun gözlerini kendi gözlerinde görmek için can atıyordu. Elleri tenindeydi.

Yüzündeki o nazik gülümseme. "Eminim güvendedirler." Rahatlatıcı sözler söylemeye çalıştı ama bu sözler diline istediğinden daha az nazikçe oturdu.

Kenna başını iki yana salladı, önündeki kadim sözlerden başını kaldırmadı. "Hiç kimse güvende değil. Artık değil." Grimoire'un rahatsız edici kapağını kapatarak, sanki onu gizleme alışkanlığı kırılmaz bir alışkanlıkmiş gibi koltuğun solmuş minderinin altına kaydırıldı. Ay, kaşlarını ürkütücü bir mavilikle aydınlatırken, gözlerini ondan çevirip dışarıya baktı pencere. "Dışarıdalar," diye tahmin etti. "Wyrd Kardeşler. Döküm yaptıklarını hissedebiliyorum. Keşke neyin peşinde olduklarını bilseydim. Keşke onları nasıl durduracağımı bilseydim."

Niall da geceyi incelerken ona katıldı ve sadece bir gölge patinası buldu. "Onları senin kapına getirdiğim için özür dilerim," diye mırıldandı.

Onun endişesinin sorumluluğu omuzlarına ağır geliyordu. Kalbinde.

Ona doğru yumuşak bir bakış attı. "Seni suçlamıyorum," diye teselli etti, bu konuda ondan çok daha iyiydi. "Sanırım beni burada bulmaları kaçınılmazdı. Bu kadar güçlü bir Kehanetten kaçabileceğimizi düşünerek kendimizi kandırıyormuşuz."

Niall onun sesinin çoktan kaybetmiş gibi çıkmasından nefret ediyordu, yenilgi omuzlarının kamburuna ve kaşlarının arasındaki çukurlara kazınmıştı. Kızın çenesine uzandı, eliyle kavradığı çene cam gibi kırılıyordu. "Beni eşin olarak kabul et Kenna," diye emretti boğuk bir fısıltıyla. "Ve birlikte düşmanlarını yok edeceğiz ya da öbür dünyaya girişimi."

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve avucuna damlayarak kalbine kadar ulaştı. "Anlamıyor musun?

Berserker?" diye mırıldandı. "Bu her şeyin sonu olabilir. *Her şeyin*. Birlikte bir hayata başlamanın zamanı değil. Başka türlü veremeyeceğimiz sözleri vermek için. Seni tanımıyorum. Senden çok hoşlandığımı bile sanmıyorum-"

Niall parmağını dudaklarına götürdü ve küçük arkadaşının üzerindeki yükü hafifletmek için bir şeyler yapabilmeyi diledi. "Romalıların benim de her zaman uyduğum güzel bir sözü vardır. *Carpe Diem*. Günü yakala." Pencereden dışarıyı işaret etti. "Ya da duruma göre geceyi. Bize asla yarın vaat edilmez küçük Druid, sadece bu an vaat edilir."

Bir süre ona baktı, parmaklarının arkasında titreyen dudakları adamın iç organlarına garip ve yumuşak şeyler yapıyordu. "Romalılardan nefret ediyorum," diyerek onu şaşırttı ve ayağa kalkmak için onun nazik avucundan çekildi.

Niall bir eğlence havlaması çıkardı. "Hepimiz biliyoruz, ama onlar alıntılanabilir bir sürü. Demek istediğim, beni kabul etmelisiniz. Eğer yaparsan, beni şu an olduğumdan neredeyse beş kat daha güçlü yapacaksın. Sana öyle bir ateş yaratacağım ki istediğin gibi kullanabilirsin. Seni korumak için hayatımı vereceğim ve Vahşi Canavarımı senin hizmetine adayacağım."

Kendini oldukça gururlu ve şiirsel hissederken, böyle bir beyanı reddedebilecek hiçbir genç kız olmadığından emindi. Ne de olsa o Niall Thorsen'dı, halkının gururu ve orduların katiliydi. Ve sonunda kazanmaya değer bir savaş ve uğruna savaşmaya değer bir kadın bulmuştu. İyi talihine inanmakta güçlük çekiyordu.

"Ateş çağıramayacağımı nereden biliyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Çünkü benim gücüm duyularıma ait ve senin asla ateş yaratmadığını, sadece zaten yanmakta olanı kullandığını gözlemledim."

Bir süre şaşkın bir sessizlikle ona baktıktan sonra fısıldadı: "Üzgünüm ama cevabım Hayır."

"Hayır mı?" diye yineledi, sanki bu sözcük onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi. "Neden olmasın?"

"Nasıl düşünebilirim? Dahası, şimdi nasıl böyle şeyler düşünebilirsiniz? Anlamıyor musunuz? Kötülüğün hizmetkârları dışarıda, cehennemin gazabını da beraberlerinde getiriyorlar. Her şey, tüm dünyanın kaderi tehlikede ve elimizden alınmayı bekliyor. Kimsenin eşi olmak için zamanım yok."

Niall alay etmemeye ya da küçümsememeye dikkat ederek başını salladı. Gençti ve korkuyordu. "Kenna," diye mırıldandı, onu vücuduyla kitaplığa sıkıştırdı ve parmağını giydiği kırmızı elbisenin ilgi çekici yakasında gezdirdi.

Tahmin etmesi gerekirse, törensel bir renk.

"Bir şeyi kaybetmekten bu kadar korkmamalısın ki ona sahip olmana izin vermeyesin. Hayat yaşamaktır ve bence sen kendini mutluluktan yoksun bu soğuk manastıra kapatıp her gününü görev ve duaya odaklayarak bunu unuttun. Kendinize zevk, eğlence, risk ve ödül için izin vermiyorsanız, o zaman neden uğraşıyorsunuz?"

"Çünkü yapmalıyım!" Adamın göğsüne bastırdı, acı dolu gözyaşları öfke ve acı dolu gözyaşlarına dönüştü. "Çünkü Grimoire'u güvende tutmak benim *görevim* ve elimde kalan tek şey görevim! Sevdiğim herkesi kaybettim. Ailemi. Amcamı ve kralımı. Morgana ve Malcolm. Ve şimdi onları tam zamanında buldum. ölüm." Ondan yana döndü, küçük bedeni aylarca kilitli kalmış olması gereken hıçkırıklarla titriyordu.

"Anlamıyor musun?" diye yakındı. "Seni kaybetmek için kalbimi ve ruhumu sana bağlayamam. Bu dünyadaki son başarısızlığım olmana izin vermeyeceğim. *Buna* katlanamam."

Parmakları kızın ağırlaşan omuzlarına dolandı ve onu kollarıyla sarabilmek için göğsüne yaslanması için geri çekti. "Ağlama dostum," diye mırıldandı onun mis kokulu buklelerine karşı, her hıçkırığı ruhundan bir parça koparıyordu.

"Dayanamadığım şey bu."

Adamın kollarında döndü ve ona doğru yığıldı, titremeleri ve kasılmaları artıyordu. "Yeterince güçlü olmadığımı hissediyorum," diye hıçkırarak göğsüne yaslandı, gözyaşları tenini gıdıklıyordu. "Onlara karşı duramayacağımdan korkuyorum. Beni yenmelerine izin vereceğimden korkuyorum."

Niall ellerini kızın saçlarına geçirerek kafa derisini kavradı ve onu kendisine bakması için geri çekti. "Al beni o zaman, küçük Druid," diye emretti. "Gücümü al ve savaşında kullan. Onu sana memnuniyetle veririm, eşim ve düşmanlarımıza karşı kullanmana izin veririm."

"Ama..." diye burnunu çekti. "Yapmak zorundayız..."

Beklenen şehvet onu mızraklarken, Niall'ın dudaklarını hınzır bir gülümseme gerdi. "Sanırım buna tahammül etmem gerekecek, ben iyiliksever bir yağmacıyım."

Gözlerindeki kıvılcımlar da yeniden alevlendi ve Niall hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. "Eğer gücünü sunuyorsan, daha önce aldığım yerde bana vermen gerekecek."

"Onu sana vereceğim," diye söz verdi boğuk bir hırıltıyla ve elbisesini bedeninden çekip çıkardı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Açık renk gözleri, Berserker'inkilerden bile daha rahatsız ediciydi. Çıplak vücudunun kıvrımlarında ve vadilerinde gezinirken keskin ama acımasızdılar.

Hava sıcak ve ağırlaştı, gerilim ve tutkuyla yoğunlaştı, bir fırtınanın kokusuyla çiçek açtı. İster dışarıda, ister aralarında kopsun, Kenna umursamayacak kadar o anın içinde kaybolmuştu. Tek bildiği, kırıldığında bu adama, onun gücüne tutunmak istediğiydi. Sadece onun gücüne değil.

İri omuzları ya da muazzam kalçaları, ama aynı zamanda karakterinin gücü, her gözeneğinden akan kendinden emin cesareti.

Niall'ın tuniği ve tişörtü birkaç hamlede çıkarıldı ve Kenna kendi kendine takdir dolu bir inceleme yapmaya vakit bulamadan Niall'ın kollarına atılıp pencere kenarındaki koltuğa yatırıldı.

Ayakta durmaya devam etti, etkileyici ereksiyonu altın rengi saçlarının ve sinirli kalçalarının arasından ona doğru uzanıyordu.

Kenna'nın şokuna rağmen ağzı ve beli nemle doldu ve Niall'ın boğazından cevap niteliğinde bir ses çıktı. Teninde ipek ve kadife gibi dalgalandı, ses ve arzunun şehvetli bir aşınmasıydı.

"Al beni Kenna," diye yumuşakça emretti. "İhtiyacımın tadına bak."

Adamın karanlık sözleri kalbinin göğüs kemiğine çarpmasına neden oldu. Damarlarında kabaran ısı onu titrek, gergin ve oldukça... tahrik olmuş hissettirdi. Belindeki kaslar sanki onun içeri girmesini bekliyormuş gibi kasıldı ama önce...

Dudaklarını araladı, sıcak nefesinin adamın sikinin şişkin başını okşamasına izin verdikten sonra sıcak ağzını sakin etrafına kapattı. Tadı vahşi, temiz ter ve cinsel günah gibiydi.

Başının arkasını nazikçe kavradığında boğazından doğal olmayan bir ses koptu, parmakları kalın saçlarının arasında kayıyor ve sonra onu kavriyordu. Dilini kızın dudaklarına doğru kaydırırken nefesi hızlandı ve sığlaştı. başındaki küçük yarık boyunca, gerçekten de ihtiyacının kanıtı olarak kaygan damlayı buldu.

Şaftı fazla gelmeden önce kadının ağzının içinde fazla ilerlemedi ama itmedi. Ayağa kalktı, dizleri kilitlendi, başı aya doğru geriye atıldı.

Sanki korkunç bir kurt gibi uluyacakmış gibi, ağzının ona istediğini yapmasına izin veriyordu.

Kadın, adamın seksini ritmik ve çekiştirerek keşfetmeye başladığında, adamdan sadece çaresiz soluklar ya da bazen sert bir dilde gırtlaktan gelen kelimeler çıkıyordu. Ağzının içi sıcaktı ve hassas dudaklarının merakla heyecan verici bulduğu kalın damarlar etrafında gerildiğini hissetti.

Ondan çok şey almak üzereydi, elbette ona bunu verebilirdi. Aldığı zevk ona kendini büyüyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde güçlü hissettirdi. Sanki onun ruhunu ellerinde, ağzında tutuyormuş gibiydi. Nefes alışları ve inlemeleri, Kenna'nın onun gibi bir adamın yapabileceğini hayal ettiği yalvarışlara en yakın seslerdi.

Ve bunları onun için yaptı.

Ağzında hafif bir nabız ve sert bir ses, kendini pencereye doğru itilmiş, kalçaları açılmış ve adamın ağır ağırlığı onu aşağı çekerken bulmadan önceki tek uyarıydı. Adamın seksinin pürüzsüz sıcaklığı kadınının kaygan sıcaklığına bastırdı ama adam onu itmedi.

Beklediği gibi onun içinde.

Onun yerine onu öptü. Sertçe. Göğüslerini avuçlarının arasına alıp inci gibi sertleşene kadar meme uçlarını okşarken ağzını yalayıp yuttu.

"Al beni," diye hıçkırdı onun dudaklarına karşı. "Şimdi."

Geri çekilerek onu tekrar şok etti, elleri göğüslerinin üzerinde sahiplenici bir şekilde kaldı. "Seni becereceğim," diye kaba bir şekilde yemin etti. "Ama önce tadına bakmalıyım sen."

"Neden," diye yakındı. "İhtiyacım var..."

Şeytani yakışıklı yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi. "Ben her zaman Sana ihtiyacın olanı vereceğim," diye mırıldandı ve ona o kadar yakın bir şekilde sürtündü ki, tek düşünebildiği onu içine alıp ısrarcı ağrısını dindirmek oldu. "Ama istediğimi de alacağım." Vücudundan aşağı doğru kayd, dili ve dişleri titreyen kaslarına zarar verdi. "Ne de olsa ben bir Viking'im. Yaptığımız şey bu."

Adam kızın göğüslerine nazik davranmıyor, kız omuzlarını kavrayıp pençeleyene, izler bırakana ve manastırın duvarları arasında muhtemelen hiç söylenmemiş şeyler söyleyene kadar dudakları ve dişleriyle işkence ediyordu.

Adamın bir gündür sakal bıraktığı için pürüzlü olan yüzü, eli kadının ayrılmış kalçalarının arasındaki kumral bukleleri bulduğunda karnının narin derisini aşındırdı.

Parmaklarını içeri sokmadı, onu kızdırmadı ya da zevk vermedi, sadece elini tümseğinin üzerinde tuttu ve dilini göbeğine daldırdı.

"Ne kadar sıcak olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor," diye nefes aldı. "Seni ne kadar sıcak ve ıslak yaptığımı."

Kenna kamburunu çıkarmış, utanmadan elini okşuyor, saf bir çaresizlik dalgasına kapılıyordu.

Ve hâlâ hareketsiz duruyordu.

"Lütfen, dokun bana," diye yalvardı.

Kahkahası alçak sesle ama zafer doluydu. "Daha iyisini yapacağım," diye mırıldandı, bacaklarını titreyen kaslarının ayırabildiği kadar açarak.

Hiçbir hazırlık yapmadan ağzını kızın nemli yarığına soktu, klitorisine yapıştı ve şişip dolana kadar yaladı.

Adamın dili onu serbest kalmanın eşiğine getirene kadar daireler çizip fiskeler vurdukça, alay edip işkence ettikçe, ancak geri çekilip yeniden başladığında, rahatlama ve hayal kırıklığının düzensiz sesleri sıkı hıçkırıklarla yırtıldı. Ona merhamet etmesi için yalvardı, bir bakirenin masumiyetiyle yalvardı ve bir fahişenin terk edilmişliğiyle talep etti.

Ama tatlı işkencesinin ne zaman doruğa ulaşacağına karar verdi ve iki parmağını pembe kıvrımlarından aşağı çekip içine kaydırıldı.

Kenna'nın tüm vücudu kasıldı, ağzına doğru eğilip büküldü ve parmaklarına doğru bir ıslaklık akıttı. Bir an için hiçbir şey ama ağzının çekiciliği vardı. Parmaklarının itişinden ve yarattığı titreşimlerden başka hiçbir şey vücudunda bir ateş fırtınası gibi dalgalanmıyordu. Ruhu sıvı arzuyla yanarken, zevkini sadece aşıkların duyabileceği nefes nefese çılgınlıklarla söyledi.

"Kahretsin," diye küfretti Niall onun mahrem bedenine karşı, parlayan parmaklarının ondan çekilişini izlerken gözleri yanıyordu. "Bunu saatlerce yapacaktım," diye hayıflandı. "Ama seni şimdi almazsam, insansız kalacağım. Sen çok tatlısın."

Yine onun üzerindeydi, büyük ve talepkâr, onu altına çekiyor ve bacaklarını beline sıkıştırıyordu. "Şimdi beni al, dostum, bedenimi ve gücümü al. Sikimle birlikte kalbimi de al. Hepsi senin."

Adam onun içine battı ve Kenna rahatlayarak inledi. Gözyaşları onu iğneledi aralarındaki bağın eskisinden daha derin olduğunu hissetti. Daha hızlı. Gücü çoktan aktarıyor, içinde tutuşturduğu cehennemi körüklüyordu.

Adam derindi ve kadın da sıkıydı. Ve birbirlerine bağıydılar. Sadece eş olarak değil, ortak bir amacı olan iki insan olarak. Zevkin ötesine, bu gecenin ötesine, olabilecek ya da asla olamayacak yarının ötesine uzanan bir amaç.

Sıcaklık önce açlığa, sonra talebe, sonra da Kenna'nın altında parçalanacağı kadar güçlü bir şehvete dönüştü. Adamın hamleleri sertti ve teninin altında kaynayan zevk ve acıyı her sinirine doğru kavurucu bir akıntıya sürükledi.

Adamın zayıfladığını hissedebiliyordu ama yine de ileri atıldı, çenesi onu hem korkutan hem de alçaltan kararlı bir duyguyla gerilmişti. "Al beni," diye gıcırdadı sıkılmış dişlerinin arasından. "Onu benden al."

Adam boşalırken, büyük, kadim bir yırtıcı hayvan gibi kükreyerek ve çırpınarak onun üstüne çıkarken kadın da onu kabul etti. Adamın gücü kadının belinden kanına yayıldı ve onu yıldızların arasında döndüren bir doruğa ulaştırdı. Mumlar parladı ve eridi ve mutlu bir an için düşünemedi. Korkamadı. Tüm vücudu cinsel ve ilahi olanın birleşimiyle kilitlenirken nefes bile alamadı.

Yere yığıldığı anda, dudaklarında teslimiyet ve hayranlık sözcükleri, Kenna kalbinin eridiğini hissetti ve onu kaybetmeye tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu biliyordu.

Kendi uzuvlarını test etti ve daha önce hiç hayal etmediği bir güç ve kuvvet duygusu hissetti. Erkeklik ve yenilmezlik gibi bir şeydi bu ve kendi büyüünün dişil gücüyle birleşerek damarlarında oldukça sarhoş edici, neredeyse sarhoş edici bir güçle dolaşıyordu.

Pencere kenarındaki koltuktan kayarak onun yanına diz çöken Kenna, ince şalını onları temizlemek için kullandı. Onu bu şekilde, böylesine iri ve baskın bir yarattığı güçsüz ve hareketsiz görmekten nefret ediyordu. Ama gözlerindeki bakış, böylesine sert bir yüze göre çok yumuşaktı; doyunluk, hürmet ve tanımlayamadığı bir duyguyla doluydu. Derin ve kalıcı bir şey.

Onu dehşete düşüren kelimeler diline hücum etti ve boğazını tıkayarak konuşmasını imkânsız hale getirdi. Bir şeyler söylemesi gerekiyordu, değil mi? Onun güveni ve gücü için ne kadar minnettar olduğu hakkında. Yakında nasıl daha iyi hissedeceği hakkında. Ya da belki de uzun zamandır ilk kez umutlu hissettiğini, çünkü ona bir bakış açısı ve belki de uğruna savaşmaya değer bir gelecek verdiğini.

Ağzını açtı ama kütüphane kapısının duvara çarpmasıyla pervasızca söylediği sözler kesildi.

Başrahibe intikamcı bir melek gibi içeri daldı, tüm öfkesi ve Haklı bir öfke ve ardından odaya dalıp etrafını saran siyah bir alışkanlık topluluğu. "Bu odaya bir iblis getirmeye *nasıl cüret* edersin? Tanrı'nın evi," diye bağırdı. "O zaman şeytanın yordakçıları kapımızdayken bile bu kutsal yerde onunla zina ediyorsunuz."

Kenna vardiyasını kapıp önünde tuttu. "Başrahibe, açıklayabilirim." Kalabalığın içinde dost bir yüz aradı ama bulamadı. Judith ya da onun gibi biri yoktu. "Bana gücünü sizi koruyabilmem için verdi. Tek yolu bu."

"Dilini ısır, sürük," diye lanetledi yaşlı rahibe. "Senin için mahkeme olmayacak. Soruşturmacı olmayacak. Bu barbar ve vahşi adamları gibi sen de bunun için yanacaksın."

"Ne yaptın sen?" Kenna talep etti.

"Bu manastırı Tanrı için geri aldım." Kadının romatizmalı mavi gözlerinde fanatik bir ateş yanıyordu ve bu Kenna'nın öfkesini alevlendirdi. "Bana kalan tek şey onu senin kötülüğünden temizlemek." Başrahibe bir adım öne çıktı, sanki onu ele geçirmek.

"Dikkatli ol, yaşlı kadın," diye uyardı Kenna, kaslarını yeniden kullanabilmek için mücadele eden Niall'ın üzerine koruyucu bir adım atarak. Parmaklarının bir hareketiyle mumlar alevlendi ve kadınların telaşla odaya dağılmalarına neden oldu. "Güçlerim artık bağlı değil ve yoluma çıkmanıza izin vermeyeceğim. Eğer sizi benimkinden çok daha eski ve kötü niyetli bir büyüden kurtarmamı istiyorsanız, işbirliği yapmamızı öneririm."

Başrahibe korkmak yerine yaşlanmış dudaklarını kendini beğenmiş bir gülümsemenin hayaletiyle kıvırdı. "Bizi Wyr'den kurtarmak için sana ihtiyacım yok.

Kız kardeşler," diye alay etti. "Zaten var."

Niall, başının arkasında ve omurgasının aşağısında acı patladığında ve dünya karanlığa gömüldüğünde bir uyarıda bulundu.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Çoğu kişi için keskin olan duman kokusu Kenna için bir parfüm gibiydi. Çam ve karaçam ağaçlarının kokularını dumanlarından bir şarap uzmanının zevkiyle seçebiliyordu. Burnu dumanla gıdıklandı, boğazı kül ve is tadıyla doldu ve çılgınca bir sarsıntıyla kendine geldi.

Kırbacın etini parçaladığı yerdeki büyük kazıklardan birine bağlanmıştı. Odunlar ve çıralar dizlerine kadar yığılmıştı. Başı Beltane'deki bir bodranın içi gibi çarpıyordu ama Başrahibe'nin meşaleyi Niall'ın üzerinde durduğu bitişikteki ateşe doğru taşıdığını görmek acıyı arka plana itmeye yetti.

Vikingler avluya yayılmıştı ama ölü mü yoksa baygın mı olduklarını anlayamadı.

Alevler Kenna'nın ayaklarını yaladı ama yakmadılar, sadece öfkesini ve damarlarında dolaşan Berserker gücünü beslediler. Ateş onun bedeni için tehlikeli olmayabilirdi ama Niall'ı öldürebilirdi, özellikle de zayıflamış durumdayken.

"Ne yaptın sen?" diye seslendi alevlerin çıtırtısının üzerinden.

Başrahibe onun sesiyle döndü ve Kenna'yı satın aldı. değerli saniyeler. "Gözetimim altındaki masumları korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"Herkesi öldürerek mi?" Kenna inanamayarak sordu.

"O paganlar ölmedi, sadece şaraplarına kattığımız güzelavrat otunun etkisi altındalar." Gülümsemesinin üzerinde kendini beğenmiş bir zafer gölgesi asılıydı. "Yeterince ateş yakacak vaktimiz olmadı ama geri kalanları da zamanı gelince halledeceğiz." Alevleri Niall'ın ayaklarının altındaki odunlara doğru yükseltirken, Niall iplere karşı ölümlü bir adamın yapabileceği kadar etkisiz bir şekilde mücadele ediyordu.

Bu onun hatasıydı. Onu kurtarmak için kendini zayıflatmasına izin vermemeliydi. Güçlerini alevleri yönlendirmek için kullanırsa, Wyrđ Kardeşlere karşı gücünü tüketecekti.

"Yapma," diye emretti. "Ona ihtiyacın var ve şu anda bile bu duvarların dışında şiddet ve terör planları yapan cadılara karşı bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım yok, fahişe," diye tısladı yaşlı rahibe. "Ben şeytanla kendi anlaşmamı yaptım."

"Ne anlaşması?" Kenna'nın nefesi kesildi, duman artık gerçek bir tehdit haline gelmişti. Yakında bir şeyler yapması, harekete geçmesi gerekecekti. "Her şey ortaya çıkacak," diyerek tedbirli davrandı.

Kenna yaşlı kadının meşaleyi Niall'ın odun yığınınına fırlatırken izlediği yörüngeye o kadar dalmıştı ki, iki rahibenin manastırın ağır kapılarının sürgüsünü serbest bırakmasını neredeyse kaçıırıyordu.

Başrahibe ona doğru döndü, gözleri Kenna'nın kendi ateşinin ışığında parlıyordu. "Ölmeden önce affedileceğimi *biliyorum*, ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Manastırın kapısında üç figür belirlediğinde Kenna'nın kalbi göğsündeki tünekten fırlayıp midesine doğru dalışa geçti.

Bir bakire. Bir anne. Bir kocakarı.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye seslendi Kenna asi rahibeye.

Gözlerini Wyrđ Kardeşler'den ayırmasa da, alçak ve karanlık bir ses tonuyla konuşuyordu. "Eğer bunu yapsaydın, az önce yaptığın hatanın farkına varırdın."

Wyrđ Kardeşler, siyah cüppeli ve korkak bir şekilde, etraflarındaki havayı kirleten karanlık, kötü niyetli bir sızıyla birlikte ilerliyordu. Badb, solda, kocakarı, boğumlu elleri rüzgârı karıştırıyor. Macha, anne, sağda, denizi çağırıyor ve bulutları karartıyor, bir fırtınanın gazabını vaat ediyor.

Ve ortada Nemain, gözlerinde kara ateş olan kız ve Elllerinde alevler. Kenna'nın düşmanı. Onun varlığı yüzünden Kenna'nın hayatı bu karanlık cadılar için gereksizdi. Sadece bir ateş cadısına ihtiyaçları vardı ve bu yüzden onu yok edebilirlerdi.

İrlanda'da Morrigan, İngiltere'de Wayward Sisters oldukları düşünülüyordu. Burada, doğdukları yer olan Highlands'de, onlar Wyrđ Kardeşlerdi. Yollarını kaybetmiş ve güç hırslarının onları karanlığın ve açgözlülüğün yaratıklarına dönüştürmesine izin vermiş Moray Druidleri.

Kenna giysileri alevler içinde kalırken iplerin çözüldüğünü hissetti. Kollarını çekerek kurtardı ve alevlerin cüppesini tüketmesine izin verdi. Isı vücuduna yayıldı, alevleri çağrısına kulak vermeye çağırırken sonunda cezalandırıcı bir kavurucu ile zevkli bir yanma.

Ateş. Onun elementi. Erkeksi, yıkıcı, tüketen bir güç. Onu doldurdu, onun için dans etti ve bir tutkuyu ve adalet ihtiyacını ateşledi.

"Senin yargılama ateşin bana asla zarar veremez," diye alay etti.
Sevgilisinin ateşini yeni yakmış olan suskun rahibe. "Bu bana savaşmak için
yakıt veriyor."

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Niall arkadaşının alevlerin içinde kayboluşunu dehşete düşmüş bir korkuyla izledi. Duman zaten zayıflamış olan ciğerlerine doldu ve bağlarına karşı verdiği etkisiz mücadeleyi yavaşlattı.

Rahibelerin düğüm atmakta bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi?

Her zamanki gücüne sahip olsaydı, ipi parşömen gibi yırtabilirdi. Ama o zayıftı, tüm özünü, gücünü kendisi ve Vahşi Savaşçısı'nın seçtiği kadına vermişti.

Ve bunu yine seve seve yapardı. Yine de kalbi, avluya ceset gibi dağılmış ama hâlâ değerli nefesler alan adamları için ağlıyordu.

Bu, Freya'nın bir savaşçısı için hiç de iyi bir ölüm değildi. Bir grup korkmuş kadının zehiriyle çaresiz bırakılmış ve bu lanet harpilerin yem olarak kullanması için fırtınaya terk edilmişti.

Alevler etini yalamaya başladı ve Niall kendine rağmen, acizliğinden dolayı içinde çılgınca bir öfke hissetti. Keşke daha fazla zamanı olsaydı. Keşke kanı görebilseydi.

Keşke...

Ateşin üzerinde duran bir tanrıça gibiydi, giysileri küle dönmüştü ve saçları alevlerin parmakları tarafından kaldırılarak arkasından akıyordu. Onun Değerli teni yanıklardan etkilenmemişti ama güç ve kuvvetle parlıyordu.

"Grimoire'u bize ver Kenna de Moray, böylece hayatını bağışlayabiliriz." Ortadaki cadı, muhtemelen hiçbir zaman sahip olmadığı ürkütücü bir masumiyetle damlayan bir çocuk sesiyle konuştu.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Niall, kadınının davasına olan bağlılığının derinliğini biliyordu. İnsanlığa.

Üç kafa uğursuz bir senkronizasyonla ona doğru döndü. "Bir başka Vahşi Savaşçı," diye tısladı kocakarı.

Onların bir anlık dikkat dağınıklığı Kenna'ya alevleri vücudunda toplamak için gereken zamanı verdi ve bir tür insan meşalesi yarattı. Ateş ona yaklaştıkça Niall'ın derisi ter içinde kalmıştı ama Kenna onu da kendine doğru çekmiş ve kötü cadıların kontrol edebileceği hiçbir şey bırakmamıştı.

Kenna'nın parlayan bedenine bir çocuğun annesine yaklaştığı gibi yaklaştı ve Kenna onu eline geçirdiğinde Wyr'de doğru bir alev yayı saldı

Eski dilinde lirik sözler söyleyen kız kardeşler.

Yaşlı kadınlar, kız çocuğu darbeyi savuştururken yollarından çekildiler. gizemli bir el hareketi ve kendi fısıldadığı birkaç kelimeyle alevlerden bir ok fırlattı. Ateş, kemerin altında toplanmış, müdahale etmeyen bir Tanrı'ya umutsuzca dua eden manastır kadınlarının dehşete kapılmış, baykuş gibi bakan gözlerini aydınlattı.

Gök gürültüsü sarp Highland tepelerinin üzerinde gürleyerek şimşek parıltıları onlara doğru çatallanıyor, ancak zar zor erişebiliyorlardı. Hava nem vaat ediyordu ve Niall, hava ve su Druid'leri arkadaşını ıslatmak için fırtınaları yoğunlaştırabildiğinde alevleri korumanın daha zor olacağını biliyordu.

"Kitap, Kenna," diye sordu Kocakarı. "*Burada*, hissedebiliyorum." Kenna alevlerin arasından, "Bu senin ellerine ait değil," diye seslendi. "Sen onu günlerin sonu için bir araç olarak kullanamaz."

Etrafında olup bitenlere rağmen Niall gözlerini eşinden ayıramıyordu. Giysileri yanıp kül olmuş, bağları ayaklarının dibinde külden başka bir şey kalmamıştı. Ölümcül bir sıcaklığın içine gömülmüş bir mutluluk ve güzellik görüntüsüydü. Elementlerin savaşçısı, gerçeğin ve gücün koruyucusuydu. Kendi çapında bir şövalye.

Ve o da onun kızıydı.

Bir adam nasıl olur da böyle bir eş bulacak kadar şanslı ve onu bu kadar kısa sürede kaybedecek kadar trajik bir şekilde lanetli olabilirdi?

Vücudunun etrafındaki alevler ortasına doğru doruğa ulaşıyor gibi görünüyordu, onları ellerinin şekilleri içinde topladı ve Wyrđ Kardeşlere doğru tekrar ateş yaydı.

Nemain bu kez yön değiştirdiğinde, ateş topu sersemlemiş Başrahibe'ye çarptı ve onu anında yuttu. Kadın bir is yığınının başka bir şey olmadan önce çılgılık atacak zaman bulamadı.

"O ilk kayıp," diye alay etti kız. "Sen bir sonraki nefesini almadan önce bu yüz bakireyi katledebiliriz ve sonra Vikinglerin derilerini çılgılık atan bedenlerinden yüzeriz. İstedğin bu mu Kenna, tüm bunlara sebep olmak mı?"

Niall yaşlı rahibenin ölümünün Kenna'yı nasıl etkilediğini gözlerinin hızlı ve dehşet dolu kırpışlarından anlayabiliyordu ama Kenna hiçbir şey söylemedi.

"Berserker'ını sona bırakacağız." Kocakarı kuru dudaklarını yaladı ve sanki bir hava boşluğunda süzülüyormuş gibi kendini ona doğru kaldırdı. "Ve

Seni onların acılarına katlanacak, rüyalarında yeniden yaşayacak kadar uzun süre hayatta bırakacağız. Korku geçtiğinde ve ruhun öldüğünde, Malcolm'un bize ait olduğunu bilerek senin de hayatına son vereceğiz."

"Yapamam," diye soluk soluğa bağırdı Kenna, çılgın gözleri her yüzüstü yatan Viking bedenine dokunuyor ve Niall'ın yüzünde dinlenmeden önce korkmuş rahibelerin sırasını tarıyordu. "Yapmayacağım. Grimoire'u korumalıyım." Bunu bir özür diler gibi söylemişti. Çünkü tam olarak öyleydi.

"Biliyorum," diye onayladı Niall, kalbinde bir gururla birlikte bir sürü başka yüce duygu. "Sana gücümü verdim kadın, onu düşmanlarını yenmek için kullanmanı istiyorum. Bedeli ne olursa olsun."

Bedeli. Bedeli Kenna için temsil ettiği gelecek olacaktı. Sahip olabilecekleri hayat. Onunki gibi sorumluluk sahibi olanlar için bedel her zaman çok yüksekti.

Kenna kocakarının Niall'a daha fazla yaklaşmasına izin veremezdi, bu yüzden yavaş yavaş gücünü toplayan adamla arasına bir alev yayı daha fırlatarak onu kötü kız kardeşlerden ayırdı.

"Tanrıça'ya yemin ederim ki Grimoire'u almanıza izin vermeden önce onu yok edeceğim," diye ilan etti.

"Aptal olma," diye alay etti su cadısı Macha, koyu renk cüppesinin uzun kolları gizli hareketlerle hışırdayordu. "Kıyamet Günü Grimoire'u barbarlardan, soykırımdan, Romalılardan, yangınlardan, sellerden ve sayısız felaketten kurtuldu. İlk Druidlerin kanıyla yazılmış ve düşmanlarının derisiyle bağlanmıştır. Kibirin doruğuna ulaşmış bir kehanetin Senin gibi ateşli bir cadı bırakın onu yok etmeyi, içinde saklı olan gücü bile kullanabilir."

Manastırın kulesine çakan şimşek Macha'nın sözlerinin doğruluğunu vurguluyordu. Yağmur yere yağdı ve Kenna'nın ateşini tıslayarak Niall ile cadılar arasındaki bariyeri zayıflattı.

Nemain, Kenna gibi alevlere karşı bağışıklığı olduğu için duvarından içeri adım atan ilk kişi oldu. Sonra Macha, ardından da havaya yükselen Badb. Niall'ın etrafını bir üçgen şeklinde sardılar ve her biri ellerini onun muhteşem vücudunda gezdirdi.

"Sanırım bunu hissediyorsun," diye alay etti Badb, kuru, beyaz dili yanağını yalamak için dışarı fırladı.

Niall ona hırladı ve cadı da çürük, keskin dişlerini ortaya çıkararak karşılık verdi.

"Tadı ateş ve seks gibi. Sanırım bunu sen yapıyorsun," diye devam etti kocakarı.

Kenna ona saldırmak istedi. İçindeki erkeksi güç, kendisinden çekilip alınan erkeğin bir parçasını da beraberinde taşıyordu. Çaresiz bir öfke onu cadıyı öldürmeye ve etini kemiklerinden sıyrıp bir hatıra olarak taşımaya çağırıyordu. Ama ıskalamasın ya da cadılar onun silahını Niall'a karşı kullanmasın diye saldırmaya cesaret edemiyordu.

Malcolm ve Morgana neredesiniz? Lütfen acele edin! Sessizce dua etti.

"Berserker'inıza verebileceğimiz acı," diye mırıldandı Badb. "Ölmek için yalvarırdı."

"Elinden geleni ardına koyma," diye alay etti Niall, sonra güldü, kasları çırpınışlarıyla canlanıyor gibiydi ve ipler altında gıcırdıyordu etkileyici bir ağırlık. Gücünü yeniden kazanıyordu ama yeterince hızlı değildi. "Ölmekten korkmuyorum."

"En kötüsü mü?" Badb fırtınanın sesi üzerine kıkırdadı. "Benim en kötüm, Barbar, senin kavrayamayacağın bir şeydir. Ölümünden çok daha korkunç ama bir o kadar da nihai. Görüyorsun, ruhunun nerede olduğunu biliyorum. Karanlık büyülerimle ruhuna ulaşabilirim.

kalın, güçlü vücudunu oluşturan lifler. Seni çaresiz bırakabilirim. Bir kılıç bile sallayamayacağın şeyler yapabilirim. Canavarınızın saklandığı kafesi sarsar ve özünüzü çatlaklardan yırtarım. Bana bağlanacak, emirlerimin kölesi olacak. Ve ben öldüğümde, ruhun burada hapsolacak, asla yeniden doğamayacak, asla Öteki Dünya'yı göremeyecek. Günlerin sonuna kadar yalnız bir sonsuzluk için sadece bir hayalet."

"Yapamazdın," diye soludu Kenna, ateşten kalkanı vücudunun etrafında püskürüyor, korkusu yüzünden zayıflıyor ve korumak için daha fazla enerji harcıyordu. "Tanrıça buna izin vermezdi."

"Ben yaptım," diye karşı çıktı Badb. "Zaten epey bir ruh koleksiyonum var. Ama o benim en büyük kazancım olacak. Artık gücümü Tanrıça'dan değil, *ondan* bile daha karanlık ve kadim bir şeyden alıyorum. Bir kez bana ait olduklarında, güçleri de benim olur."

Daha önce hissettiği sahiplenme duygusu çılgınca bir ihtiyaç öfkesine dönüştü ve Kenna yıldızlarını sonsuza dek değiştirebilecek bir karar verdi. "Onun ruhuna sahip olamazsın," diye seslendi, alevler etrafını sararak

Cadı üçlüsüne doğru. "Çünkü o bana ait, ben de ona. *O* benim eşim ve onu öyle kabul ediyorum."

Görünmez kordonlar, ipek kadar yumuşak ve yine de boyun eğmez, eterden uzandı ve varlığının lifleri boyunca kaydı.

Niall'ın yakışıklı yüzü o kadar çok şeyi kaydediyordu ki, bir şeyi kaçırmamak için gözlerini kırpamıyordu. Şaşkınlık, zevk, rahatlama, zafer ve son olarak gazap. Gözlerinde fırtınalar ve gölgeler toplandı ve dudakları bir yırtıcıminki kadar keskin dişlerinden geri çekildi.

Wyrd Kızkardeşleri onun Vahşi Savaşçısı ile karşılaşmak üzereydi.

Güçlü bir esnemeyle etrafını saran ipler koptu ve Macha elinin bir hareketiyle havada uçarak duvara çarptı ve çamura yığıldı. Niall onun peşinden atladı, açıkça cinayet işlemeye niyetliydi.

Kenna da saldırdı ve hem Nemain'i hem de Badb'ı Niall'dan uzak tutmaya çalışarak alevlerini büyük, kırbaçlar halinde savurdu.

Başaramadı; Nemain'in kendi ateşi vardı ve sanki onu Her dövüşüklerinde Kenna'ya saldırıyor ya da onu savuşturmaya zorluyordu. Bir çıkmazdaydılar.

Keşke Morgana burada olsaydı.

Kan donduran bir çılgılık atarak Niall'ın üzerine uçan Badb, pençeye benzeyen parmaklarını havaya kaldırdı ve tutması son derece zor bir şeyi kavramış gibi yumruk yaptı. "Onun kanı Güçlü ve ruhu daha güçlü, ama yine de buna dayanabilirim," diye neşeyle kıkırdadı Niall adımlarını sarsarak homurdanırken. "Bana iyi hizmet edecek. Yeraltının soğuk karanlığında kilitli kalacak, her zaman aç ve susuz kalacak. Ve sen de onun mükemmel bir şekilde korunmuş cesedini sana hatırlatması için bırakacaksın. ona yaptıkların."

"Dur!" Kenna umutsuzca haykırdı ve Badb'i yaşlı kadının kolayca savuşturduğu bir alev kırbacıyla patlattı.

Niall inledi ve dizlerinin üzerine çöktü, garip bir aydınlık sırtından kopmaya başladı, omurgası boyunca dalgalandı ve sanki içinde kalmak için mücadele ediyormuş gibi eğildi.

"Hayır!" Kenna ağladı. "Dur!"

Canavar kükredi, bir hâkimiyet ya da zafer kükremesi değil, yaralı bir ayının kükremesiydi bu, Kenna'nın bir çocuk gibi kulaklarını tıkamak isteyeceği kadar korkunç bir sesle ruhundan daha fazla parça etinden sökülürken çaresiz ve öfkeliydi.

Bu kükreme kendi ruhunu delip geçmiş, onu başka hiçbir şeyin kesmediği kadar kesmişti. Kaybetme korkusu hiç bu kadar büyük olmamıştı. Kalbi hiç bu kadar sert atmamıştı, kendisi *için* değil, bir başkası *için*.

Bu kalbi ona vermişti ve onu kaybederse tamamen kaybedecekti.

"Bana gel Berserker," diye alay etti Badb. "Seni parçalara ayıracağım ve yeniden inşa edeceğim. Sana kim olduğunu unutturacağım. Kimi sevdiğini. *Ben* ve benim isteğim dışında her şeyi ve herkesi unut. Kıyameti getirmeme yardım edeceksin ve ben de öbür dünyayı yönetmek için iblislerin arasındaki yerimi alacağım."

Bu tehdidin trajedisi sonunda Kenna'nın iradesini kırdı. "Sana nerede olduğunu söyleyeceğim!" diye bağırdı. Nemain'e son bir ateş oku fırlattı, ama bunun hiçbir zarar vermeyeceğini biliyordu. "Grimoire, senin olabilir. Sadece bırak gitsin."

Badb'in gözleri gümüş bir ışıkla parlıyordu, o kadar şeytani ve kötücüldü ki Kenna onları tırnaklarıyla sökmek istedi. "Nerede?" diye sordu.

Kenna'nın omzu çöktü, ciğerleri söndü ve dünyayı lanetleyebilecek kelimeleri zorla söylerken sesi titredi. "Kütüphane," diye mırıldanarak uygun pencereyi işaret etti. "Pencere kenarındaki koltuğun altında."

Badb ona doğru koşmak yerine Niall'ı bıraktı, parmaklarını tekrar kıvırdı ve Nemain'i ayağından kaldırdı. Bir fırlatma hareketiyle kızı kütüphanenin penceresine doğru fırlattı. "Grimoire'u al," diye tısladı. "Sakın başarısız olma Bu sefer ben."

Islak, kaygan ve grotesk patlama sesleri avlunun uzak duvarından yankılandı ve Kenna dönüp Macha'nın kemikleri yerleştirip onardığını, yağmurun ona iyileştirme gücü verdiğini gördü.

Niall hâlâ su cadısıyla yüzleşiyor, Badb'in korkunç kavrayışının etkisini üzerinden atmaya çalışıyor ve hâlâ orada olduğunu kanıtlamak istercesine göğüs kafesini ovuşturuyordu.

İyileştikten sonra, toprak, su, hava ve ateş parçalarından oluşan bir savaşçı gibi çamurdan yükseldi. Tüm yaratıklar gibi.

Yağmur damlaları kaslarındaki kesiklere ve oyuklara doğru akıyor, kasıklarında kayboluyordu. Sırtı hazırlıkla dalgalandı ve elleri yanlarında kıvrıldı.

Kenna onu sadece arkadan görebiliyordu ama onun ne kadar sert olduğunu biliyordu. Yakışıklı bir yüz olabilirdi ve Macha onun gözlerinde cinayet okudu. Hızı kör ediciydi. Birden elinde bir kılıç oldu ve Macha'nın kafası koptu.

Güçleri hızla azalıyordu ve avludaki toprak kapları paramparça eden bir çığlıkla Macha'ya doğru sıçrayan Badb'a tekrar saldırdı. Kenna'nın alev okları Badb'ın cüppesini deldi ama rüzgâr ve yağmur yüzünden çabucak söndü.

"Seni bitireceğim!" diye bağırdı Niall'a. "Her şeyi bitireceğim!"

Altındaki toprak kayarken Kenna'nın bacakları büküldü, tentelerden ve Westmire Manastırı'nın kısa kulelerinden sıva ve taş tozu döküldü. Sanki biri bulutları bir kenara süpürmüş gibi yağmur dinmiş ve yer şiddetli bir gürültüyle sarsıldı.

"Bu ne yeni büyüçülük?" Niall kılıcını kaldırıp dönerek sordu.

Kenna ona doğru tökezledi ama kalbi rahatlamıştı. "Malcolm," diye hıçkırdı rahatlayarak. "Morgana."

Bir kez daha, manastırın kırık kemerinde çerçevenlenmiş üç figür duruyordu. Ancak bu kez yalnız olan kadın, Highland Picts'in prensesi Morgana de Moray'di. İki iri yarı, çok güçlü adam tarafından cüceleştirilmiş bir şekilde ortada duruyordu. Biri barbar kıyafetleri içinde, küçük bir adam boyunda bir balta tutuyordu, diğeri ise zengin, toprak tonlarında cüppeler içinde, Pikt altınıyla taçlandırılmış ve kutsal dişbudak ağacından oyulmuş bir asa tutuyordu.

Malcolm bir adım öne çıktı ve duvarların dışından hüznü ulumalar ve vahşi hırıltılar yükseldi. Yardım getirmişti, hayvanlar dünyasının savaşçıları. Kurnaz yeşil gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor, sahneyi gözlerinin içine kilitliyordu. fantastik bir zihin. Niall'ın kanlı kılıcı, Macha'nın başsız cesedi, Kenna'nın sönen alevleri ve dağılmış, kıpırdayan Viking cesetleri.

"Bu iş şimdi bitiyor," diye buyurdu.

Şeytani kocakarı tarafından çağrılan şimşek yere çaktı ve orada bulunan herkesin sinirleri boyunca şarkı söyledi. "İşte burada yanılıyorsunuz *Kral* Malcolm." Badb'in dudakları bu söz üzerine iğrenç bir alaycı ifadeyle kıvrıldı. "Bu sadece sonun başlangıcı. Ruhlardan oluşan ordumu getireceğim ve seni ve halkını, çağlar boyunca kaybolmuş belirsiz anılardan başka bir şey kalmayana kadar ezeceğim. Mahşerin Atlılarını da yanımda getireceğim ve onlar ölümsüz güçleriyle büyülerinizi ayaklar altına alacaklar."

Malcolm'un gücü yine yeryüzünde gürledi. Muhteşem yüzünün acımasız açılı ve hepsinin de Moray olduğunu gösteren kumral saçları, Tanrıça'nın gazabını ve daha derin, daha kişisel bir intikamı vaat ediyordu.

"Hâlâ üç kişi kadar güçlüyüz," diye gözlemledi. "Ve şifacınız alındı. Bunu yapabilecek hiçbir gücünüz yok."

"Öyle diyorsun," Badb onların ulaşamayacağı bir yerde, üstlerinde havalandı. "Ama bizde hâlâ sizde olmayan bir şey var," diye tısladı.

Niall ona ulaştığında Kenna yenilgiyle başını öne eğdi, Malcolm ona doğru dönerken Niall'ın iri bedeni onun arkasında nöbet tutuyordu. "Kenna, Grimoire nerede?"

"İşte burada." Nemain, Grimoire'u ortasına doğru tutarak tentenin altındaki kapı aralığından çıktı.

Malcolm eliyle aşağı doğru bir hamle yaptı ve tente çökerek cadaloz cadıyı ezmekle tehdit etti ama Badb ve Nemain onun saldırısını önceden sezmişti. Kız dalışa geçti ve Badb onu bir kasırgayla yakalayarak havaya kaldırdı. Manastırın duvarlarının üstünde.

Bir hava Druid'i olmadan Malcolm, Morgana ve Kenna toprağa bağlıydı.

"Grimoire bizimdir ve gün kazanılmıştır," diye böbürlendi Badb. "Sırada senin için geleceğiz Malcolm de Moray ve kız kardeşin için de. Hâlâ kullanılacak dört element var ve seni nasıl kıracağımı biliyorum. Bunu daha önce yaptım. daha önce."

Malcolm gözle görülür bir şekilde soldu ama dudakları bağlayıcı bir büyüünün kadim sözcüklerini oluştururken öne doğru bir adım attı. Kenna onun ne yaptığını biliyordu ve cadıları yere sermesini umarak büyüü onunla birlikte okudu. Morgana da katıldı, karanlık Berserker'ı kara gözlü bir nöbetçi gibi onun üzerinde belirliyordu.

Yine de Badb çok kurnazdı ve bir hava akımıyla Nemain'le birlikte onları kaybettikleri savaşın ıslak ve karanlık sonuçlarıyla baş başa bırakıp gittiler.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

İki güzel kıvıll saçlı kadın öne atılıp hıçkırıklar ve sadece kendilerinin anlayabileceği sözlerle birbirlerine sarılırken Niall öylece durdu. Mavi pelerinli Druid ancak Kenna'nın sevgili kuzeni Morgana de Moray olabilirdi. Kenna'nın kısa boylu ve minyon olmasına karşın Morgana uzun boylu ve şehvetliydi, ama aralarındaki aile benzerliği su götürmezdi.

"Tanrım, Kenna, üzerine bir şeyler giy," diye homurdandı Malcolm, pelerinin çıkarıp kuzeninin üzerine örtmek için acele ederken.

"Ya da yapma!" diye bağırdı arkalarından gelen yardımsever bir ses. Niall dönüp Ingmar'ın ayağa kalkmaya çalıştığını gördü, gözleri Kenna'nın solgun ve güzel kışını takdir ederken yuvarlak ve parlaktı. "Her zaman söylerim, tek iyi cadı çıplak cadıdır." Parmak uçlarından çamurlar saçarak kendini fırçaladı.

"Gözlerini kaçırmak istemiyorsan başka tarafa bakacaksın," diye homurdandı Niall. "O benim dostum."

Ingmar'ın gözleri büyüdü ve sonra dikkatle çizmelerini incelemeye başladı. "Bir Gael'e bağılsın, ha? Bu burada kalacağımız anlamına mı geliyor?"

"Öyleyim. Ama bu senin ve bana katılıp katılmayacakları belli olmayan erkeklerin seçimi. Eşimin kaybettiği bir şeyi geri kazanmasına yardım etmeliyim. Bu hepimiz için önemli."

"İşte bu tam bir Co'nun'drum," diye kıkırdadı Ingmar. "Lafı açılmışken, nerede o güzel simyacılar, zehiri *alışkanlık* haline getirdiler. düşün."

Niall homurdandı. "Yaşıyorlar ama intikam alamayacaksınız, onlara liderlik eden yaşlı kadın öldürüldü."

Ingmar sevindi. "Aklımdaki şey intikam değildi, mağazalarında başka ne gibi eğlenceli maddeler olduğunu görmeye gidiyordum. Bu tür şeylere çok uzun süre dayanamayacak kadar tolerans geliştirdim. Ve diğer çocuklar uyanmadan önce malları yağmalamak istiyorum." Hâlâ uyanmamış olan Vikinglerin üzerinden geçerek, zarar görmemiş tek kapılardan birine doğru ilerledi.

"Grimoire'u nasıl ele geçirdiler?" Malcolm, "Korunuyor olması gerekirdi," diye sordu.

Kenna dürüstçe, "Almalarına izin verdim," diye cevap verdi. "Niall'in ruhunu onların ebedi tutsağı olmaktan kurtarmak için."

Niall'ın ve sevgili eşinin bakışları çarpıştı ve Niall ilk kez onun ruhunu kurtarmak için tam olarak neyi feda ettiğini gerçekten anladı.

Cadının ona yaptıklarının artçı sarsıntıları hâlâ bedenindeyken onu bir ürperti aldı. İnsanın kendisinden koparılması, hayal edebileceği en korkunç deneyimdi. Ölümden daha kötü, acı ya da işkenceden daha zor, pişmanlık ya da suçluluktan daha ruh burkucuydu. Olası bir mahkum olarak varlığının özünü hissetmek. Bu dipsiz bir azap.

Ve onu o korkunç sonsuzluktan kurtarmıştı.

"Neden?" diye sordu Niall duygularla gerilmiş boğazının arasından. "Neden tüm bunları bir adam için riske attın?"

Malcolm bariz bir öfkeyle, "Kesinlikle benim sorum," diye homurdandı. "Tüm o bencil, dar görüşlü, umursamaz-"

Niall bir hırıltıyla öne doğru adım attı, arkadaşının Druid Kralı'nın yüzünde kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen kibri yeniden düzenlediği için onu affedin.

Kenna aralarına girerek Malcolm'un cüppesini titreyen bedenine sardı. "Malcolm, bu kararın hepimizi etkilediğini biliyorum. Ama beni dinleyin. Her zaman alevlerin içinde geleceği görebildim ve

Başrahibe onun cenaze ateşini yakmaya çalıştığında, *bizi* gördüm. Bu adamı, bu Berserker'ı, çocuklarımızı ve torunlarımızı dünyamızda yaşarken, gelişirken gördüm. İşte o zaman biliyordum ki, ne yapmam gerekiyorsa yapmalıydım. onu kurtarmak için. Onu sevmek için. Çünkü bu bizim kaderimiz."

Küçük eşi ona elini uzattığında Niall'ın içini alçakgönüllü bir huşu kapladı ve elini tutarak onun ince, sıcak parmaklarını kendi elinin içine aldı. Bu el, onun bu zarif eli böylesine bir güce, böylesine hayranlık uyandıran bir büyüye sahipti ama aynı zamanda en tatlı okşamaları ve en bedensel zevkleri de cömertçe veriyordu.

Bir erkek böyle bir kadını hayatının sonuna kadar nasıl sevmez?

"Tanrıça bize özgür irade bahşediyor. Ben kadere inanmam," diye mırıldandı Malcolm sinirli bir şekilde burnunun kenarını sıkarak. "Ve bu büyü üçlüsündeki kadınların nasıl olup da lanet olası eşlerini Tanrı'nın terk ettiği tüm dünyanın kaderinden üstün tutabildiklerini anlamıyorum. Hiç mi sorumluluk duygunuz yok? Az önce yaşadığımız kaybın boyutları hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

Morgana'nın arkasında beliren siyah saçlı Berserker bir adım öne çıktı ve iki kocaman elini kendi arkadaşının omuzlarına koydu. Niall onu hemen Baelsar Bloodborn olarak tanıdı; Yaşlı, yarı-ırk ve son bir yılda tapınakta doğan en hızlı paralı Berserker.

Yüzyılların skoru.

Hepsi onun Stamford Bridge Savaşı'nda yenildiğini düşünmüştü ve evi olmayan bir piç olduğu için peşinden kimseyi göndermemişlerdi, cesedi için bile. Bu duygu, soyu Tanrılar kadar eski olan varlıklı bir evde doğmuş olan Niall'ı utandırmıştı.

"Savaşı onlara götürebiliriz," diye önerdi Bael, karanlık, Pers gözleri Niall'a eşit derecede ihtiyat ve uzlaşmayla bakıyordu. Kuzenlerle çiftleşmişlerdi, bu da onları artık bir aile yapıyordu, değil mi? Bu alev saçlı Druid asilzadelerinin aşkı için aynı amaç uğruna birleşmişlerdi.

Huysuz Kral. "Onlar artık iki kişi, siz ise hâlâ kutsal bir üç kişisiniz ve Morgana bana hepimiz bir araya geldiğinizde gücünüzün arttığını söyledi."

Niall başıyla onayladı, parmaklarını eşinin omuzlarına doladı ve onu kendisine yaslanması için geri çekti. "Artık benim kılıcım, Druid Kral ve Bael'in baltası sende. Eşimin hatırı için, benim adıma kaybedilenleri geri almak için savaşacağım."

Malcolm de Moray'ın cesareti ve gücü karşısında duran iki devasa Berserker'in gözlerine bakmakla kalmayıp, onları bir ölümlünün gözlerinde pek sık görülmeyen bir dikkatle incelemesinden anlaşılıyordu. Hatta Niall biraz huzursuz ve rahatsız olmuştu; sanki Kral, altındaki malzemenin kalitesini görmek için korumasını bir ağacın kabuğunu soyar gibi soyuyordu.

"Malcolm," diye iç geçirdi Kenna, kuzeninin eline uzanarak. "Bu şekilde olduğu için üzgünüm ama bir düşünsene, şimdiye kadar bizim tarafımızdan yapılan her şey sevgi uğruna oldu. Ve birçok yeteneğimize ve sorumluluğumuza rağmen, en kutsal ve en güçlü büyü bu değil mi? Tanrıça'nın temsil ettiği şey bu değil mi?"

Morgana bir adım öne çıktı. "Kenna haklı kardeşim. Düşmanlarımızdan daha güçlüyüz, üç kişi olduğumuz için değil, çiftleştiğimiz için değil ve Druid olduğumuz için. Ama biz bir aileyiz ve birbirimizi seviyoruz."

Malcolm'un gözlerindeki soğuk öfke yumuşadı ve Niall, Pictish Kralı'nın içinde onu ürküten bir şey gördü. Bu adam ailesini gerçekten seviyordu.

Ama ruhunun derinliklerinde de bir nefret vardı. Çiğ bir acıyı ve derin bir aşığılanmayı örten, ruhunu sadece soğuk bir şekilde parçalayan bir nefret. mantık parçaları bir arada ve çalışır durumda tutabilir.

Ama ne kadar süre için?

"Görülerine saygı duyuyorum Kenna," dedi Malcolm sonunda uzun uzun nefes alarak kuzenine. "Ve yaptığın şeyi neden yaptığını da." Kız kardeşine döndü. "Ve bence kocan haklı." Delici yeşil gözlerini Gözlerini hâlâ çamurun içinde duvara yaslanmış olan Macha'nın başsız cesedine dikti ve muhteşem yüz hatlarına karanlık bir memnuniyet yayıldı.

"Savaşa gitme vaktimiz geldi."

Morgana ve Kenna birbirlerine döndüler, birbirlerine başlarını sallarken yüzlerinde vahşet ve metanet parlıyordu.

Niall o ana kadar bir kadının ruhunun gerçek gücünü anlamamıştı. Böylesine narin bir yaratık için cesaret daha zordu. Savaş ve kan dökmek onların daha iyi doğalarıyla çelişiyordu. Yine de masumları, zayıfları ya da bu durumda tüm lanet olası dünyayı savunmaya çağıldıklarında, herhangi bir general kadar yiğit oluyorlardı.

Kenna ona döndü, kollarını beline doladı ve vücudunu onunkine bastırırken iki sıcak kehribar göz ona baktı ve kalbinden geriye ne kaldıysa çaldı. "Benim için vatanını, bizim savaşımız için de kendi savaşlarını terk etmeni istiyorum."

Niall onun endişesinden etkilenerek başını göğsüne doğru çekti, böylece kalbinin onun için attığını hissedebiliyordu.

"Berserker'lar uğruna savaşacakları bir eş bulma umuduyla on yılları araştırırlar." Söyleyeceği şeyi anladığını başıyla onaylayan Bael'le bakışlarını kilitledi. "Türümüz arasında şanslıyız çünkü yanımızda savaşacak dostlar ve mirasımıza değer bir savaş bulduk. Ben hayatımı

Senin, Kenna de Moray, büyüm, gücüm, kalbim ve kanım. Hepsi senin merhametine ve kaprislerine kalmış. Adamlarım seni takip edecek, senin için savaşacak ve ölecek."

Gözünden düşen ılık bir yaşın göğsüne değdiğini hissetti ve sahip olduğunu bilmediği bir şefkatle başını okşadı. "Ateşin ışık olacak, dünyamızı tehdit eden bu kötülüğe karşı bir işaret olacak ve ben de karanlıkta senin kılıcın olacağım."

Malcolm'un gözlerinin içine baktı ve sessizce yeminini tekrarladı.

Pikt Kralı ona tuhaf ve büyüleyici bir şeymiş gibi baktı, şefkatleri ve yoğunluğu ona tamamen yabancı ve anlaşılmaz bir şeydi.

"Aşık olana kadar bekle kardeşim," diye takıldı Morgana. "Yapmaya hazır olduğun fedakârlıklar seni şaşırtacak."

"Asla olmayacak," diye alay etti Malcolm, esasını kaldırıp ahırları işaret ederek. "Atları Dun Moray'e geri götürüyoruz," diye buyurdu.

Kenna geri çekildi, gözleri Niall'a mahrem sırlardan doğan bir kahkahayla parlıyordu. "*Asla* hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Elbette uyandırılması gereken Vikingler, yerleştirilmesi gereken rahibeler, onarılması gereken katliamlar ve planlanması gereken bir savaş vardı. Rahibe Judith, adil ve cömert bir kadın olan Baş Rahibe olarak atanacaktı. Ingmar ve Bulvark, Wyrđ Rahibe'nin ordusunun lanetlenmiş ruhlarıyla savaşmak için daha fazla adam toplamak zorunda kalacaklardı.

Ama tüm bunlardan önce, Niall arkadaşıyla sıcak, bilgili bir kahkaha ve ateşli bir öpücük paylaştı.

OceanofPDF.com

A Highland Historical Novella
by the Bestselling Author of *Unleashed*

KERRIGAN BYRNE

She's the enemy he'd die for ...

INCARNATE

OceanofPDF.com

INCARNATE

Kerrigan Byrne tarafından

OceanofPDF.com

Wyrd Kardeşler:

"Başparmaklarımın iğnesiyle, bu tarafa
kötü bir şey geliyor."

~ William Shakespeare, Macbeth

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Badb:

*"Kutsal nefret ve eski öfke,
Rüzgar, su ve ateş tarafından.
Şimdi bana ait olan ruhlara ulaş ve özgür olacak
olanı kopar.*

*Güzel bir kız, cesur bir güzellik,
Çok soğuk bir kalbi tuzağa
düşürmek için.
Bir krala diz çöktürecek ve onu
benim tarafımdan yönetilecek hale
getirecek."*

Wyrđ Sisters:

"Nasıl istersek, öyle olsun!"

Highland mağarası bir mezar gibi hareketsizleşti ve Wyrđ kardeşler bile küçük bir çıplak ayak yeraltından çıkana kadar toplu nefeslerini tuttular, ardından düzgün bir baldır, uzun, şehvetli uyluklar ve en sağlam savaşçıların kalplerini eritecek bir vücut geldi.

Solgun, ışıltılı teni yeraltının ışığında parlıyor, ametist rengindeki gözlerini ve gece yarısı kadar koyu saçlarını aydınlatıyordu.

"Sahibe," diye konuştu gölge, hissettiklerine inanamıyormuş gibi zarif parmaklarını çıplak etinde gezdirerek. "Vasiyetiniz nedir?"

"Malcolm de Moray," diye tükürdü Badb. "Onu bana geri getirin, henüz onunla işim bitmedi."

"Grimoire'la birlikte Druid Kralı'nı ele geçirdiğimizde diğerleri de onu takip edecek," dedi Nemain. "Ve şu anda Macha'sız olduğumuz için, onlardan talep edeceğimiz Büyüyü emecek üçüncü bir bedene ihtiyacımız olacak."

Bu, gölgenin dikkatini çekti. "Ben mi?" diye sordu kısık sesle. "Tabii yeraltında bir yüzyıl daha geçirmek istemiyorsan."

"Hayır," diye öne çıktı siyah saçlı genç kız. "Hayır, ne istersen yaparım. Sadece beni oraya geri göndermeyin."

"Onu baştan çıkar," diye emretti Nemain, kadına doğru adım atıp koşarak parmaklarını kalın saçlarının arasından geçirdi. "Onu şehvetle sakatla ve onu zayıflat

zevk."

Badb bu fikir karşısında kıkırdadı. "Sana güvenmesini sağla. O zaman kalbi bizim almamız için açık ve savunmasız olacak. O zaman bu sözleri onun zevkinin zirvesindeyken söyleyeceksin ve onun olan tüm güç senin olacak." Gölgeye, üzerinde eski bir lanet yazılı bir parşömen uzattı.

"İşte o zaman saldıracağız." Nemain kendi omuzlarından yırtık pırtık, kömür rengi bir cübbe çıkardı ve gölgenin üzerine örttü. "Bence zor durumdaki bir genç kız, Kral'ı etkisiz hale getirmek için tam da uygun bir taktik."

Badb karıştırmakta olduğu kazanın içine tükürdü ve kazan tısladı. "Bizimle karşı karşıya geldiğine pişman olacak," diye hırladı.

Nemain gülümsedi, kehribar rengi bakışları yeni kadının kıvrımlarında gezindi. "Ve daha da üzücü olanı, seni hiç görmemiş olması."

Malcolm de Moray'ın hüsrana dolu homurtusu laboratuvarının taş duvarında yankılandı. Fırlattığı aynalı cam bir saniye sonra duvara çarparak paramparça oldu.

Wyrd Kardeşler Grimoire'u ondan hangi kadim büyüyle saklamışlardı? *Ondan!* Bir avuç yüzyıldır görülen en güçlü Toprak Druid'i. Türünün son güçlü erkeği. Lanet Piktlerin Kralı. Ve basit bir scrying büyüsünü bile yapamıyordu.

Düşmanları yakındaydı, bunu biliyordu. Ağaçlar kötülüklerinden ürperdi ve tarlalar görüldüklerine dair fısıltılarla sallandı ama elle tutulur bir şey yoktu.

Elinde sikiyle oturup onların saldırmasını beklerse lanetlenirdi. Hayır, o ahlaksız sürtükleri bulacak ve ait oldukları yere, cehenneme gönderecekti.

"Bugün yemek yedin mi kardeşim?" Küçük kız kardeşi Morgana, elinde bir tepsi yemekle laboratuvarına girdi. Kahvaltı mı yoksa akşam yemeği mi, emin olamadı.

"Bilmiyorum," diye kısaca cevap verdi, gözlerini kapı aralığına dikerek Kız kardeşinin Berserker eşinin kaçınılmaz takibi. "Bugün günlerden ne?"

"Sana söylesem fark eder mi?" Morgana'nın mavi elbisesi, mumların, fenerlerin, rafların, parşömenlerin ve şifalı bitkilerin arasından geçip adamın önündeki masaya yemeğini koyarken kristal bir su gibi parıldıyordu.

"Hayır," diye itiraf etti, midesi tuzlanmış domuz eti ve biberiye kavurması kokusuyla çıkardığı yüksek açlık sesiyle neredeyse boğuluyordu.

patates ve pancar.

Morgana uzanarak onun kirli çenesini ellerinin arasına aldı ve o anda sadece bir su Druid'inin dokunuşuyla başka bir insana verebileceği bir rahatlama hissetti. Ağrıları ve acıları dağıldı, gergin kasları gevşedi ve gözlerinin arkasına vurmaya başlayan baş ağrısının iğnelenmesi kayboldu.

"Sevgili Malcolm," diye mırıldandı usulca. "En son ne zaman uyudun?"

Kendisinin kadınsı kopyası olan bir yüze göz kırptı. Düzensiz kıvılcık saçlar, soluk bir ten, belirgin bir çene. Gerçi onunki narindi, onunki ise belirgin. Cinsiyetleri arasındaki bariz farkın dışında, onları birbirinden ayıran tek şey gözlerinin rengiydi. Morgana'ninkiler yazın okyanus kadar maviyken, onunkiler yosunlu bir yeşildi.

Elemental renkler.

"Bütün bu lanet Vikingler kalemi istila ederken kim uyuyabilir ki?" diye homurdandı.

Morgana sinirlenmeden onun yanağını okşadı. "Onlar işgalci değil, canım, Onlar müttefik. *Misafirler*. İkisi kız kardeşiniz ve kuzeninizle çiftleşti. Yani onlar da aileden."

Malcolm homurdandı. "Niall'ın o lanet ordusu kilerimizi temizliyor ve tüm mutfak hizmetçilerinin içine piçler yerleştiriyor."

"Ayrıca Wyrd Kardeşler'i yenmemize yardım etmek için kılıçlarını ve hayatlarını adadılar," diye hatırlattı parlak bir şekilde. "Şimdi yemeğinizi yiyin, ben de size arayışınızı kolaylaştıracak hediyeyi vereyim."

Bu onun dikkatini çekti. "Ne hediyesi?"

Yirmi yılı aşkın bir süredir gözlerini aynı muziplik aydınlatıyordu. Malcolm buna bayılıyordu ve bundan nefret ediyordu. "Önce ye," diye emretti.

Malcolm ona doğru bir adım attı, başı ve omuzları üzerinde yükseliyordu. "Ben çocuk değilim, ben sizin kralınızım," dedi karanlık bir sesle. "Sahip olduğun her şeyi bana vermeni emrediyorum." Böyle bir ruh halindeyken hiç kimse ona itaatsizlik etmeye cesaret edememişti.

Morgana bir kahkaha patlattı ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak Morgana'nın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bu bende ne zaman işe yaradı ki?" diye kıkırdadı. "Ye bakalım."

Malcolm burun deliklerini açarak bir parça domuz etini ağzına götürdü ve bir yandan öfkeyle çiğnerken bir yandan da kız kardeşine elini uzattı.

"Senin sebzelerin de," diye hatırlattı Morgana ona.

"Onu bana ver, yoksa sana şiddet uygularım," diye tehdit etti. İkisi de yapmayacağını biliyordu. Birincisi, kız kardeşini sevdiği ve asla bir kadına el kaldırmayacağı için, ikincisi de Morgana'nın Vahşi eşi Baelsar Bloodborn onun uzuvlarını bedeninden ayırıp uzun otların arasına atacağı için. Büyünün canı cehenneme.

Morgana sert bir iç çekişle elini cebine attı ve ucunda o güne kadar gördüğü en mükemmel kuvars kristalinin mumların ışığını yansıttığı bir sicim parçası tuttu.

"Nereden buldun bunu?" diye sordu adam, kızın elinden kaparak. "Bael ve benim nehir kenarında tanıştığımız bir kurbağadan." Morgana omuz silkti.

"Ve

Rica ederim."

"Nehir kenarında ne yapıyordun?" Malcolm boş boş sordu, elini parmaklarını mızrak şeklindeki kristalin pürüzsüz, berrak yüzeyinde gezdirdi. Avuç içine sığıyordu ve tüm zamanların en etkili kehanet aracı olacaktı.

Başını kaldırıp baktığında Morgana'nın gözleri yine o muziplikle ve karnının iğrenerek guruldamasına neden olan bir şehvetle parlıyordu.

"Bu iğrenç," diye tükürdü.

"Ben bir şey demedim," dedi Morgana masumca ve kapıya doğru dans etmeye başladı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye yakındı.

"Eğer ben bir saat içinde dönene kadar yemeğini bitirmezsen, Bael'e seni bağlatıp boğazına tıkmasını söylerim." Bu neşeli tehditle atölyesinin kapısını arkasından kapattı.

"Denemesini görmek isterdim," diye mırıldandı kimseye belli etmeden.

Akşam yemeği unutulmuştu, Malcolm krallığının en son haritasını aldı ve masasının üzerinde açtı. Haritanın üzerine pelin otu, hindistan cevizi, tarçın ve civanperçemi tozu serperken bir Gal büyüğü mırıldandı. Parmaklarını yalayarak kristalin üzerinde sallanmasına ve dünyanın dönüş yönünde daire çizmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra kristal durdu ve keskin ucuyla haritayı şişledi.

Caledonian Ormanı. *Tabii ki*. Kadim siyah derinliklerinde sayısız kötülük saklanabilirdi. Peri Büyüsü'nün hala ormanı koruduğu söylenirdi.

ve bu da de Moray'in Grimoire'u bulma girişimlerinin her birini engelliyor olabilir.

"Ha," diye zafer çığlıkları attı. "Senin için geliyorum." Pelerinini ve binici çizmelerini kapam Malcolm, her adımını uzatan bir intikam duygusuyla laboratuvarından ıktı.

Aceleyle ahıra giderken bir köşeyi döndüğünde neredeyse kuzeni Kenna'yı deviriyordu.

Tekrar arkadaşı Niall'ın geniş göğsüne atladı ve adam Malcolm'a hançer gibi bakarken devasa ama nazik elleriyle onu sabitledi.

"Malcolm," diye haykırdı, kehribar rengi gözleri gerçek bir zevkle parlıyordu. "Seni uzun zamandır görmüyordum, mağaranda çok yalnız kaldın. Nereye gidiyorsun?"

"Caledonian Ormanı," diye cevap verdi kısaca, etraflarından dolanmaya çalışarak.

"Ava mı gidiyorsun?" diye sordu neşeyle, koluna sevgi dolu bir el koyarak.

"Evet."

"Av için mi, otlar için mi?"

Kötülük için. "Yola ıkmalıyım."

"Elbette." Onu yanağından öptü, bu da yaklaşan arkadaşından yumuşak bir protesto sesi çıkardı. "Çıkarken batı kapısından geç. Aşkım ve adamları bir savaş atını durduracak mızrak uçlu it direkleri dikeyyorlar. Gerçekten çok zekice."

Zeki mi? Malcolm, Niall'ın Kenna'nın kafasına diktiği ışıklı gözlerle karşılaştı ve onunla Galce konuştu. "Siz İskandinav barbarları hâlâ kendi halkınızın kanına ve bokuna bulaşırken benim halkım yıldızları haritalandırıyor ve evrenin gizemlerini keşfediyordu."

Niall'ın gözleri şüpheyle daha da kısıldı. "Az önce bana ne dedi?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyorlar," diye cevap verdi Kenna babalarının dilinde, elini arkadaşının göğsüne koyarak.

Malcolm, Kenna'ya hâlâ Gal dilinde, "*Benim* iznim olmadan malikânemde değişiklik yaptıkları için hepsini içekle büyülemeliyim," diye homurdandı.

Kenna, "Günlerdir laboratuvarında kilitli kaldın," diye karşı ıktı.

"Az önce seni tehdit mi etti?" Niall hırladı, gözlerinde cinayet parıltılarıyla bir adım öne çıktı.

Malcolm yumruğunu sıktı, araya girenle yumruklaşmaya hazır ve istekliydi.

"Ah... hepinizin gerçekten de çok zeki olduğunuzu söyledi," diye yalan söyledi Kenna, Malcolm'a sessiz bir öfke uyarısı göndererek. "*Ve* sana ve adamlarına sıkı çalışmaları için teşekkür etti." Her kelimeyi dişlerini sıkarak telaffuz etti.

İskandinav devi şüpheli bir kaşını çattı. "Kulağa öyle gelmiyordu."

Kenna Niall'ın kolunu tuttu ve onu Malcolm'un etrafından dolaştırdı. "Oh, Galce biliyorsun, bazen kulağa oldukça sert gelen bir dil, değil mi? Gidip Ingmar ve Bulvark'ı kontrol edelim, olur mu?"

Malcolm, Kenna'nın arkadaşını yanından geçirip aceleyle köşede kaybolmasını izledi. Bu Berserker adamlar hakkında ne yapacağını bulması gerekiyordu. Akrabalarıyla doğru dürüst evli bile değillerdi ama yine de endişe verici derecede kısa bir süre içinde evliymiş gibi birlikte yaşamaya başlamışlardı.

Dönerek koridorda ilerledi, ayak sesleri taşlarda yankılanıyordu. Ama önce yaklaşmakta olan Kıyamet'i durdurması gerekiyordu.

Diğer her şey bekleyebilir.

Kalan Wyrđ Kardeşlerin peşinden tek başına gitmenin pervasızlık olduğunu biliyordu. Ama alması gereken gizli bir intikam vardı.

Ve eğer Malcolm ormandaysa, emrinde fazlasıyla silah vardı.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Benim adım Vían. Tek hatırladığı buydu. Başka her şey asırlar önce yok olup gitmişti. Anıları, kimliği ve insanlığı. Eskiden bir şey olduğunu biliyordu. Biri olduğunu. Sevdiğini ve ihanete uğradığını. Ancak bu ayrıntılar bile yüzyıllardır evi olan soğuk, nemli boşlukta dağılmaya başlamıştı.

Çılgınlık başladığında, hava kadar dayanıksız ama yine de demir kadar güçlü hapishanesinden düşecekmiş gibi hissettiğinde, yanağını soğuk zemine bastırır ve kesin olarak bildiği tek şeyi tekrar tekrar söylerdi.

Benim adım Vían.

Wyrd kardeşlerin ondan almadığı tek şey ismi kalmıştı. Onlara söz vermediği tek şey. Sahip olduğu son şey.

Nether'in amacı, kişinin zihnini tüm bireysellikten arındırmak gibi görünüyordu. Kişi orada ne kadar uzun süre hapsedilirse, kendinden o kadar çok şey kaybediyordu.

Öğleden sonrayı yoğun bir sis örtmüş ve sık ağaçlar güneş ışığını engellemiş olsa da, Vían günün parlaklığına karşı gözlerini kırıştırdı. Cehennemden çağrılmasının üzerinden tam elli yıl geçmişti. Herhangi bir ışık görmeyeli elli yıl, ondan önce de birkaç yıl olmuştu.

Eğer doğru hatırlıyorsa onlarca yıl. Hapsedildiği yüz küsur yıl içinde, Wyrd'in kaç kez onu öldürdüğünü bir elin parmakları kadar sayabilirdi.

Kız kardeşler onu emirlerini yerine getirmesi için getirdiler. Ve amaçlarına ulaştıklarında, onunla birlikte boşluğa geri döndü. Yalnız ve unutulmuş.

Sık orman nemle parıldıyordu. Adlarını unuttuğu ağaçların yaprakları mevsimle birlikte değişiyor, buruşup toprağa düşmeden önce parlak renklere bürünüyordu. Bu manzara karşısında gözleri doldu ama güzelliğin yok olmasından korktuğu için gözlerini kapatmaya cesaret edemedi. Wyrd kardeşler anlaşılan kendilerine düşen kısmını yerine getirmez ve işi bittiğinde onu geri gönderirlerse, tutunacak bu anıya ihtiyacı olacaktı. Bu ormanın güzelliği onu onlarca yıl boyunca, o da solana kadar koruyacaktı.

Ayaklarının altındaki nemli bitki örtüsü bulutlardan bir halı gibi hissettiriyordu. Isıran soğuğu umursamadı bile ve yosunları ayaklarının arasında gezdirmekten kendini alamadı.

ayak parmaklarını bir çocuk zevkiyle.

Yırtık pırtık pelerininin içinden geçerek vücudunu titreten ıslak ve soğuk hava bile sürekli kuru havadan daha iyi hissettiriyordu.

hapishanesinin soğuğu. Bu *bir şeydi*. Bir his ve her ne kadar nahoş olsa da yaşamı onaylayan bir şeydi.

Sıcak nefesinin sonbahar havasına karışmasını izleyen Vían, ormanın tuhaf hışırtılarını ve seslerini duymazdan gelerek ilerledi. Tek bir amacı vardı ve Wyrđ Kardeşler'in şeytani Büyüsü onu diğer her şeyden koruyacaktı.

Malcolm de Moray'i baştan çıkarmalı ve Badb'in serbest bırakıldığında ona verdiği büyüyü bedenine söylemeliydi. Onunla birlikte Druid büyüsünü de alacaktı.

Yaklaşıyor... Rüzgâr Badb'in sesiyle tısladı, çünkü o havaya hükmediyordu. Hazır olun... acımasız olun.

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadı Vían, tam da tırıs nal sesleri yaklaşırken. Devrilmiş bir ağacın cesedinin altında yumuşak bir toprak parçası bulan Vían kendini aşağı attı ve yırtık pırtık elbisesinin ince kalçalarını sıyrıp bir omzunu ve göğsünün yarısını açıkta bıraktığından emin oldu.

Başı dertte bir genç kız. Asilzadeler kendilerini tutamadılar.

Dönen sisin içinde karanlık bir gölge oluşup katılaşmaya başladığında, olabildiğince acıklı bir şekilde inledi.

"Yardım edin. Lütfen efendim. Bana yardım edin?"

Shire atı itaatkâr bir şekilde durduğunda, at ve binicisi neredeyse aynı şaşkın merak dolu bakışlarla ona bakarken ağzı açık kalmış gibi yapmasına gerek kalmadı.

Piktlerin Druid Kralı Malcolm de Moray hiç de hayal ettiği gibi biri değildi. Gerçekten de Vían, ak sakallı, çiçeği burnunda ve çok fazla cahilce aşırılıktan dolayı şişmanlamış yaşlı bir kral bekliyordu.

Atından inen adam henüz beş otuz yaşlarında bile değildi. Böylesine dev bir atı hak edecek kadar uzun ve genişti, orman yeşili pelerininin ve eteğinin altından bile bunu anlayabiliyordu.

"Tanrım," diye yemin etti, aceleyle ona doğru koşarken.

Vían ihtiyaç duyduğu değerlendirmeleri yapamıyor, üzerinde çalıştığı komploları ve yalanları hatırlayamıyordu. Adamın gözleri o kadar yosun yeşili ve sevimliydi ki, erkeklikten nasibini almamış yüzündeki bu tezat karşısında nutku tutuldu.

Kadının yüzükoyun yatan bedeninin yanına diz çökmek için eğildiğinde, dağınık kızıl saçları kaslı alnına döküldü.

"Sana ne oldu?" diye sordu, pelerinini yırtıp kızın üzerine örttü.

Çıplak teniyle onun dikkatini dağıtmak buraya kadarmış. Doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı.

Ona cevap verememesinin iki nedeni vardı.

Birincisi, pelerin kürk astarlı ve görkemliydi, vücudunun sıcaklığını koruyor ve bir sevgilinin okşaması gibi soğuk, çıplak teninde kayıyordu.

İkincisi, adamın gömleği gövdesine kadar açılmıştı ve kadın adamın göğsünün kabarıklığını ve sertleşmiş meme uçlarının koyu şekillerini görebiliyordu.

İnce ketenin altındaki soğuk.

Kurtların zayıf olduğu şekilde zayıftı. Uzun uzuvları güçle kalınlaşmış ve zarafetle kaslanmıştı ama aynı zamanda iri gövdesine öyle aç bir şekilde yapışmıştı ki, kendi cüssesindeki bir adamı geçindirecek kadar yiyip yemediğini merak etti.

Vían böyle bir erkeğin karşısında ne yapacağını, hatta ne söyleyeceğini bile tam olarak bilmiyordu, bu yüzden ağzı açık bir sersemlikle ona bakmakla yetindi.

"Yaralandın mı?" Ellerini kızın üzerine koyacakmış gibi yaptı ama sonra vazgeçti, kurnaz ama nazik gözlerle onu inceledi. "Hiç kan görmüyorum. Saldırıya mı uğradınız, genç kız?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi titreyerek. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ben sadece... burada ortaya çıktım." Yalanlar gerçeklerle süslendiğinde daha inandırıcı oluyordu.

"Uzuvlarını hareket ettirebiliyor musun? El ve ayak parmaklarını?" diye sordu, zalim bir kaşın altından hâlâ gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Evet," der gibi kolunu pelerinin içinden çıkardı, omzundan ve göğsünden aşağı düşmesine izin verdi.

İşte, baktı, kadın zevkle fark etti. Bakışları kremi göğsüne ve çakıllı meme ucuna takıldı, sonra onu koparıp tekrar örtmek için uzandı.

"Soyuldun mu?" diye üsteledi, "Soyuldun mu-" Sözüünü yarıda kesti, çenesi sıkılırken rengi boynuna doğru yayılıyordu.

"Başım." Bir elini alnına bastırdı. "Başım ağrıyor ama başka bir yerim ağrııyor ve çalacak değerli bir şeyim de yok."

"Belki de arkandan biri gelmiştir," diye mırıldandı. "İzin verir misiniz?"

Kadının başını sallamasıyla uzandı ve iri, dikkatli parmaklarını kadının gür saçlarına geçirerek deneyimli bir doktorun uzmanlığıyla kafa derisini inceledi.

"Şifacı mısın?" diye sordu, başını çevirerek dudaklarının kolunun derisine değmesini sağladı.

"Bu konuda biraz deneyimim var," diye çekindi ve kolunu bir irkilemeyle ondan çekti. "Bir yumru hissetmiyorum ama bu gelişmeyeceği anlamına gelmez. Dayanabilecek misin? Geri gelirlerse diye seni buradan uzaklaştırmak istiyorum. Bu ormanda çok tehlike var."

"Denerim," dedi zayıf bir sesle ve onun dik durmasına yardım etmesine izin verdi. Vían hemen pelerininin yere düşmesine izin verdi ve ona karşı baygınlık geçiren Vían'ı sadece neredeyse şeffaf kıyafetiyle bıraktı.

Onu kolayca yakaladı ve vücudunu onunkine bastırduğunda gerildi.

"Burada, ormanda babanla mı yaşıyorsun? Kocanla mı?" diye sordu. rahatsız edici bir şekilde.

"Yalnız yaşıyorum," dedi göğsüne karşı. "Göl kenarında bir kulübeden başka bir şeyim yok. Beni oraya götürmeniz için sizi ikna edebilir miyim, efendim? Henüz o kadar yolu yürüyebileceğimi sanmıyorum."

Onu kolayca kaldırarak atının sırtına sabitledi ve eğilip pelerininini geri aldı. Kızın arkasına geçerek ikisini de kürke sardı ve onu güçlü kollarının çemberine geri çekti. "Bana yaslan genç kız. Buz gibisin. Sıcaklığımı seninle paylaşacağım."

Vían arkasına yaslandı ve başını göğsünün olukları arasına yasladı. Suçluluk ve vicdan azabı karnına sapsansa da onları bir kenara itti. Yakışıklı ve cesur olmasına rağmen Malcolm de Moray hâlâ bir erkekti. Hâlâ zayıf ve günaha yatkındı. Kadının teklifini kabul edecekti ya da belki teklif etmesini bile beklemeyecekti.

Ve sonra ondan alacaktı.

Yine de adamın göle gitmek için acele etmemesini umuyordu. Vücudu onunkine o kadar iyi oturuyordu ki, ondan yayılan sıcaklığı içine çekti. Hiçbir şeyin bu kadar inanılmaz hissettirdiğini hatırlamıyordu.

Ve yüz yıldan fazla bir süredir ısınmamıştı.

Malcolm aygırının yürüyüşünü dengede tutmak için elinden geleni yaptı. Eğer genç kız sarsılmışsa, onu fazla itip kakmak onarılamaz bir hasara yol açabilirdi. Sis

Loch Doineann'a doğru ilerledikçe yol kalınlaşıyor gibiydi; aslında burası yemyeşil bir ormanla çevrili, daha çok bir göletti. Kendini tutmaya çalıştı Haydutların etrafta olma ihtimaline karşı çevrelerinin farkında olmak. Eğer bunu yapmazsa, kızın yumuşak bedeninin onunkine nasıl oturduğuna ya da göğüslerinin ne kadar esnek ve kışkırtıcı görüldüğüne odaklanırdı. Ama orman sisin içinden onu tedirgin eden uyarılar fısıldıyordu.

Dikkatli olun. Dedi ki. Düşmanlar yakında.

Düşmanları yakındaysa, Grimoire da yakındaydı. Kehanet taşı ona böyle söylemişti. Peki onu araması gerekirken bir köylüye evine kadar eşlik ederek ne yapıyordu?

"Seni daha önce burada, ormanda görmedim, gölün nerede olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu, pelerinin kendine daha sıkı sararak ve omuzlarını bir ürpertiyle onun göğsüne bastırarak.

"Bu toprakların her karışını biliyorum," diye yanıtladı basitçe. *Onlar benim sorumluluğumda.*

Bazı nedenlerden dolayı, onun kim olduğunu bilmesini istemiyordu. Ona, Pikt halkının kralına gösterdiği saygıyı göstermesini istemiyordu. Tek bildiği, güzel bir kıza iyilik yapan bir oduncu olduğuydu. Ortada ne Grimoire, ne Wyrđ Kardeşler, ne Berserker'lar, ne de yaklaşan bir savaş vardı. Sadece bir anlığına, orada, sisin içinde, kokulu, balçıklı sonbahar ormanında yol alan bir adam ve bir kadındılar.

"İnsanlarınız bu ormandan mı geliyor?" diye sordu. "Yakınlarda mı yaşıyorlar?"

"İnsanlarımın hepsi öldü," diye mırıldandı, fazla ses çıkarmadan. "Uzun yıllardır yalnızım."

Kadının kendisini bu kadar meraklandırması onu tedirgin ediyordu. Onu sıkıştırmak istiyordu ama hikâyesini anlatmanın acı verici olacağını biliyordu. Nasıl olmuştu da

Bu ormanda tek başına, elinde sadece yırtık pırtık bir vardiyayla mı? Halkı Lowland savaşlarında mı öldü? Ya da İngilizlerin ellerinde mi? Belki de hastalık onları aldı. Ya da veba. Hangi aileye mensuptu?

Güzel, ametist gözlerinin ardındaki yaraları ve ihtiyatı kim koymuştu?

"Orada." Eliyle işaret etti. "Şu ağaç kümesini geçince."

Malcolm yapıyı fark etti -tabii buna yapı denebilirse- ve kaşlarını çatı. Kıyafetinden dolayı fazla bir şey beklemiyordu ama birkaç eski ağaca yaslanmış çürüyen, harap ev yaşanmaz haldeydi.

Çatı, daha iyi bir kelime bulamadığım için söylüyorum, çürümüş ve bir tarafı çökmüştü. Kapı, birbirine tutturulmuş ve girişe dayandırılmış bir grup yeşil daldan ibaretti.

Malcolm onlar yaklaştıkça gerildi, gölün dar kumsalında durdu ve birkaç dakika boyunca sessiz bir protestoyla ağzını açtı. Genç kız kıvranmaya başlayınca arkasından atından indi. "Burada kal," diye emretti. "İçeride kimsenin olmadığından emin olacağım."

Başını salladı, sanki davetsiz misafirleri hiç düşünmemiş gibi gözleri daha da yuvarlaklaştı.

İçerisi beklediğinden daha sıcaktı ama sadece biraz. Çatının çökmüş kısmını baca olarak kullanıyordu, eski boş bir kazan ve ocak ateşi vardı ama yanmıyordu. Yıpranmış kürklerden oluşan bir palet ve yırtık pırtık bir battaniye, toprak zeminin soğüğundan koruyan tek şeydi. Bir havan tokmağı, bıçak, tankard, tahta kase ve uzun saplı bir kaşık düzgünce karşı duvara dizilmişti - buna tam olarak yatak diyemezdi, değil mi?

Orman faunası ve göl bir kişiye yetebilirdi ama burada tek başına hayatta kalmak çok zor olurdu. Malcolm o güzel kadının geceleri toprak zeminde tek başına titrediğini düşününce içini bir sızı kapladı.

"Kış gelmeden çatıyı onarmak istiyorum," dedi arkasından.

Ona döndü, sıkışık alanda tam boyuna gelemiyordu. "Sen... burada mı yaşıyorsun?"

Kızın gözlerindeki parıltıdan yanlış bir şey söylediğini anlamıştı. "Evet, burada yaşıyorum ve daha önce yaşadığım yere kıyasla burası bir saray."

Kadının sözleri karşısında kalbi kırıldı ama bunu küçümseme olarak yorumlamasın diye gözlerinden acıma duygusunu uzak tutmaya çalıştı. "Seni kırmak istemedim, sadece burası..." soğuk, karanlık, kırık dökük, bırakın narin bir kadını, bir orman yaratığının inine bile uygun değil. "Yalnız," diye bitirdi. O da buraya ait değildi. Hiç kimse ait değildi. Halkının refahıyla, savunmasız olanları ekonomik olarak desteklemek için uyguladığı prosedürlerle gurur duyuyordu.

"Burası oldukça yalnız oluyor." Sesi, ballı telkinlerin boğuk bir törpüsüne alçaldı. "Özellikle de geceleri... karanlıkta."

Ona yaklaştı, pelerini omuzlarından dirseklerine kadar kayıyordu. Lavanta rengi gözleri solan ışıktaki, kasvetli çevreye karşı mücevher gibi parlıyordu. Simsiyah saçları ipek ve kadife gibi parlıyordu.

Malcolm'un vücudunun tepkisi anıktı. Şehvet ve farkındalıkla dolup taşarak eteğinin altında sertleşti. Bir büyü geceyi daha karanlık, tenini ise daha parlak hale getirmiş gibiydi. Sanki bedeni artık kendisine ait değildi. Kendi konumundaki bir asilzadenin *yapması gerektiği* gibi ondan uzaklaşmak bir yana, yutkunamıyordu bile.

Onun gözlerinde okuduğu davetti, bunda hiç şüphe yoktu. Ama gözlerinin derinliklerinde başka bir şey gizleniyordu, bir tereddüt, belki de onu kontrol altında tutan bir kırılganlık.

Ve acı. Ondan bolca vardı.

Kendine sert bir küfür savurarak, bir saat önce kafasına darbe aldığını hatırladı. "Uzanmanı istiyorum," diye nazikçe emretti.

Sanki adam onu sersemletmiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Seninle yatmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi sertçe ve kızın kaşlarını çatması üzerine düzeltti. "Hayır, *hayır*, sadece... şimdi değil. Yani, belki de hiç değil. Yani... Hiçbir şey beklemiyorum... ama..." Tanrım, neydi o, ergenlik çağında bir genç mi? Dışlerini sıktı ve tekrar denedi. "Beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için kafanı tekrar muayene etmek istiyorum."

Cevap vermeden önce gözlerini birkaç kez daha kırıştırdı. "Anlıyorum."

Kürklerine doğru eğilerek peleriniyi yana attı ve sırt üstü uzandı, saçları omuzlarının altında dalgalanıyordu.

Malcolm giydiği ince giysinin altından göğüs uçlarını görebiliyordu. Uzun gövdesini sarıyor, kalçalarıyla birlikte genişliyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bacaklarının arasına dalıyordu. Vücudunun güzel olduğunu söylemek, gecenin karanlık ya da Aralık rüzgârının sert olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

"Bakıyorsun." Ona gülümsedi.

"Özür dilerim." Yanında diz çökerek tekrar kafa derisine uzandı. "Sizi muayene edebilir miyim?"

"Senin merhametine kaldım."

Onun sözleriyle akşamın soğğunun altındaki sıcaklık alevlendi ve Malcolm bir yumru aramak için tekrar yumuşak saçlarına uzandı. Yine de bir şey bulamayınca parmağını nazikçe kızın dikkat çekici gözlerinin her birinin altına koydu ve eğildi

Gözbebeklerinde tutarsızlık olup olmadığını kontrol etmek için. "Görüşün hiç bulanık mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Miden bulanıyor mu ya da

bayılıyor musun?" "Hayır."

Kadının nefesi adaminkine karıştı ve garip bir kinetik enerji tenleri arasında sıçradı. "Sıcak kalmalısın," dedi, onu tekrar örtmek için pelerinine uzanırken sesindeki boğuk notadan yakınlıkla.

Malcolm pelerinini ona sararken kızın şaşkın görünmesini garip buldu. Üşümüş olmalıydı; hava sonbaharda bir domuz memesinden daha soğuktu.

"Peki ya baş ağrın?"

"Şimdi daha iyi." Kanıtlamak istercesine başını ileri geri salladı

o.

Malcolm durakladı, elini onun omzuna koydu. Hiçbir şey yoktu Ama yine de onu burada bırakmak istemiyordu.

Pelerinin altından yumuşak bir el uzandı ve onunkini sardı. "Nezaketinin karşılığını ödemek için yapabileceğim bir şey var mı?" Elini omzundan göğsüne götürerek ne demek istediğini vurguladı.

Malcolm bir sonraki sözcükleri kurumuş boğazından zorla geçirmek zorunda kaldı. "Hayır," dedi. "Ödeme olarak böyle bir teklifi asla kabul etmem."

"O zaman yatağımı paylaşman için ne yapmam gerekiyor?"

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Vían, Malcolm'un onun davetini aceleyle kabul edeceğini düşündü.

Bunun yerine geri çekilip ayağa kalktı ve aceleyle başını tavana vurdu. "Ben... gitmeliyim." Kapıyı hareket ettirerek dışarı çıktı ve son bir *gümbürtüyle* yerine koydu.

Yüzyıldan fazla süren hapis hayatı boyunca Wyrđ Kardeşler için baştan çıkarmaya zorlandığı hiçbir erkek onu geri çevirmemişti. Görünüşe göre, suçu ne kadar iğrenç olursa, onu almaya o kadar istekli oluyorlardı. Wyrđ Kardeşler'in

Malcolm de Moray hakkında iğrenç olan tek bir şey vardı. Adam, hükmettiği kale kadar güçlü bir yapıya ve aynı derecede ince işlenmiş özelliklere sahipti.

Vían doğrulup dizlerini göğsüne çekerek onlara sarıldı ve kulübenin girişine baktı. Belki de onun güzelliğinin ötesindeki şeytani yaratığa dönüştü ve bu onu uzaklaştırdı. Belki niyetinden şüpheleniyordu, belki de bir kadın yerine bir erkekle yatmayı tercih ediyordu. Ne de olsa onun yaşında ve evli olmayan bir kral? Gerçekten de nadir bir şey.

Belki de evliydi. Aklıma geldi de, Wyrđ Kardeşler bundan hiç bahsetmemiştir.

Vían asıl korkusuna gelmeden önce bu seçeneklerin her birini düşündü. Ya onu iğrenç bulduysa? Belki de aralarındaki kıvılcım tek taraflıydı ve onun yanından ayrılmak için acele ediyordu. Onu baştan çıkaran bir genç kız yerine, onu iten bir zavallı olabilirdi.

Asıl soru, bunun onun için ne fark ettiğiydi? Reddedildiği için neden bu kadar üzgündü?

Malcolm de Moray'e aşık olmak için gönderilmemiştir. Görevi, onu becerecek kadar uzun süre cazibesine kapılmasını sağlamaktır. Kim olduğunu, kimin için çalıştığını ve ona neden ihanet ettiğini öğrendiğinde ondan çok daha fazla nefret edecekti.

Ve ona ihanet edecekti.

Vían'ın ruhunu bir yüzyıldan fazla bir süredir hapseden boşluktan uzak durma niyeti çaresizliği, deliliği aşmış, kararlı bir acımasızlık onu daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyordu. Malcolm de Moray özgürlüğüne kavuşmak için bir kayıp olmak zorundaysa, öyle olsun. O yere, umutsuzluğun onu sonsuz bir azap içinde yuttuğu o karanlık deliğe geri dönemezdi ve kurtuluş olarak ölümü bile dört gözle bekleyemezdi.

Serbest bırakma yoktu. Kaçış yoktu. Sadece bu vardı.

Yanağını yukarı çekilmiş dizlerinin üzerinde gezdirirken, onun ince pelerininin sıcaklığından keyif aldı. Onun için bırakmıştı. Neden bırakmıştı? Ona acıdığı için mi?

İyi bir adam olduğu için mi?

Büyük olasılıkla şatodaki odasında bunun gibi yüzlercesi olduğu ve vicdanını rahatlatmak için bunu bıraktığı için.

Bu ona onu tekrar görmek için mükemmel bir fırsat verecekti. Dun Moray'de ona iade etme kisvesi altında bir görüşme talep edebilirdi. Kendi evinde daha rahat olacaktı, daha az korunacaktı ve baştan çıkarması daha kolay olacaktı. Yataklar, mum ışığı olurdu ve belki Nemain'e onu baştan çıkaracak bir büyü yaptırabilirdi-

Kapı yerine geçen odun yığını tekrar hareket ederek düşüncelerini sessizliğe boğdu. Malcolm içeri girmek için eğildi, elinde bir demet çıra ve birkaç büyük kütük vardı. "Odun yığının neredeyse boşalmış," diye nazikçe azarladı. "Bunu düzeltmemiz gerekecek."

Vían, ateş çukuru olarak kullanılan taşlardan oluşan yetersiz çembere ateş yakmak için eğilirken sadece bakabildi.

"Biz mi?" diye sordu sonunda.

Tekrar ayağa kalktı ve daha önce olduğu gibi aniden ayrıldı. Eyer çantaları. İçinden aletleri alarak, kıvılcımların çıkmaya başladığı noktada çakmak taşını birbirine vurarak ateş yakmak için eğildi.

Vían yaklaşımını yeniden stratejilendirmesi gerektiğini biliyordu ve öyle de yapacaktı, gözlerini adamın sırtının ve omuzlarının ince gömleğinin dikiş yerlerinden nasıl gerildiğinden ya da eteğinin eğilmiş poposuna nasıl oturduğundan ayırır ayırmaz.

Bacakları çok uzundu. Kıvrak ve güçlüydü. Parmakları eteğin altındaki şeye ulaşmak için kaşınıyordu.

Elbette özgürlük uğruna, diye hatırlattı kendine.

Vían, Malcolm'un çok konuşan bir adam olmadığı izlenimine kapıldı. Ateş yakma işine dalmış, sessizce çalışıyordu ve alevler sabitlenip bir ısı fırını oluşturan kadar başını kaldırıp bakmadı. Bunu başardıktan sonra tekrar heybelere uzandı ve biraz peynir, biraz ekmek ve birkaç dilim kurutulmuş ete sarılmış bir bez çıkardı.

Sonra bir çile bir şey geldi, umarım içki ya da bira.

Çok uzun zaman olmuştu.

"Eğer miden bulanmıyorsa bir şeyler yiyip içmelisin," diye mırıldandı. Bıçağını aldı, çömeldi ve yemekten cömert porsiyonlar kesti, ona gerçekten bakmadan uzattı. "İşuradaki kaynaktan su getirdim. Sen yemeğini yerken ben de odun yığınını doldurayım." Kaşlarını çatı ve teklif ettiğı yemeğı alması için ona işaret etti. "Seni burada baltasız bırakmayacağım. Bunu yaparsam erkekliğıni sorgulamak zorunda kalırım."

Vían, eyeri paylaştıkları sırada kıcına doğru seğırip zonklayan penisini düşündü. Dünya tarihinde hiç kimse onun erkekliğıni sorgulayamayacaktı. Tanrım, ama çok cömertti.

Teklif edilen ücrete göz kırparken, şok ve tamamen başka bir şey görüşünü nemle bulanıklaştırdı. Bunun arkasında panik vardı. Bu da nereden çıkmıştı? Neden birdenbire boğazında bir yumru oluşmuş ve teşekkür edecek sözcükler bulamamıştı? Ve nasıl oluyordu da

Hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadın bir erkeğı baştan çıkarabilir mi?

Eğer başarısız olursa, boşluğa geri dönecekti. Kendini toparlaması gerekiyordu.

Şimdi.

"Neden?" diye fısıldadı kendini durduramadan, sesinin gözyaşlarıyla gergin olmasından nefret ederek.

"Neden, ne?"

Kucağından başını kaldırmadı, gözlerini dizlerine sabitledi. "Madem benimle yatmak istemiyorsun, neden bu kadar nazik davranıyorsun?"

Büyük, sıcak eli uzanıp kızın yanağını kavradı ve ona rehberlik etti. Yüzünü ona doğru çevirdi, yeşil gözleri kesik zümrütler kadar keskin ve ateş ışığında iki kat daha parlaktı. "Ben naziğim çünkü ben bir Druid'im ve senin kralınım ve bu yüzden nezaket sadece benim sorumluluğum değil, aynı zamanda benim yaşam biçimim." O anda elini kızın yanağından çekti ama sonraki sözleri o kadar derine indi ki kızın kemiklerini sızlattı. "Ama hata yapma, genç kız.

Benimle ilgili düşüncelerinizden 'nazik' kelimesini silecek şekillerde sizi alır."

Nefesi boğazında yarı duyudan oluşan bir yumruya takıldı, ve yarı sevinç. "O zaman al beni," diye fısıldadı.

"Bu doğru olmaz," diye sıkılmış dişlerinin arasından zorladı, gözleri kaybetmekte olduğu bir savaşta cesurca mücadele eden bir savaşçının kiler gibiydi.

"İhtiyacım var..." Söylemeye cesaret edemedi. Ondan ne istediğini kelimelere dökemiyordu. Güçlerini almak için onunla yatmak zorundaydı ama

Uzun zamandır ilk kez, belki de hiç, bunu gerçekten istiyordu.

Bu da Malcolm de Moray'i hiç düşünmediği kadar tehlikeli yapıyordu.

Sözlerini bitirince dizlerinin üzerine çöktü ve giysisinin bağlarını çözerek altındaki toprağa düşmesine izin verdi. Malcolm mücevher yeşili gözleriyle ona yaklaşan bir engerek yılanına bakar gibi bakıyordu. Bu da gerçeğe itiraf etmek istediğinden daha yakındı.

Burun delikleri alevlendi ve yumrukları iki yanında sıkıldı, ama olduğu yerde kaldı, belli ki ahlakıyla bir savaşa kilitlenmişti. Gözleri ziyafetteki aç bir adam gibi onu yutuyordu ama ona doğru tek bir hareket bile yapmadı.

Ahlakın canı cehenneme. Onun kim olduğunu ve kendisine ne yaptığını anladığında, onu ormanda çürümeye bırakmış olmayı dileyecekti.

Bu düşünceyi sıkıca bir kenara iterek ona uzandı, ellerini omuzlarından yukarı kaydırıp ve boynuna dolayarak arkasına kilitlendi, başını kendine doğru çekti.

Dudakları Vían'ın dudaklarına yapıştı ama Vían durumu uzun süre kontrol edemedi.

Malcolm onu derin, açlık dolu bir öpücükle bedenine doğru sertçe çekti. Bir teslimiyet iniltisiyle, dilini kızın belini ateşe veren bir itme ritmiyle onun davetkâr ağzına daldırdı.

Aklını başında tutmak için çok çaba sarf etmesi gerekecekti. Bacakları şimdiden güçten düşmeye başlamış, ona yaslanacak kadar zayıflamıştı. Onun boyun eğdiğini hissettiğinde, onları kürklerine indirdi ve sert vücudunu onun esnek vücudunun üzerine uzattı.

Ağzına bilmediği birkaç kelime fısıldadı ve ince yatağının altındaki dolu toprak aniden yumuşak ve bitki kokulu bir hal aldı.

"Büyü," diye yüksek sesle hayret etti.

"Tenin gibi," diye mırıldandı ona karşı, ağzını tekrar almadan önce. Bir an sıcak, ipeksi dili onunkine karıştı, bir sonraki an dudaklarını kemirip emiyor, değişen zevklerle onu kızdırıyordu.

Uyluklarını onun altından ayırabilmek için yer değiştirdi ve Vían'ın şişmiş, muhtaç tarafını seksine yasladı. Kıyafetleri hâlâ onları ayırıyordu ama Vían içgüdüsel olarak ona yaslandı ve bu hissin yoğunluğu karşısında tısladı.

Daha fazlasını arzulayan kadın, adamın gömleğinin eteğini kaldırdı ve sözsüz bir şekilde gömleği sıyırmasına yardım etmesini istedi.

Ateşin ışığı, kaslı gövdesinin kıvrımlarına ve vadilerine gölgeler düşürüyordu. Roma harabelerindeki mermer heykeller gibi açık tenli ve inceydi.

Vian, eteğini ve botlarını süpürmek için kendini kaldırırken baktı.

Adam da ona baktı. Gözleri kızın pürüzsüz teninde gezindi ve utanmadan ona gösterdiği ayrık kalçalarının tepesine takıldı.

"Senin gibi bir kadını daha önce hiç görmedim," diye nefes aldı. "Çok güzelsin."

İltifatını öyle bir şiddetle yaptı ki, bir an için kirpiklerinin arkasına saklanıp gücünü toplamak zorunda kaldı.

O da çok güzeldi. Bir kadının güzel olduğu gibi değil, ham kemikli, faydacı bir şekilde. Her bir kabarıklık, eğim ve açış güç ve amaç için biçimlendirilmişti.

Ve tüm bu güç onun üzerine salınmak üzereydi. Onun içinde.

Vian'ın nefesi hızlanıp soluk soluğa kalınca ona doğru uzandı ve birden kendini Vian'ın altında savunmasız hissederek gerildi.

Anında ona doğru geldi, elleri her yerde dolaşıyor, ağzı vahşi bir sahiplenmeyle onunkini yakalıyordu. Çıplak kıcının yumuşaklığını bulan parmakları oradaki ete daldı ve onu sıkıca sikine doğru çekti.

Vian onun kendisi kadar şehvet ve istekten etkilenmediğini düşünmek isterdi ama ikisi de aralarındaki bağın yoğunluğuyla ürperdi ve kaygan arzuyla ağlayan onun bedeniydi.

Kalbini buzla kaplı tut, diye kendini uyardı. *Bırak vücudun yansın.*

Cüretkâr parmakları onun en mahrem yerini buldu ve yine ikisi de zevkten inledi. Nazıktı, hassas lobu öpüp yalarken kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. Sondaj parmakları onu hayal ettiğinden daha yükseğe çıkarırken, sözleri onun özünü eritti.

"Benim için gel, genç kız," diye emretti kulağına. Dişleri kulak memesini ısırduğunda, o uysal ete, onu şaşkın bir çığlıkla yıldızlara fırlatmaya yetecek bir basınçla bastırdı.

Yıllarının çoğunu bir delikte ölümlülerin yürüdüğü yere bakarak geçiren biri için uçmak olasılık dışı görünüyordu.

Ama uçtu.

Ve o gerçekten dünyaya dönmeden önce, adam onun üzerindeydi, sonra içindeydi, kalçaları buluşana kadar derin ve uzun bir şekilde itti. Parmakları başının altına uzandı ve başı avucunun içinde sabitlenip hareketsiz kalana kadar kafa derisindeki saçlara dolandı.

"Seni severken bana bak," dedi ve hareket etmeye başladı.

Tüm rahatlığına rağmen Malcolm de Moray, ufukta beliren fırtınalara karşı güvenli bir limana ihtiyaç duyan lanetli bir adam gibi sevişiyordu. Onu, yarının garanti olmadığını biliyormuş ve gözlerinde gizlenen boş acıyı doldurmak için zevke ihtiyacı varmış gibi becerdi.

Bu kadar yakın oldukları, burun buruna geldikleri ve birbirlerinin nefesini paylaştıkları için yaraları ancak şimdi görebiliyordu. Ve etlerini.

Sanki her şey kayıp gitmiş gibiydi. Boşluk. Cadılar. Onun büyüsü. Kadının yalanları. Aleti onun seksinin sıkı, kaygan derisinin içinde kayarken, sanki bir şekilde gerçekten onun bir parçası haline gelmiş gibiydi. Her itişte onu damgalıyordu. Her inleme ve nefes alış, sözsüz bir vaatti.

Ve coşku benzersizdi.

Vían ikinci doruk noktasına karşı koyamayacak kadar büyülenmişti. Bir fırtınanın tüm gücü ve kaçınılmazlığıyla içini parçaladı. Ufukta şimşeklerin çaktığını ve gök gürültüsünün tehdit ettiğini görüyordu ama onu durdurmak için de bir o kadar çaresizdi. Ve fırtına vurduğunda, onu yaylanan titremeler ve merhamet için yalvarışlarla yemyeşil pençelerine kilitledi.

Ona hiçbir şey vermedi, ama rahmine karşı kalın, sıcak mutluluk darbeleri ve Tanrılara gönderilen bir zevk kükremesi ile onu takip etti.

Vían sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca ateşe baktı.

Görevinde başarısız olmuştu. Laneti söylememişti.

Malcolm kızla duvar arasında kendi tarafına çekildi ve ikisini de alevlere bakacak şekilde çevirdi. Kızın poposunu kalçalarına yaslayarak güçlü kollarını kızın etrafına doladı ve ikisinin de nefes almasına izin verdi.

Adamınki sıcak ve güçlüydü, saçlarını gıdıklıyor ve tenini en tatlı hislerle okşuyordu. O gece ikinci kez gözleri yaşlarla doldu.

"Benim aptal olduğumu düşüneceksin," dedi saçlarına doğru. "Ama burada, seninle olmayı seviyorum."

"Benim ıssız kulübemde mi?" dedi korkutucu duygu dalgasıyla savaşıarak.

Yumuşak kıkırdaması yüzünü okşadı. "Seni gerçekten kırmak istememiştım," diye gürledi, saçlarını karıştırıp boynuna uzanarak. "İçindeki toprak

Bu orman mis kokulu ve yumuşak. Gece acı değil ama ateşin ve bana bu kadar yakın olan sıcak bedeninin tadını çıkarmak için yeterince soğuk." Onu gövdesiyle yaptığı oyuğun içine doğru çekti. "Benim yaşadığım yer farklı, çok fazla sorumluluk var. Her zaman tehlikede olan çok şey var. Her şeyden ben sorumluyum ama yine de hiçbir şeyi kontrol edemiyormuşum gibi hissediyorum. Burada orman benim emirlerimi yerine getiriyor ve varlığımdan mutluluk duyuyor."

"Bir orman nasıl mutlu olabilir?" diye yüksek sesle düşündü.

Malcolm'un parmakları omzunda ve kolunda boş boş gezindikten sonra beline inip kalçasının kıvrımından geçerken tüyleri diken diken oldu. Vían'ın gözyaşları göz kapaklarından taşı ve Yanaklar ve burun sürekli sıcak bir acı içinde.

"Açıklaması zor," diye devam etti, dokunuşunun onun üzerindeki etkisini göremiyordu. "Ama ben yaşamın koruyucusuyum, yeryüzünün ve ormanlarının öncüsüyüm. İyi Büyü getirdiğim ve yaşamı beslediğim için beni hoş karşılıyorlar. Burada bir Druid'den ve yeryüzünün bir yaratığından başka bir şey değilim."

Bir hıçkırıkla nefesi kesildi ve vücudu sarsıldı.

Malcolm anında dirseğinin üzerine kalktı ve ona bakmak için eğildi. Vían yüzünü ondan sakladı ama zamanında değil.

"Neden ağlıyorsun? Canın mı yanıyor?" diye sordu, sesi endişe doluydu.

Lanet olsun ona. İyi bir adam olduğu için ona lanet olsun. "Hayır," diye mırıldandı. "Ben sadece... sadece..." Bir hıçkırıkla gerildi ve sonra tekrar hıçkırdı. "Lütfen başıma bir şey geldiğini düşünmeyin, neden böyle olduğumu size anlatamam." Aslında söyleyemezdi de. Ağlayacak enerjiyi bile bulamayalı belki çeyrek asır olmuştu. Umutsuzluğu bu tür duygu gösterilerinin altına düşmüştü.

Ona hissettiriyor muydu? Onu önemsiyor muydu?

Tanrım, buna daha ne kadar dayanabilirdi?

"Biri sana sarılmayalı ne kadar oldu?" diye nazıkçe sordu. "Başka biri tarafından şefkatle dokunulmayalı?"

Titrek bir nefes çekti. "Sanki... asırlar gibi. Belki yüzyıllar."

Onun boynuna gülümsedi ve kulağının arkasına bir öpücük kondurdu. "Bedenlerimizin insan dokunuşuna ihtiyaç duyduğunu biliyor muydun?"

Adam parmaklarını önceki yollarında gezdirip tekrar yukarı kaldırırken başını iki yana salladı, onun eğilip inlemesine neden olan yerleri aradı. Onu gözyaşlarından uzaklaştırmak için.

"Bir yavruyu ne kadar beslerseniz besleyin, bir annenin ya da bakıcının şefkatli kolları olmadan gelişemez ve büyük olasılıkla ölür. Her okşayış, her kucaklayış, ellerimizi her tutuşumuz, işte böyle." Parmaklarını onunkilerle birleştirene kadar kolunu takip etti. "İçimizde hayati önem taşıyan bir madde yaratır. hayat."

"Büyü mü?"

"Hayır. Biz ölümlüler böyle yaratıldık. Ne dersiniz deyin. Sosyal canavarlar, bir başkasıyla sevgi dolu bir bağ kurmaya ihtiyaç duyan ruhlar. Şefkatli bir arkadaşlık." Yüzünü okşamak için elini bıraktı ve yanağındaki gözyaşını öptü. "Bu hissettiğin nazik bir şey," diye mırıldandı. "Ve sana dokunan kişi olduğum için mutluyum. Yalnızlığını hafifletmek için. Bu ihtiyaç gözyaşlarını özgürleştirmek için." Büyük bir şefkatle dudaklarını kızın şakağına, sonra göz kapağına, sonra yanağına ve çenesine bastırdı.

Ham duygular ve içgüdüler tarafından ele geçirilen Vían, kollarında dönerek onunla yüzleşti ve bacağını kalçalarının üzerine attı. Onu sırt üstü yatmaya zorlayarak üzerine tırmandı ve kendini onun sertleşen boyuyla doldurdu.

Bir *dahaki sefere*. Bir dahaki sefere büyüü söyleyecekti ama bu an onun içindi. *Onun için*.

Ve asla birlikte olamayacaklarını.

"Bana adını söyle kadın," diye soludu, gözleri cömert göğüslerinin sallanışını tembelce seyrederken elleri ritmi ayarlamasına yardımcı olmak için kalçalarına düştü. "İçine girdiğimde sana nasıl sesleneceğimi bilmek istiyorum."

"Benim adım Vían," dedi ona, sonra da umutsuz bir öpücük için eğildi.

Artık bir gün hor göreceği kadının adını biliyordu.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Erkeklerin seksten sonra ne kadar çabuk uykuya dalabildikleri Vían'ı şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. Malcolm sırtüstü yere yığılmadan, onu vücudunun üzerine çekmeden ve neredeyse bir sonraki nefesinde bilincini kaybetmeden önce, onun zayıf, yetenekli kalçalarından zar zor tırmanmıştı.

Son elli yılını karanlık bir uçurumda geçirmişti ve bu yüzden bırakın uykuya dalıp özgürlüğünün bir anını bile kaçırmayı, göz kırpmaktan bile hoşlanmıyordu. Ayrıca, kumral kirpiklerinin dalgalanması ve uyurken bacaklarının seğirmesi de onu eğlendiriyordu.

Aslında, sanki kendisi ve uyku birbirine yabancıymış gibi dinleniyordu. Belki de Wyrđ Kızkardeşleri'nin dünyayı sona erdirmekle meşgul olduğu kadar o da dünyayı kurtarmakla meşguldü. Bu onun neden bu kadar zayıf, sert ve haşın göründüğünü açıklıyordu.

Bu, ona karşı nazik ve sabırlı olmaktan başka bir şey yapmadığı gerçeğini çok daha olağanüstü kılıyordu. Burada, bu izbe yerde, bir krala hiç benzemiyordu ama her santimiyle bir Toprak Druid'i gibiydi. Orman gerçekten de ona kucak açmış gibiydi.

Vían onun uyumasını ne kadar süre izlediğini bilmiyordu. Ateşin sönüp kor haline gelmesine ve şafağın gümüş ışığının kulübenin pek çok çatlağını, deliğini ve zayıf noktasını delip geçmesine yetecek kadar uzun bir süre.

Kuşatıcı sessizliğe alışmıştı, bu yüzden ormanın sesleri onu büyülüyor ve sakinleştiriyordu. Malcolm'un nefesinin ritmi ve kalbinin atışı, ormanın gece yarısı melodisinin perküsyonu oldu ve müzik onu muhteşem saatler boyunca kendinden geçirdi.

Vücudu ondan önce uyandı, kasları ona baskı yapmak için kalktı ve erkekliği bacaklarının arasında dinlenirken kalçasının altında kalınlaştı. Nefesleri daha derin ve daha hızlı geliyordu ve kadın onun üzerinde yer değiştirdiğinde inledi ve gerildi.

Artık zamanı gelmişti. Gecenin büyüğü bozulmuştu ve herkes gün ışığında acı gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. Eğer lanetini onun üzerinde uygulayacaksa, işte o an bu andı.

Vían, suçluluk ve üzüntünün keskin acısıyla eşleşebilecek fiziksel bir rahatsızlığa neden olmak için dudağını sertçe ısırıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Başka yolu yok." Bacaklarını onun üzerinden ayırarak, sert, zonklayan seksine uzandı, onu yönlendirmek istiyordu

ve her şeyini ondan almadan önce verebileceği son zevkle onu uyandırdı.

Kapının tekmelenmesinin etkisiyle tüm kulübenin sarsılmasından bir saniye önce bir atın nazik kişnemesi onu uyardı.

Malcolm ayağa fırladı, onu duvarla vücudunun kalkanı arasında yuvarlamadan önce kolları koruyucu bir mengeneyle etrafına dolandı.

"*Odin'in kemikleri*, Malcolm, sabahın bu erken saatinde görmem gereken son şey senin solgun kıçın." Koyu renkli erkeksi bir ses yarı eğlence, yarı tiksintiyle titriyordu.

Malcolm anında gevşedi, ancak araya giren kişiye hitap ederken sesi öfkeyle doluydu. "Bael, eğer buradan defolup gitmezsen, kayınbiraderim olduğunu unutacağım ve-"

"Malcolm bizi çok korkuttun!" Alev saçlı bir kadın kulübeye doğru eğildi ve zavallı yapıyı ağzına kadar doldurdu. "Tanrı aşkına! Tanrıça, onca yolu ne yapıyorsun-" Vían başını Malcolm'un omzunun üzerinden uzatıp güzel mavi gözlerini fincan tabağı büyüklüğünde açınca sözünü kesti. "Aman Tanrım!" diye haykırdı kadın. "Düşündüm ki... biz senin tehlikedeydik... değil...Aman! Bizi affedin!"

Loş ışıktaki parlak bir pembeye bürünen kadın, yanındaki siyah saçlı lummo'u yakaladı ve kolundan çekiştirerek artık yıkık olan kapıya doğru götürdü.

Adam yumuşadı, siyah gözleri neşeyle parlıyordu. Garip, yabancı bir aksanla, "Lordum," dedi ve Malcolm'un arka tarafına alaycı bir selam verip kulübeden dışarı çıktı.

Kıkırdamaları ince duvarların arasından duyulabiliyordu.

Malcolm'un hüsrana dolu iniltisi daha çok tehditkâr bir hırıltı gibiydi. Sabahki ereksiyonu hâlâ onun kalçasında zonkluyordu ve henüz onu bırakmamıştı.

"Bazen aile başkalarının bahsettiği gibi bir nimet değildir," diye homurdandı.

Vían paniklelemeye başladı. Şimdi ne yapacaktı? Başarısızlığından sonra Wyrđ Kardeşler'in yüzüne nasıl bakabilirdi? Onunla yattığını ve görevini yerine getirmemeyi seçtiğini biliyorlardı. "Ben... sanırım gidiyor olmalısın

Şimdi." Sesini eşit tutmak için mücadele ederken, onun içinde ortaya çıkardığı zayıflık için zihinsel olarak kendini azarladı. Bu göreceği son sabah mıydı?

"Evet," diye içini çekti ve ellerini yorgun bedeninde gezdirdi. gözler. "Yanınıza almak istediğiniz şeyleri toplayın."

"Ne?"

Malcolm'un çenesi bir esnemeyle kırıldı ve atılmış eteği ile tuniğine uzandı. "Seni eve götüreceğim, böylece kız kardeşim ve kocasının kabaca yarıda kestiği işi bitirebiliriz." Kızın alnına bir öpücük kondurdu ve asi kumral buklelerinin üzerindeki tunik.

Vían tam bir şok içinde ona bakakaldı, olduğu yerde donup kalmıştı.

Eteğini kışkırtıcı poposunun üzerine çekti ve neden hâlâ kıpırdamadığını sorar gibi ona döndü. Kadının yüzünü görünce eğilip yanağına dokundu, belli ki şaşkınlığını öfke sanmıştı.

"Sana metresim olma şerefsizliğini teklif etmek istemiyorum," diye düzeltti, yeşil gözleri muziplikle parlıyordu. "Senden dürüst bir kadın yaratmak istiyorum."

Bunu kastetmiş olamaz.

"Ne diyorsun sen?" diye nefes aldı, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

"Seni karım yapmak istediğimi söylüyorum." Bir öpücük için eğilmeden önce sıırttı. "Şimdi giyin, şafak sökmek üzere."

Malcolm, atını Dun Moray'e doğru kırlarda yönlendirirken kendini aylardır olmadığı kadar hafif hissediyordu. Her biri kendi atlarıyla arkasından gelirken kız kardeşinin sessiz, şaşkın bakışlarını ve eniştesinin kendini beğenmiş, kalkık kaşlarını görmezden geldi.

Her ikisini de hak ettiğini düşünüyordu. Morgana İngiltere'deki sürgünden eve bir Berserker eşiyle döndüğünden beri, ikisine de birlikteliklerinin akılsızca hızı konusunda ders vermişti. Ne ektiye onu biçecek ve bu konuda iyi bir mizah tutturmaya çalışacaktı. Morgana sorularla dolup taşıyordu, Malcolm onların içinde yüzdüğünü hissedebiliyordu ama Vían sersemlemiş bir sessizlikle sırtına yapışmayı bırakana kadar ona sormayacaktı. Hiç değilse kız kardeşi bir hanımefendiydi.

Vían'la evlenmesi için sayısız asil neden vardı. Vían'ın yatağında bulunmuştu ve bu yüzden onur onu Vían'a bağlıyordu. Piktler, İngilizler gibi bir kadının cinselliğini keşfetmesinin, bir erkeğin aynısını yapmasından daha günah olduğuna inanmasa da, yine de bir erkeğin sorumluluğuydu yavrusuna bakmak.

Ya birlikte geçirdikleri gece bir çocukla sonuçlansaydı?

Bu fikir onu dehşete düşürmüştü ve alçaltmıştı. Ne de olsa o bir Toprak Druidiydi ve ortalama bir Kelt'ten daha doğurgan oldukları biliniyordu.

Ve yine de bu, şu anda bir araba almasının nedenini kapsamıyordu. Yapmak zorunda olduğu gibi Grimoire'u aramak yerine eve gelin.

Vían'ı yerde titrerken ve yaralı halde gördüğü anda içinde bir şeyler değişmişti. Uzun zamandır işi, gururlu ve klancı bir halkın kralı olmanın sorumluluğu ve Tanrıça tarafından kendisine verilen görev onu tüketmişti.

Bir de Moray Druid.

Yumuşak ametist gözleri ve güneş tarafından hiç öpülmemiş gibi görünen teniyle Vían ona kendini bir erkek gibi hissettiriyordu. *Sadece* bir adam. A Kan, kemik, açlık ve şehvetten oluşan bir yaratık. Daha fazlası değil.

Aslında onunla birlikte o kulübede kalabilir ve günlerini ormanda dolaşarak, gölde balık tutarak ve her gece ateşlerinin başında karnına küçük bebekler ekerek geçirebilirdi. Hikayeler anlatır, çamura şekil verir, dokuma yaparlardı. sepetler ve ormanın ufukta beliren kıyameti unutmalarına yardımcı olmasına izin verdiler.

"Bu Dun Moray mı?" Vían'ın sorusu, bir tepeyi aştıklarında ve Moray vadisi altlarında uzanırken düşünceli hayalini paramparça etti. Sonbahar güneşinin ışığında bir zümrüt gibi parılıyordu, köy hareketliydi.

"Evet," diye yanıtladı Malcolm, omuzlarına yeniden bir yükümlülük yüklenmişti.

"Yani bu gerçekten doğru... Sen Piktlerin Kralısın." Bunu sanki bu gerçek onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi söyledi ve bu onu ona daha da sevdirdi.

Tanıdığı kadınların çoğu onu bir kurt sürüsü şiddetiyle kovaladı. Ödül, kalbinden ziyade tacıydı. "Kraliçem olmayı kabul edebilir misin?"

"Bunu göreceğiz," diye fısıldadı ve yanağını onun sırtına bastırdı. "Beni neden istiyorsun ki? Sizin dünyanız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ailem yok. Ben hiç kimseyim... hiçbir şey."

Umutsuz sözleri, ses tonuyla daha da kasvetli hale gelmişti. Kendisi hakkında böyle düşündüğüne gerçekten inanıyordu ve bu bir trajediydi. hayatının geri kalanını onun fikrini değiştirerek geçirecek.

"Benim için sen her şeysin," diye ısrar etti, ses tonundaki saf gerçeği duyabilmesini umarak.

"Bu nasıl olabilir? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ben de senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Daha yeni tanıştık."

Bilge ve dikkatli bir kadın, onun genç kızı. Bu hoşuna gitmişti. "Pratik ve dirençli olduğunu biliyorum, bunu takdir ediyorum. Ne istediğini biliyorsun ve onun peşinden gidiyorsun." Onu yatağına nasıl ikna ettiğini hatırlayınca dudaklarının titrediğini göremediği için mutluydu.

Pek ikna etmek gerekmedi.

"Gururlu ve yalnız olduğunu ve başta ben olmak üzere kimseyle paylaşmak istemediğin acı verici bir sır taşıdığını biliyorum."

Nefes nefese kaldığı duyulabiliyordu. "Böyle düşünmenize neden olan nedir?" "Ortalama bir erkekten daha anlayışlıyım, genç kız," diyerek ona bir gülümseme attı.

Moray Vadisi'ne doğru tepeden inmeye başladıklarında omzunun üzerinden "Ve hepimizin sırları var."

"Seninki ne?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra.

Malcolm belki de birbirlerini daha iyi tanıyana kadar onu oyalamayı düşündü ama sorusundaki açık kırılganlıkla ilgili bir şey onu cevap vermeye itti.

"Babam öldürüldüğünde, herkes Macbeth hüküm sürerken benim sürgünde olduğumu düşündü, ama gerçekte düşmanlarımdan elindeydim."

"İngilizler mi?" diye sordu.

"Hayır. Druidler. Karanlık Druidler. Tanrıça'nın güçlerini alıp kendi kötü amaçları için çarpıtan kadınlar."

Vían onun arkasında sessizdi. Hiçbir sempati sözcüğü ya da boş basmakalıp sözler söylemiyordu ve bir şekilde bu onu devam etmeye teşvik etti.

"Onların pençesindeyken zaman kavramım yoktu. Beni aylarca tuttular ama bana sonsuzluk gibi geldi..." Elleri dizginlerinde sıkılaştı

Anılar onu yıkayıp geçerken, etinin üzerine soğuk yumrular döküyordu. "İşin kötüsü, demirden yapılmış herhangi bir zinciri ya da taştan bir hapishaneyi kırabilirdim, ama... bedenimi hapsetmediler, zihnimi işgal ettiler, kara büyülerıyla onu esir aldılar."

Vían'ın kolları ortasına dolandı ve onu kelimelerden daha fazla rahatlattı.

"Beni kendimden koparmaya çalıştılar. Beni kendi taraflarına çekmek için. Ve bunu başaramadıklarında, beni vazgeçirmek için... korkunç yöntemler kullandılar."

Druid güçlerimi onlara vereceğim."

"Belli ki başarısız oldular," diye teklif etti, sesi şimdiye kadar duyduğundan daha sertti.

"Evet," diye mırıldandı. "Ama girişimleri... beni değiştirdi... ve daha iyisi için değil." Malcolm yavaş yavaş kalbinin daha da soğuduğunu, düşüncelerinin daha da acıdığını hissetmişti. Neredeyse kendini o yerde, kendi dünyasında kaybedecekti.

ve içinde bulduğu uçurum onu hayal edebileceği tüm fiziksel acılardan daha fazla korkuttu.

Ölümünden bile daha fazla.

"Bana seni neden eve götürdüğümü soruyorsun," diye mırıldandı, bir elini belini saran yumuşak kolların üzerine koyarak. "Çünkü seninleyken uzun zamandır ilk kez kendim gibi hissediyorum ve bu bir insanın verebileceği en değerli hediye."

Arkasından nefesi hızlanmıştı ve şüpheli bir şekilde hızlı hızlı kokladı. Onun adına duygulanmış olması kalbini eritmişti. "Senin için tekrar geleceklerinden korkmuyor musun?"

"Yapacaklar," diye omuz silkti. "Çoktan ettiler bile. Ama hepimiz yanımızda bize ne için savaştığımızı hatırlatacak biriyle daha güçlüyüz. Bunu şimdi anlıyorum." Biraz ötede kendi aralarında konuşmaya dalmış olan Bael ve Morgana'ya bir kez daha baktı.

"Sen... neyin peşinde olduklarını biliyor musun?" diye sordu.

Malcolm bunun küçük bir kız için çok fazla olduğunu ve muhtemelen hayatı için korkmasına neden olduğunu fark etti. Korkuyla mücadele etmek için bildiği en iyi şey bilgiydi.

"De Moray Grimoire'da dört elemental de Moray Druid'in bir kapının ardına geçtiğinde kıyameti getireceklerini söyleyen bir kehanet var," diye açıkladı. "Biz sadece üç kişiyiz. Kız kardeşim Morgana, kuzenim Kenna ve ben. İçimizden biri kale topraklarının arkasında olduğu sürece, şimdilik onları savuşturabiliyoruz. Sanırım Kenna bu yüzden beni aramaya katılmadı."

"Wyrd Kardeşlerin senin için gelemeyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü kalem korunuyor." "Nasıl korunuyor?"

"Şu taşlara oyulmuş sembolleri görüyor musunuz?" Geçmeye başladıkları inanılmaz büyüklükteki monolitleri işaret etti. "Onlar

Vadinin dört bir yanına yerleştirilmiştir ve ne Wyrđ Kardeşler ne de onların yordakıların geçemeyeceği kadar güçlüdür."

Bir ığlıkla Vian'ın kolları beline dolandı ve topraklarını koruyan görünmez bariyer tarafından atından çimenlerin üzerine fırlatıldı.

Malcolm yavaşça atını çevirdi ve Morgana'nın geniş, mavi gözleriyle karşılaştıktan sonra yerden kendisine bakan kadına bakmaya cesaret edemedi.

Ona düşmanlarının isimlerini hiç söylemediğini ve yine de onlara Wyrđ Kardeşler dediğini fark ettiğinde içinde soğuk, acı bir öfke birikti.

Çünkü onlarla birlikteydi.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Vían zincirlenmiş bileklerini bir o yana bir bu yana çevirerek demirin güvenliğini ve içinden sıyrılma becerisini test etti. Elbette Malcolm'un zincirlerinin sağlam kalacağını, zindanının da boşluk kadar mutlak olacağını tahmin ediyordu. Neredeyse daha da kötüydü, çünkü zamanın geçişini yüksek binanın tepesindeki dar parmaklıklı pencereden izleyebiliyordu. taş duvar. Güneş ışığı zeminde hareketli bir kare şeklinde süzülüyordu ve geçtiği her an, başarısızlıklarını işaretleyebileceği bir andı.

Onun kaleye girmesine izin vermek ve Wyrđ Kardeşler'i hâlâ dışarıda tutmak için koğuşlarda hatırı sayılır bir değişiklik yapmak gerekmişti. De Moray Druidlerinin gücü, onu esir alanlardan gördüğü karanlık işlere hiç benzemiyordu. Büyüleri lirik ilahiler, dualar ve hatta şarkılardı. Rünleri karanlık yerine ışıkla titreşirdi ve Büyüleri nefret yerine sevgiyle güçlendirilmişti.

Ama Malcolm'un gözlerindeki öfke tehlikeli ve dehşet vericiydi. Wyrđ Kardeşler'in tutsağı olarak tanık olduğu tüm vahşetlerden daha korkutucuydu. Aslında onu zincire vurup zindana götüren, siyah saçlı, siyah gözlü Berserker Bael'di.

Çünkü Malcolm ona bakmaya dayanamıyor, ona zarar vermeden dokunabileceğine güvenmiyordu. O kadarını söylemişti.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Onu kraliçesi yapmayı teklif etmişti ve o da ona ihanet etmişti.

İroni göğsüne bir tuğla yükü gibi ağır geldi.

Gölgeler uzadıkça ve dışarıdan gelen yetersiz ışık dağılmaya başladıkça, Vían kuşatıcı, felç edici bir panikle savaştı. Zincirleri ağırlaştı, taşlar daha soğuk ve daha acımasız oldu. Görünmeyen ya da sadece hayal edilen haşaratın pislikleri, boşluğun tam izolasyonundan daha korkutucuydu.

Bizi hayal kırıklığına uğrattın, Vían. Badb'in sesi rüzgârda tısladı. Grimoire'la geliyoruz ve eğer kırdığımızda sana söylediklerimizi almazsan Sonra da sonsuza dek boşluğa geri gönderileceksin. Ama önce sevgilinle oynarken seni izlettireceğiz ve herkesi katledeceğiz. seviyor.

"Hayır," diye inledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Bu zindanda bile onların kötülüklerinden güvende değildi. Karanlık onu her zaman buluyordu. Bu onun lanetiydi. Ruhunu ona satmıştı ve şimdi sonsuza dek pişmanlıklarla yaşamak zorundaydı.

Ağır sürgünün sesi ve kapının pervaza sürtünmesi Taşlar Vían'ı ayağa kaldırdı. Kaderiyle dizlerinin üzerinde yüzleştiği asla söylenemez.

Bir daha asla. Malcolm de Moray'den önce bile.

Zindan merdivenlerinden inişi uzundu, sanki aşağıya ulaşmayı onun istediğinden daha fazla istemiyordu. Meşalesinin altın ışığı, geniş gövdesi kemeri doldurmadan bir an önce girişteki taşların üzerine yayıldı.

Vían'ın kalbi boğazına kaçtı ve orada öylece kalarak onu dilsizleştirdi.

Önceki gecenin nazik, sabırlı aşığı gitmişti. Pictish halkının asil ve sevilen hükümdarı gitmişti. Hapishanesine sinsice giren adam, yaralarını örten bir öfkeyle titriyordu. Kendi yarattığı yaraları. Açtığı yaralar.

Soğuk öfke ve sıcak kandan oluşan bir yaratık olarak kızın üzerinde dolaşırken, dudaklarından dökülen bir kelime ikisini de şaşırttı.

"Neden?"

Soru o kadar çok şeyi kapsıyordu ki Vían nereden başlayacağını bilemedi. Adamın öyle bir kontrolü ve gücü vardı ki. Wyrd Kardeşler'in karanlık büyüleri ne kadar güçlü olursa olsun, bu Druid'i hafife aldıklarını şimdi fark etmişti.

"Bana bunu sormaya hakkınız yok," diye cevap verdi, sesindeki titremeye lanet ederek. "Benim nedenlerim kendime ait." Ve sebepler çoktu.

"Her türlü hakka sahibim!" diye patladı, hapishanenin duvarları duygularının gücüyle titriyordu. Kızın iki omzunu da acımasızca kavradı ve gözleri kızın gözlerinin içine bakacak şekilde kendine doğru çekti. "Ama neden o şeytani cadıların kölesi olduğumu sormuyordum." Sesine yeniden soğuk, ölümcül bir sakinlik kazandırdı. "Seni *neden* hâlâ bu kadar çaresizce arzuladığımı soruyordum. Yaptığın onca şeyden sonra bile."

Vían'ın bu soruyu düşünecek vakti yoktu çünkü dudaklarını onunkilere yapıştırıp cezalandırıcı bir öpücük kondurdu. Yağmalamadı ya da keşfetmedi, ona zaman tanımadı.

karşılık vermek yerine onu dudaklarını morartacak kadar uzun süre öptü ve sonra kızgın bir sesle ağzını onunkinden ayırdı.

"Lanet olsun sana," diye dişlerini sıktı ve onu tekrar öpmek için eğildi.

"Hayır!" Vían haykırdı, zincirleri toprağı kazıyarak onu kaldırırken elleriyle göğsüne bastırdı. "Lanet olsun *sana*," diye tükürdü. "Beni umursadığın için sana lanet olsun!"

Şüpheli kurtlar gibi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı ama prangaları çok fazla hareketi kısıtlıyordu. Duygular bir mağaradaki yarasalar gibi üzerlerine çullanıp uçuyor, körü körüne dinlenecek güvenli bir yer arıyor ve bulamıyorlardı.

"Onların tutsağı olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," diye suçladı. "Onların gazabından kaçmak için istedikleri her şeyi yaptığım için beni suçlayabilir misin?"

"Bana söyleyebilirdin. Seni korurdum."

Sözleri onu hem duygulandırdı hem de öfkелendirdi. "Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun? Şu anda bile bu duvarların içinde beni tehdit ediyorlar. Senin Malcolm olduğun gibi ben onların *tutsağı* değilim, ben onların malıyım. Bedenim ve ruhum onlara ait."

Malcolm olduğu yerde dondu kaldı, gözleri erkeksi yüzünün keskin hatlarında zümrüt ateşinden hançerler gibi parlıyordu, göğsü sanki son sürat koşuyormuşçasına inip kalkıyordu. "Bunun tek yolu eğer sen..."

"Evet," diye tısladı, onun gözlerindeki tiksinti ve inançsızlık karşısında ruhunun bir parçası fırtınadaki bir mum gibi titreyip söndü. "Evet, onlarla bir anlaşma yaptım. Yüzyıldan fazla bir süre önce ruhumu sattım ve onlardan biri oldum. sizin deyiminizle *köleler*."

Ona doğru bir adım atıp ağzını açtı ama Vían geri çekildi ve bir elini ona doğru kaldırdı.

"Sakın bana nedenini sormaya kalkma," diye uyardı. "Artık bir önemi yok. Bu gece burada ne olursa olsun, bu savaşı kazansanız da kaybetseniz de, sonsuzluğun geri kalanında kişisel cehennemim olan karanlık boşluğa geri atılacağımı bilerek kendinizi rahatlatın." Son cümlede sesi titredi, bu yüzden çenesini bir çentik yukarı kaldırdı. "Benimle sonsuza dek işin bitecek."

"Seninle işim bitmedi," diye hırladı. "Seninle işim *asla* bitmeyecek." Malcolm gömleğini yırtarak taşların üzerine fırlattı. Bu sefer bir yırtıcı gibi onu takip etti, uzandı ve onu cezalandırıcı bir güçle sert, kordonlu gövdesine doğru sürükledi. "Beni bir şekilde büyüledin," diye suçladı,

vurgulamak için onu salladı. "Onlara ait olamazsın Vían, çünkü sen *benimsin*."

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdi.

Ruhu serbest bırakılsa bile anında ölecekti. "Malcolm-"

Parmakları kadının dudaklarına bastırdı. Dudakları bir kez daha aşağı inerken, "Konuşma," diye emretti. Bilmek zorundaydı. Kaslarındaki gerginlik, dudaklarındaki çaresizlik ona aralarındaki bağın anlamsızlığını fark ettiğini ama bunu kabullenmeyi reddettiğini söylüyordu.

Bu, ruhunda bir Druid ve ülkesinde bir Kral olan bir adamın öfkesiydi. Çevresini kontrol etmeye alışkındı. Başkalarını kendi iradesine boyun eğdirmeye.

Ama o ne kontrol edebileceği ne de sahip olabileceği bir şeydi.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle, yırtık pırtık elbisesini belinden yukarı iterek cinsel organını ortaya çıkardı. Şaşırtıcı derecede zarif bir manevrayla onu parmaklıklara doğru çevirdi ve eteği ayaklarının dibindeki taşlara çarparken onu parmaklıklara tutunmaya zorladı.

Kıçını moraran parmaklarıyla kavrayıp ereksiyonunu kadının girişine doğru manevra ettirirken, vücudu kadının arkasında sarmal bir gerginlik kütesiydi.

Onun için ıslandı, alarm ve şok damarlarında dolaşan kan ve şehveti artırırken nefes nefese kaldı. Sahip olma hırıltısı onun boyun eğme iniltisini bastırdı ve güçlü bir vuruşla içine daldı.

Zevk onu sarstı, uzuvlarını sular altında bıraktı ve bir iniltiyle başını geriye attı.

"Özür dilerim," diye nefesini tuttu, adam tekrar ileri atılırken, bu sefer daha sert. Daha derine.

"Kapa çeneni." Adam kızın saçlarını avucunun içine alıp boynunu sabitledi ve kızın içine öyle bir güçle girdi ki dişleri birbirine çarptı.

"Affet beni," diye nefes nefese kaldı.

"*Asla*." Tekrar ve tekrar ileri doğru itti, kalçaları sarsıcı bir güçle kıçına çarptı. Vücudunun gücü onu parmaklıklara çarpmasın diye kendini parmaklıklara yaslamak için tüm gücünü harcadı. Kolları bu çabayla titredi ve yandı, teninde ter çiçekleri açtı.

O kadar derinden itti ki, daha önce hiç yaşamadığı hisler uyandırdı. Vücudu geri itmek, serbest kalmak ve onun ihtiyacını karşılamak istiyordu. Ama adamın amansız ritmi çok acımasız ve çok hızlıydı, bu yüzden Vían çaresizce adamın ona verdiklerini aldı. Hırıltıları iniltiye dönüştü ve sürtünme yoğunlaştı.

"Benim için gel, baştan çıkarıcı," diye emretti kulağına karşı, iç kaslarının sarmal bir zevkle sıkılmasına neden olacak şekilde saçlarını çekiştirerek. "Başından beri bildiğin gibi adımı haykır."

Kadın itaat etti. Zevk onu amansızca ele geçirdi ve adı dudaklarından tekrar tekrar döküldü. Önce bir yalvarış, sonra bir dua gibi. Ve en sonunda, dalga dalga gelen mutluluk onu boşluktan çekip çıkarırken ve göz kapaklarının ardındaki karanlıkta bile ışıklar patlarken tapınırcasına bir nefes aldı.

Doruk noktası solmaya başladığında, Wyrđ Rahibe'nin acımasız tehdidi zevkine çiğ bir acıyla nüfuz etti.

Sevgilinle oynayacağız ve sevdiği herkesi katledeceğiz.

Onun sıcaklığının içinde Malcolm inanılmaz derecede kalınlaştı, ısındı ve yaklaşan doruk noktasıyla birlikte nefesi hızlandı. Cesaretini toplayarak gözlerini bir kez daha kapadı ve Badb'in ona ezberlettiği kelimeleri fısıldadı. Üç kez. Onları üç kez fısıldadıktan sonra her şey bitecekti.

Hayatı sona erecekti. Özgürlük onu çağırıyordu.

"Kararmış kan ve lekelenmiş ruh, bu Druid Büyüsü'nden çek. Özgür bırak onu yeraltına, sonra karanlıkla bağışla bana-"

Adamın güçlü eli kadının ağzını kapatırken, hareketleri sarsıntılı ve çılgınca bir hal aldı. Kükremesinin gücüyle tüm kale titriyor gibiydi ve Vían uzun bir an boyunca taşların ikisini de gömeceğinden korktu.

Belki de en iyisi bu olur.

Şimşek havayı yaktı ve yakınlara düştüğünde gece boyunca çılgılık attı.

Malcolm bir iniltiyle geri çekildi ve başını kadının sırtına doğru eğdi, nefesleri sessizlikte patlarken yanağını kadının vardiyasının sert kumaşında gezdirdi.

Kasırganın gözüne yeni girmişlerdi ve ikisinin de bir çapası yoktu.

"Buradalar," diye fısıldadı, alnını soğuk parmaklıklara dayadı, ciğerleri çaresizlikten sıkışıyordu. "İkimiz için de geldiler."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Malcolm, Vían'ın narin omuzlarını kavradı ve onu yüzüne çevirdi, gözleri neredeyse bulmaktan korktuğu bir gerçeği arıyordu.

"Onlarla yüzleşmeden önce... bana şunu cevapla. Dün gece ormanda tekrar tekrar sevişirken neden büyü yapmadın?" Gardını indirmişti. Kadının başarılı olabileceğini kendine itiraf etmekten utanıyordu.

Vían'ın gözleri göğsüne düştü ve çenesi kalbini parçalayacak şekilde sallandı. "Çünkü ben bir aptalım," diye sert, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Bunu planlamıştım. Ama sen bana dokundun ve her şey... değişti." Sanki anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Ve ben bir erkek için ruhumu ikinci kez feda ettim."

Malcolm bu bilginin üzerine atladı. "Ne demek istiyorsun?"

Kadın tereddüt etti, ama adam onu, sanki böyle yaparsa ondan cevaplar aldı. "Bana ne olduğunu anlat," diye talep etti. "Kaderimle yüzleşmeye gitmeden önce bunu anlamama yardım et."

Uzun bir süre sonra kadın başını sallayınca, adam onu serbest bıraktı ve kadın sadece taşlara karşı gerçekleri söyleyebildiği için adamdan uzaklaştı.

Malcolm düşüncelerini toplarken giyinmek için o anı kullandı ve ateş ışığının kuzguni siyah saçlarına altın ve mavi tonları nasıl yansıttığını izledi.

"Bir asırdan daha uzun bir süre önce Kenneth McManus adında bir savaş şefine aşık oldum," diye söze başladı.

Malcolm adamdan anında nefret etti, her ne kadar o piçin öleli birkaç on yıl olduğunu fark etse de içinde dönen kıskançlık mantıksız derecede şiddetliydi.

"McManuslar ve Gregorlar savaştaydı," diye devam etti. "Ve o sırada, Wyrđ Kardeşler Gregor Reisi tarafından çağrıldılar ve çatışmayı kazanmalarına yardımcı olmak için karanlık Büyüleri için ödeme yaptılar. Bedel, bir düşmanın ruhuydu."

O kadar uzun bir süre durakladı ki Malcolm bitirip bitirmeyeceğini merak etti ama o sözlerini toparlarken sessiz kaldı.

"Kenneth'in çok cesur olduğunu düşünmüştüm. Savaşan bir halkı birleştirebilecek bir adamdı. Bütün genç kızlar beni severken onun beni sevmeyi seçmesinden gurur duyuyordum.

onu kovaladı. Ama Wyrđ Rahibe'nin pençelerine düştüğünde, onlara benimle iletişime geçmelerini söyledi. Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

Elbette Malcolm biliyordu ama bunu söyleyecek değildi.

Vían ona döndü, gözleri onu bile şaşırtacak kadar acı ve kendinden nefretle doluydu. "Böyle aptalca bir teklif yapacak kadar zayıf ve saf olduğumu bir şekilde *biliyordu*. Onun yerine ruhumu vereceğimi. Onu neredeyse onun kendisini sevdiği kadar sevdiğimi. Ve bu iş bittiğinde, beni özgürleştirmenin bir yolunu bulacağına söz verdi..."

Ondan yayılan üzüntü ve acıya dayanamayan Malcolm yanına gitti, onu kollarının arasına aldı ve vücuduna yasladı. "O bir yol bulamadın mı?" diye sordu.

Başını ona doğru salladı, bir damla gözyaşı yanağından onun çıplak göğsüne düştü. "Hiç denemedi bile," diye fısıldadı. "Başka bir kızla evlendi ve beni unuttu."

Malcolm ona daha da sıkı sarıldı ve adamın adını lanetledi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Gregorlar McManus'ları yok etti ve topraklarını aldı."

Kısa bir kakhaha attı ve sonra burnunu çekti. "Biraz yardımı oluyor," dedi sevgiyle kendini ona yaklaştırarak. "Boşlukta olduğumdan beri Malcolm, akla gelebilecek her türlü deliliğe maruz kaldım. Bilinen her Tanrı ve Tanrıçaya dua ettim ve hepsi de beni karanlığa terk etti, tıpkı Kenneth'ın yaptığı gibi. Gördüğünüz gibi, eğer boşluktan kaçma şansım olursa, kim olursa olsun bunu yapacağıma dair bir yemin ettim."

O anda Malcolm onun seçimlerini anlamakla kalmadı, onlara sempati duydu. Öfkesi uçup gitmiş ve ruhunu huzursuz eden çaresiz bir sempatiyle başa kalmıştı.

"Ama yapmadın, genç kız," diye mırıldandı. "Hâlâ buradayım, halkıma ve güçlerime hükmediyorum."

Acı bir ses çıkardı ama geri çekilmedi. "Dediğim gibi, ben bir aptalım. Bir daha asla bir erkek ya da onun davası için çıkarlarımı feda etmeyeceğime dair kendime söz verdim."

"Seni suçlamıyorum." Malcolm onun saçlarını okşadı ve bileklerindeki prangaları çıkarması gerektiğini düşündü. Onları hak etmiyordu. Yeterince hapsedilmişti.

Çenesini kaldırarak ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve Malcolm'un çenesine bir öpücük kondurdu, dudakları Malcolm'un dudaklarını arıyordu. Malcolm başını aşağı eğerek kızın ağzını

Onun. Öpücük yumuşak ve acı verecek kadar tatlıydı. Malcolm dudaklarını tekrar tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi, aralarından geçen şefkat ruhunda canlandı.

Geri çekildi, güzel gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Yalan söyledim," diye fısıldadı. "Kendime yalan söyledim."

"Ne demek istiyorsun?" Malcolm onun saçlarını yanaklarının solgun mükemmelliğinden uzaklaştırdı. Çok güzel bir kızdı.

"Sizin davanız insanlığı kıyametten kurtarmak. Bu, uğruna ruhumu vermeye değer bir davadır."

"Vıan, *hayır*." Malcolm paniğe kapıldı ve tüm gücüyle ona sarıldı. "Aptalca bir şey yapma."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama yüz hatları dingindi. "Ve sen, Malcolm de Moray, fedakârlığa degecek bir adamsın, çünkü benden asla yapmamı istemeyeceğin bir fedakârlık bu."

Adını haykırdı ama bir sonraki anda, bir zamanlar bileklerini bağlayan kelepçeler taşlara çarpıp parçalanırken, sadece ince, boş giysisini tutuyordu.

Ondan kopan insanlık dışı ses tüm kaleyi sarstı ve ailesinin zindana hücum etmesine neden oldu.

"Malcolm!" Kenna kehribar rengi gözleri şaşkınlıktan irileşmiş bir halde soluk soluğa kaldı. "Neler oluyor?"

Malcolm yavaşça onlara döndü, öfkesinin ve kaybının gücüyle titriyor, kendini bildiği soğuk gazabı toplamaya çalışıyordu.

"Silahlanın," diye emretti Druid ailesine ve onların Berserker dostlarına daha önce hiç duymadığı karanlık bir sesle. "Savaşa gidiyoruz."

Bael ve Niall bile Malcolm merdivenlere doğru ilerlerken yolundan çekilmiş, gelecek savaş için hazırlık yapmayı hedeflemişti. Önce Wyrđ Kardeşleri yenecek ve kıyameti engelleyecekti. Sonra da kadını getirecekti, bunu yapmak için cehennemin derinliklerinde tırnaklarıyla kazıyarak ilerlemesi gerekse bile.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Gün batımı Berserker şövalyelerini ve Viking yoldaşlarını alev alev yanan gökyüzünde karanlık silüetlere dönüştürdü. Loch Fyne, kalenin batı tarafına çarparak bir ateş gölü gibi parlıyordu. Aralarında Bael ve Niall'ın da bulunduğu on üç adam, ilerleyen düşmanı kazığa oturtmak için dikilmiş tahta kazıklardan oluşan çitin önünde cesurca duruyordu. Moray Vadisi'nin genişliği boyunca, büyük bir ordu sert Highland tepelerini aşarak Dun Moray'a ve köye doğru senkoplu bir yürüyüşe başladı.

Niall'ın bir generali olan ve doymak bilmez kana susamışlığı olmasa bir soytarıya dönüşecek olan Ingmar, Vikinglere arkadan yaklaşan Malcolm ve küçük garnizonuna hitap etmek için döndü. "Koşuşlarınızın arkasında kalmalısınız Kral Malcolm ve bırakın da sizinle savaşalım. düşmanlar," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Ön saflara zırhsız, kadınlar ve çoğunlukla çıplak erkekler tarafından kuşatılmış olarak yürüdünüz, ki bence bunun tam tersi olmalıydı." Kalkanıyla deri ceketine vurdu. "Savaşın içine dalmanın ve zırhımızı kana bulamanın şansını bize bırakın."

Malcolm yaklaşmakta olan orduyu Wyrd Kardeşler için tararken, "Sanırım öyle olacak," diye dalgınca cevap verdi. Henüz belirgin yüz hatlarını seçemeyecek kadar uzaktaydılar ama Malcolm orada olduklarını biliyordu. Yaylaların esintisinde kötülüğün keskin kokusu yayılıyor, soğuk rüzgârlarda moral bozucu tehditler fısıldanıyordu.

"Kim bunlar Colm?" Morgana onun dirseğine dokundu ve gözlerini kısarak ilerleyen düşman sürüsünü takip ediyormuş gibi görünen gölgelerin içine baktı. "Hiçbir renk giymiyorlar."

"Sanırım bu bir lanetliler ordusu," dedi Kenna diğer tarafına doğru çekilerek. "Badb emrinde sayısız ruh olduğunu söylemişti. Sanırım hepsini birden üzerimize saldı."

Vían gibi ruhlar. Bazıları masum. Bazıları kötü niyetli. Hepsi de kurtuluş vaadi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ya da belki sadece ölümün serbest bırakılması.

"Sence orada mıdır?" Morgana fısıldadı, gözlerindeki şefkat Malcolm'u hemen kesiyordu.

Kız kardeşinin kimi kastettiğini biliyordu.

"Hayır. Wyrđ Kardeşler Vían'ın bana karşı yürümeyeceğini biliyorlar. Bu yüzden onu benden aldılar." Malcolm soğukkanlılığını korumak için mücadele etti ve kadın ve çocuklarla dolu bir köyün onun korumasına güvendiğini kendine hatırlattı.

İnsanlığın geleceği, onun ilke ve gücüne bağlıydı.

Her şeyi onun için feda etmek istediğini bilselerdi ne hissederlerdi?

Onu mu?

Ingmar hâlâ onlarla alay ediyordu: "Sanırım köyün ozanı yiğitliğimize ve ustalığımıza şarkı sözleri yazacak."

"Sana haftalar önce kale arazime dokunmamanı söylemiştim. Çit yapmak için ağaçları kesmeyin," dedi Malcolm yavaşça.

Niall, Kenna'nın uyarı bakışını görmezden gelerek döndü. "Tahkimatlarımız olmasaydı halkınız ne yapardı?"

"Ya ordu hattı yararsa?" Ingmar kendini beğenmiş bir tavırla sordu. "Pek olası değil," diye ekledi. "Ama biz olmasaydık Dun Moray savunmasız kalırdı."

Malcolm adamlarına hafif bir işaret yaptı ve kırk okçu dağıldı, aralarında gölün kenarına ulaşmalarına yetecek kadar boşluk bıraktılar.

Malcolm fısıltıyla yaptığı bir büyüyle kollarını avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı ve yanlarından kaldırdı. O bunu yaparken, toprak altlarında titredi ve sonra ayrılarak onu, Morgana'yı, Kenna'yı ve tüm okçu hattını gevşek çeneli Vikinglerin ve onların ahşap tahkimatlarının üzerine kaldırdı.

En uzun Berserker olan Bael'in üç katı yüksekliğinde aşılmaz bir kaya duvarı.

Duvarın köşesinde durarak, koğuşlarının kenarını kılavuz olarak kullanarak taş yapıyı köyün etrafına sardı.

Vían'la, intikamla ve bir de

Kaçınılmaz savaşta Malcolm, Viking'in ender rastlanan, hayret dolu sessizliği karşısında muzaffer bir an yaşadı. "Görüyorsunuz ya." Bir kaşını kaldırdı.

"Senin

tahkimata gerek yoktu. Ve ben halkımı *asla* korumasız bırakmam."

"Senden asla şüphe etmediğimin bilinmesini isterim." Bael baltasını döndürdü ve Morgana'ya göz kırptı, karanlık gözleri kan dökme beklentisiyle parlıyordu.

Ruhlar ordusu, silahlarını havaya kaldırmış bir halde gölün kenarına ulaştıklarında ileri doğru koşmaya başladı. Vikingler kendi silahlarını çekti ve

bir kalkan düzeninde kümelandılar. Bael ve Niall, *Berserker* gang bedenlerini ele geçirip gözleri siyah boşluklara dönüşerek düşmanlarına hızlı bir ölüm vaat ederken zevkle hırladılar.

Eğer şanslılarsa.

Malcolm iki yanındaki Druidlere, "Grimoire'u hissedebiliyorum," dedi.

"Çok yakın," diye onayladı Kenna. "Yakındalar ama onları göremiyorum."

"Sence ölebilirler mi?" Morgana endişelendi. "Bu ruhlar ordusu mu?"

Malcolm onların ilerleyişini izlerken elleri, de Moray Toprak Druidlerinin yazılı tarihi aşan bir kalıntısı olan kutsal Külden yapılmış asanın etrafında kenetlenmişti. Ondan güç alıyordu; sabrın ve hayatta kalmanın gücünü. "Bunu öğrenmek üzereyiz."

Kenna, bekleyen bir savaşçı tarafından kendisine uzatılan meşaleyi istedi. Güçlerinin bir parıltısıyla alev okçuların sırası boyunca dalgalandı ve oklarını tutuşturdu. "Biz Romalıları geri püskürtenleriz," dedi Gal dilinde. "Oklarınızla Viking ordusunu koruyun ve düşmanlarımızı öldürün." Onun emri üzerine ilk yaylım ateşini açtılar, Ruhlar Ordusu'nun ilk safını düşürdüler ve savaşın alevlerini tutuşturdular.

"Malcolm, bak!" Morgana doğuyu, gölün karşısındaki tepenin zirvesini işaret etti.

Muhteşem atlarının üzerinde heykel gibi dört siluet belirdi. Yükselti çok uzaktaydı ama figürler net bir şekilde seçilebiliyordu. Ne ilerlediler ne de geri çekildiler, ancak insanlığın şimdiye kadar karşılaştığı en önemli savaşın tanıkları olarak nöbetçi gibi durdular.

Dört Atlı. Fetih, Savaş, Salgın Hastalık ve Ölüm. Onu dünyanın kurtuluşu için savaşırken izlemeye gelmişlerdi.

Malcolm göklere sessiz bir dua gönderdi. Sonsuzlukların kaderinin günün sonucuna bağlı olduğunu düşünmek çok ağır bir şeydi.

Malcolm kendini Atlılar'ın hangi tarafta olduğunu merak ederken buldu. Kıyameti mi getirmek istiyorlardı? Onun başarısız olmasını mı bekliyorlardı?

Eğer öyleyse, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardır.

Şimdi zamanı değildi. Bu şekilde değil, karanlık ölçülerle ve kan büyüyle. Kehanete göre dört de Moray, bir de Moray'in arkasında duracaktı. Kapı ve Mühürler kırılacaktı. Malcolm bunu her zaman *bir* kuşakta dört de Moray'in doğacağı şeklinde yorumlamıştı. O yapamazdı

Wyrd kardeşlerin kişisel çıkarları için Günlerin Sonu'nu zorlamasına izin ver. İşte daha yaşanacak çok hayat vardı. Keşfedilecek o kadar çok ilerleme, aydınlanma ve icat vardı ki. Görünüşe göre dünya hâlâ bu kadar gençken nasıl sona erebilirdi?

Vücudundaki ince tüylerin diken diken olması, Ruhlar Ordusu'nun Viking cephesine girdiği ve savaşın ciddi bir şekilde başladığı sırada Dörtlü'nün ona doğru yaklaştığını haber veriyordu.

Ruhlar ne canlı ne de ölü olsalar *da, ikisinin arasında* ürkütücü bir versiyon olsalar da, Bael'in baltası bir düzinesini tek bir hamlede yere serdiğinde hâlâ kanıyorlardı. Niall'ın kılıcı onları göbeklerinden boğazlarına kadar kestikten sonra kırmızı lekeli tarlaya fırlattığında hâlâ çığlık atıyor ve kıvranıyorlardı. Kenna'nın büyüleri ateşinden çıkan alevli oklar ve oklar katliamı yok edip aydınlatırken etleri cızırdadı ve koktu.

Malcolm yemyeşil vadisi ve ele geçirdiği insanların ruhları için yas tutarken, büyüsunu kullanarak siyah, keskin kayaları topraktan çekip ilerleyen sürünün üzerine yuvarladı. Çıtırtı mide bulandırıcıydı ama taktik etkiliydi, kan ve kemikten düzgün parçalar kesiyordu.

Ve hâlâ, yeni düşman dalgaları duvarlarına hücum ederken, gecenin yaklaşan gölgelerinden düşmanlar dökülüyordu.

"Wyrd Kardeşleri göremiyorum, Malcolm." Morgana onun dirseğini kavradı. "Doğru olmayan bir şeyler var. Neredeler?"

Malcolm aramaya döndüğünde, Dört Atlı'nın savaşın sınırında durana kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde vadisine doğru ilerledi.

Ondan ayrı ama yine de onun kaçınılmaz bir parçası.

Fetih, beyaz atı ve gümüş zırhıyla intikamcı bir tanrı tarafından gönderilmiş bir yay meleğine benziyordu. Savaş ise kan kırmızısı göğüs zırhıyla neredeyse aynı renkteki atıyla bir tür cehennem yarattığını andırıyordu.

Yanlarında, yüzü kara cübbesinin içinde gizlenmiş olan Pestilence, Malcolm'un hayal edebileceğinden çok daha görkemli bir şekilde kâbus atının üzerine tünemişti. Ve atı solgun ve benekli, zırhı karanlık ve eskimiş olan Ölüm, ancak kendisi gibi bir ölümsüze ait olabilecek amansız bir güçle katliamı inceliyordu.

Malcolm, kendisinden başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Bu günü yaşayamayacaksınız," diye yemin etti onlara.

Ölüm'ün başı yavaşça ona doğru döndü, Malcolm'un hareketi zar zor fark edebileceği kadar uzaktaydı.

Asıl soru, siz yapacak mısınız?

Sözler söylenmedi ama Malcolm onları gün gibi net duydu. Ölüm bir parmağını kaldırdı ve Malcolm'un topraklarının kenarını işaret etti.

Dun Moray'ın kalesi sarp yayla tepeleri tarafından kuşatılmıştı. Malcolm ilk başta hiçbir şey görmedi. Sonra şimşek çakmadan hemen önce koğuşlarının etrafındaki havada bir parıltı dikkatini çekti ve süpürge sopalarına binmiş iki kadın havada uçarak büyüsünün korumasını delip geçti.

"Hayır," diye hırladı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Grimoire!" Morgana işaret etti. "Onlarda."

Koğuşları bu şekilde aşmış olmalılar. Badb'in sol kolunun altında, zamanın başlangıcından beri Druid ailesinin tüm sırlarıyla dolu bir kitap vardı.

Şimdi ikinizin de peşindeyiz... Badb'in ürkütücü sesi, ürpertici bir esintiyle kulağının dibinden geçti. Cadı cübbesinin altından dökülüştünü izlerken bile Süpürgesinin üzerinde kalenin etrafında dönerken, sanki onun hemen yanında fısıldıyor gibiydi.

İçini korku kapladı ve hemen ardından daha önce hiç hissetmediği türden soğuk bir öfke geldi. Masum ruhlarla dolu Moray Köyü, duvarları ile kale arasındaki boşluğu ayırıyordu. Onlara zamanında ulaşabilecek miydi?

Bir kız kardeşe karşılık bir kız kardeş... Badb'in zalim rüzgârları tısladı. Kulakları sağır eden bir gürültüyle gümüş bir şimşek çatalı indirdi. Korkuluklarına çarptı ve Dun Moray'ın çatısının yarısı büyük bir ürperti verdi ve sonra çöktü.

Malcolm, gerginlik ve öfke dolu sert bir sesle, taşların kale sakinlerinden herhangi birini ezmesini engellemek için elinden geleni yaptı, ancak bu mesafeden bakıldığında başarısız olması gerektiğini biliyordu.

Bize gelin, minik Moray bebeklerinin ve annelerinin yaşamasına izin verelim...

Malcolm kalbi kan ağlasa da tereddüt etti. Elbette bu bir tuzaktı. Eğer ortaya çıkarsa, tüm dünyanın kaderini belirleyecek bir tuzak. Peki ya halkı? Nasıl olur da onu en çok sevdikleri ile -olmuş ya da olacak- herkes arasında bir seçim yapmaya zorlayabilirlerdi?

Morgana'yı getirin, size istediğinizi verelim, ya da kim demeliydim? istiyorsun...

Vían.

Onu cehennem gibi bir boşlukta kilitli düşünmek neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oluyordu. Savaşın sesleri arka plana çekilmişti. Bunca yıldır hapsedilen Vían olmasına rağmen, Malcolm onun varlığında kurtuluşu bulanın *kendisi* olduğunu hissetti. Ormandaki o kulübede, kendi şatosunun salonlarında olduğundan çok daha zengin hissetmişti. Gerçekten olduğu kişi olmak için bir şans. Gösteriş yok, beklenti yok, engel yok. Bu hayattan, ona da aynı özgürlüğü gösterme şansı verilmesinden başka bir şey istemiyordu.

Asla bağlamayan ama özgürleştiren bir aşk.

Kehanete, Kaderlere, Wyrd Kardeşlere ve *lanet* olası tanrılara *lanet* okuyarak sevgili kız kardeşine döndü, kalbinin içinde kendi boşluğu açıldı.

"Beni güçlü tut," diye tek nefeste bir emir ve bir yalvarış olarak haykırdı.

Yumuşak mavi gözleriyle onun bakışlarını karşıladı, gözlerinin derinliklerinde berraklık ve kararlılık parlıyordu. "Hayır," diye mırıldandı.

Malcolm irkildi ve sonra ona ters ters bakarak uyardı. "Ne diyorsun sen?"

Morgana onun dirseğinden tutarak ikisini de Badb ve Nemain'in evinin kaldırım taşlarına indiği kalesine doğru çevirdi. Dağlık bölgenin gökyüzünde çakan şimşekler zamanlarının tükenmekte olduğu konusunda uyarıyordu.

"Onlarla savaşacağız Malcolm," dedi Morgana, gözlerini kapatıp güç toplamak istercesine alnını onun omzuna dayayarak.

Malcolm dişlerini sıkarak başını salladı ve onları kendi toprak parçasının üzerine indirdi. "Buna bir son vermenin zamanı geldi," diye kabul etti. "Öyle ya da böyle."

"Ben de seninle geliyorum," diye duyurdu Kenna, okçuların arasından bir an için sıyrılarak. "Beni aşağı indirin."

"Hayır," dedi Malcolm elini ona doğru uzatarak. "Olduğun yerde kal ve Berserker'ların saldırıyı savuşturmasına yardım et. Senin ateşine ihtiyaçları var."

Kenna duvarın üzerinde durmuş, kehribar rengi etekleri giderek şiddetlenen rüzgârda bacaklarına çarpıyordu. "Onu sevebileceğini biliyorum." Onun Gözleri kehanet ateşiyle parlıyordu. "Hem Vían'ı hem de bir Druid olarak verdiğin sözü tutamadığın için üzgünüm. Ama bugün verdiğin kararlar öyle ya da böyle bin yıl boyunca yankılanacak."

Kadının sözleri Malcolm'u tahmin edebileceğinden çok daha fazla etkilemişti. O kadar ki, dönmeden önce onun için toplayabildiği tek şey başını sallamak oldu.

kız kardeşiyle birlikte Dun Moray'e doğru ilerliyordu. Moray Köyü'nün ara sokaklarında bir elinde süpürgesi, diğeri elinde kitabıyla Badb'in durduğu yere doğru ilerlerken içinde kaban şey üzüntü değildi.

Öfke. Malcolm'un hayatı boyunca hiç mücadele etmek zorunda kalmadığı çaresiz, aciz bir öfke. O bir de Moray'dı. Highland halkının kralıydı. Ailesi Vikingleri, Romalıları ve İngilizleri güçleri ve büyüleriyle durdurmuştu.

Nasıl oluyor da bu tek kocakarı ve onun cadılar meclisi, ilk çağlardan beri bu adanın peşinde olan kılıçlı savaşçılardan daha tehlikeli olabiliyordu?

Başlangıç mı? Günü hangi taraf kazanırsa kazansın, nihai kaybın onun olması nasıl mümkün olabilirdi? Her zaman kendisinden istenen her şeyi yapmıştı. Dünyaya saygı duydu. Zanaatını öğrendi. Bitkileri, iksirleri, büyüleri, liderliği, adaleti ve merhameti öğrendi. Bu derslerin bazıları zor kazanılmıştı. Diğerleri ise kolay kazanılmıştı.

Ancak halkı ve Tanrıçası için on yıllar boyunca yaptığı fedakârlıklardan sonra, bu dünyada gerçekten önemli olan tek şeyden mahrum bırakıldı. Gücünü pekiştirip sağlamlaştıracak ve olması gereken adam, *Kral* olmasına izin verecek tek şey.

Sevgiler.

Şimdi akrabalarını besleyen ve koruyan çiftleşmiş Berserker'ların ruhlarını kurtaran şey aşkı. Malcolm böyle bir aşkı arzuluyordu. Onun uğruna ebedi ruhunu feda etmeye hazır bir kadının aşkı. Nadir bulunan İnsanın varlığındaki çatlakları dolduran ve zayıflıkları diğerlerinden daha büyük bir güçle güçlendiren duygu.

Bu sevginin yokluğunda nefret kaynadı ve onu yüzeyin hemen altında tehlikeli bir şekilde kaban karanlık bir güçle doldurdu.

"Nemain'i meşgul et," diye Morgana'ya talimat verdi. "Onun ateşi senin suyun karşısında işe yaramaz. Gerekirse Loch'tan su çekin ve onu boğun."

"Ne yapacaksın?" Morgana sordu. "Ne gerekiyorsa onu."

Dun Moray'a çıkan taş basamakların dibinde durduklarında gökyüzü karardı. Evinin kuleleri, ara sıra çakan şimşeklerle aydınlanan bulutların fonunda uğursuz görünüyordu.

Aralarındaki havada enerji çatırdıyordu. Yer onunla canlıydı ve o yaklaştıkça Crone'un gümüş gözlerinden kıvılcımlar saçıyordu.

"Sizi hiç anlayamadım Kral Malcolm," diye konuştu Badb, Nemain adlı hırçın kız/çocukla birlikte kalenin girişini kapattıkları merdivenlerin tepesinden ona doğru. "Böylesine güçlü bir adam için kesinlikle vizyon eksikliği çekiyorsun."

"Seni mezarında hayal ediyorum," diye homurdandı Malcolm.

Badb'in kıkırdaması bir botun altındaki çakılların çıtırdaması gibi geliyordu. "Ailene böyle şeyler söylemek," diye tısladı.

"Sen bizim akrabamız değilsin," dedi Morgana, ellerine güç çekerken parmakları seğiriyor ve gölün sularııyla bağlantı kuruyordu.

"Ben bir de Moray'ım." Badb Grimoire'u kaldırdı, rüzgâr eski kitabın sayfalarını açana kadar çevirdi. "Bir kapının ardında dört de Moray var. *Dörtlü Kehanet*, Yedi Mühür'ü açacak ve Kıyamet'i getirecek olanların biz olacağımızı önceden bildirmiştir."

"Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun," diye yemin etti Malcolm. "Senin kötülüğüne boyun eğmeden önce ölürüm."

Badb'in gözleri parladı ve öne doğru bir adım atarak bir zafer kazanmış edasıyla merdivenlerden inerken kitabı ona doğru salladı. "Kötülük mü?" diye mırıldandı. "Siz erkekler her zaman çok dar görüşlüsünüz. Sadece iyi ve sadece kötü var sanıyorsunuz. Bayrağınızı bir tarafa ya da diğerine dikiyorsunuz ve aydınlığa ya da karanlığa hizmet etmek için ölümüne savaşıyorsunuz."

"Ben her *zaman* ışığı seçeceğim." Bunu hiç tereddüt etmeden söyledi ve kocakarı yine de ona güldü.

"Kötülüğün iyi bir adamın ruhunda yer edinmesi kolaydır." Badb onun üç adım yukarısında durarak ikisini karşı karşıya getirdi. "Mutluluk bir günahın içinde bulunabilir ve acı genellikle iyi bir eylemi takip eder, öyle değil mi?"

Duvardan gelen zafer çığlıkları Ruhlar Ordusu'na karşı kazanılan zaferi müjdeliyordu. Duman gökyüzüne doğru kıvrıldı, kara bulutlara karıştı ve Kenna'nın alevlerini sanki Yeraltı Dünyası'nın derinliklerinden gökyüzüne doğru yalıyormuş gibi yansıttı.

Malcolm düşmanlarına, "Köleleriniz yenildi," diye haber verdi.

Badb omuz silkti. "İkisi varken onlara ne ihtiyacım var ki? Sen mi? Efendimizin derinlerden yükselmesine ve Kıyamet'ten geriye kalanları ele geçirmesine yardım ettiğimde, Lanetliler Ordusu benim kölelerim olacak ve ben de

Onları akıl almaz bir güçle yönetmek."

"Hayal görüyorsun," diye tükürdü Malcolm.

"Ben bir vizyonerim," diye düzeltti. "Ve bu gücü sizinle paylaşmaya hazırım Kral Malcolm. Tüm bunlar sona erdiğinde sana cennetimden bir parça vereceğim. Ayrıca, sen ve kız kardeşin istediğimi yaparsanız, bu dünyada en çok arzuladığınız şeyi size bahşederim."

Boğumlu parmağını sallayıp fısıldadığı bir lanetle, tam önlerindeki basamaklarda bir geçit, Boşluğa açılan bir pencere açıldı. Orada, çıplak ve kendi üzerine kıvrılmış Vían, ıssızlık ve ıstırap dolu bir çukurun içinde titriyor, tanrılara dua eder gibi adını fısıldıyordu.

Malcolm geçide doğru hamle yapıp yerdeki kadına seslenirken Morgana'nın nefesi çok uzakta gibiydi.

Vían'ın karanlık başı kalktı, görmeyen ametist gözleri kör bir şekilde onun sesini arıyordu.

"Malcolm?" diye boğulurken çaresiz gözyaşları yüzündeki kiri çiziyordu. Ayağa kalkmaya çalışarak, ona ulaşmak istercesine kollarını uzattı ama zifiri karanlık hapisanesinde göremediği belliydi. "Malcolm, burada mısın? Seni duyabiliyorum."

Badb yumruğunu sıktı ve geçit kayboldu.

"Onun için geldiğini sanacak," diye kıkırdadı Nemain. "Ne kadar zalimce."

Morgana iki elini kaldırdı ve elleriyle karmaşık bir işaret yaptı parmaklarıyla bir su sütununun yükselmesini ve küçük ateş cadısını ıslatmasını emretti. "Sessiz ol seni kötü kalpli cadı, yoksa asla can almayacağıma dair ettiğim yemini unuturum."

"Bırak onu," diye emretti Malcolm, altlarındaki zemin öfkesinin gücüyle titriyordu.

"Fiyatımı biliyorsun," diye karşı çıktı Badb. "Bizimle gel ve İlk Mührü aç. Atlıları bu dünyaya salmama ve çok sevdiğin bu dünyanın başına bela olmaktan başka bir işe yaramayacak olan tüm işe yaramaz insan kabilelerini yok etmeme yardım et."

"Biz bu dünyanın belasası değiliz, biz onun çocuklarıyız ve ben de onun koruyucusuyum." Bunu biliyorlardı ama Malcolm arkasında Tanrıça'nın gücü olduğunu unutmamalarını istiyordu.

Badb kitabı kapatıp cüppesinin içine çekti. "Nemain bu dünyanın geleceğini gördü. Eğer buna şimdi son vermezsek, insanlar her kıtaya ve her toprağa yayılana kadar çoğalacaklar. Gökyüzüne zehir püskürten ve çöpleriyle nehirleri kirleten makineler inşa edecekler. Dünyanın ve denizlerin verdiği her şeyi kullanacaklar ve hala

Daha fazlasını talep et. Bu dünyayı önemli hiç kimse için kurtarmıyorsunuz. Tüm bunları engelleyebilirsiniz. Şimdi bana katılın."

"Sakın buna cüret etmeyin!" Kenna, Bael ve Niall arkalarından Dört Atlı'dan başkasını devasa, atlı nöbetçiler gibi peşlerine takarak yaklaşırken tehdit etti.

Hem ölümlü hem de insanlık dışı görünüyorlardı, Malcolm'un bu dünyada gördüğü hiçbir ata benzemiyorlardı, renkleri kitapta kehanet edildiği kadar canlı ve güçleri de bir o kadar dehşet vericiydi.

"Yalanlarına inanmayacağım." Malcolm Kocakarı'ya seslendi. "Şimdi kitabı teslim et yoksa onu almak için seni ezerim."

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdı. "Ona sor!"

Badb parmağını ona doğru uzatınca Kenna sıçradı.

"Söylediklerimin doğru olup olmadığını kahinine sor."

Malcolm gözleri acıyla dolu olan Kenna'ya döndü. "Yalan söylemiyor... Bunu alevlerin içinde de gördüm."

Vían'ın çaresizliğinin görüntüsü zihninde parladı. Badb'in geliştirmek istediği bu yeni karanlık ve boyun eğdirme dünyasında onlar için bir hayat kurabilir miydi? Dünya'nın geleceğine dair çizdiği resimden daha mı kötü olacaktı?

"Zavallı Vían'ı sonsuza dek ölüme mahkûm etmiş olacaksın, hem de ne için?" Badb bastırdı. "Kendilerini yok etmeye kararlı bir tür için. Kaçınılmaz olandan kaçamazlar Kral Malcolm. Bir gün, bir şekilde, kehanet gerçekleşmeli. Sonucu ele geçirip lehimize çevirebilecekken neden şimdi olmasın?"

Cazibenin altında utanç yanıyordu ve Malcolm dönüp Atlılara baktı, onların anlaşılmaz gözlerinde cevaplar aradı. "Bunu mu istiyorsunuz?" diye sordu onlara. "Onlarla birlikte rol yapmamı mı istiyorsunuz? Bu dünyadaki kaderinizi kanlı bir şekilde değiştirmeniz için sizi serbest bırakmamı mı?"

Solgun at çizgiden uzaklaştı ve Ölüm karanlık başını çevirerek toplanmış olan Druid ve Berserker'ları inceledi.

Son, son savaşa hazır ve sonunda kadere karşı özgür irade tartışmasını sona erdirecek.

Konuşurken sesi kükürdü andırıyordu. "Kıyamet bugün başlarsa, son görevlerimizi yerine getireceğiz. O zaman bizim gibi ölümsüzler için geriye ne kalacak? Kaos ve yıkımın araçları olmaktan başka ne amacımız olacak? Olmamız gereken şey olacağız ve geriye ne kaldıysa

Son, dördümüz için de inatçı bir cazibe olacak... Kararınızı vermeden önce bunu düşünün Druid Kral."

Ölüm'ün cevabı Malcolm'u özünün derinliklerine kadar ürpertti. Eğer bu Atlılar ona ya da birbirlerine meydan okurlarsa Badb'in cenneti kolayca hayal bile edilemeyecek bir cehenneme dönüşebilirdi.

Malcolm bakışlarını etrafına, ailesine, düşmanlarına, gökyüzünü kaplayan dumana ve köy duvarlarının arkasından dışarı fırlamış, kaderlerini mühürlemek için onun sözünü bekleyen halkının yüzlerine çevirirken sarsıldı.

Nazik bir el koluna dokundu ve çarpan kalbinin yavaşlamasını isteyerek Kenna'ya bir yabancıymış gibi baktı. "Sevgili Malcolm," dedi sessizce, sesi yaklaşan karanlıkta bir mum gibi sıcak bir titreşim halindeydi. "Wyrđ Kardeşler'in öngördüğü gibi, gelecek günlerdeki gölgeleri ve acıları gördüm ama senin yapmak üzere olduğun gibi umutsuzluğa kapılmamamın bir nedeni var."

Umutsuzluk, içindeki kasvetli boşluk için yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyordu.

"Başka şeyler de gördüm," diye devam etti Kenna. "Kıvılcımlar Yıkımın içinden gelen aşkınlık. Yaratıcılık harikaları. Kalbinize şarkı söyletecek şiirler ve yaralıların dans etmesine neden olacak müzikler duydum. Sevgileri tüm dünyaya ilham verecek olanlar var. Nesiller değişime ve umuda yöneliyor. Hepimizin içinde sınırsız bir potansiyel var ve tam da şu anda bu potansiyeli, onu gerçekleştirecek olanların elinden nasıl alabiliriz?"

"Aptal olma!" Badb alay etti, rüzgâr öfkeli bir tıslamayla topluluğun içinden geçti. "İnsanlık her zaman koyun gibi korkuyla yönetilecek. Retorik ve yalanlarla kontrol edilecekler ve nihayetinde aptallıkları onların çöküşü olacak. Neden uzatıyoruz Kaçınılmaz mı?"

"Gelecek asla kesin değildir," diye ısrar etti Kenna. "Ama dünyaya kurtuluş için bir şans borçluyuz."

Malcolm kuzenine yeni gözlerle baktı. Haklıydı, *lanet olsun ona*. İnsanlık pahasına bir geleceğin cazibesine kapılmakla hata etmişti. Bunu nasıl düşünebilirdi ki?

Çünkü kalbinin genellikle tüm dünyayı kapsayacak şekilde sakladığı kısmı, kuzgun saçlı bir güzel tarafından çalınmış ve sonra da yıldızların çarpıştığı kaderleri tarafından kırılmıştı.

"Biz atmayacağız." Malcolm, Wyrđ kardeşlere inatçı bir kesinlikle hitap etti.

"O kadar emin olma." Badb, cüppelerini karıştırarak süpürgesini güçlü bir rüzgârla savurdu. Süpürge öyle bir güçle Kenna'ya çarptı ki, Kenna ayaklarından savruldu ve taşlara çarpmadan önce geriye doğru itildi.

Niall bir anda onun yanındaydı, altın sarısı saçları yüzünü okşarken onun adını haykırdı.

Bael, Crone'a doğru koştu ama Nemain onu bir ateş patlamasıyla durdurdu, ateşin gücü onu da yere düşürdü.

Malcolm refleks olarak yerden bir kaldırım taşı aldı ve Badb'a fırlattı. Badb taşı tamamen savuşturmak için yeterli zamanı bulamadı ve Bacakları onun sarsıcı ağırlığı altında ezildi ve onu yere yapıştırdı. Grimoire uçarak et rengi bir yığın halinde Nemain'e doğru kaymaya başladı.

Badb güçlü rüzgârıyla taşı kaldırmaya çalıştı ama Malcolm sihrini kullanarak taşı yerinde tuttu ve onları elementlerin savaşına kilitledi.

Nemain ellerini savurdu ve bir ateş duvarı avlu boyunca ilerleyerek Kenna, Niall ve Bael'i Dört Atlı ve dört Druid'den etkili bir şekilde ayırdı.

Malcolm ellerini uzatarak Badb'a doğru ilerledi ve bacaklarını ezen taşın baskısını artırdı.

Badb korkuyla büzülmek yerine muzaffer bir edayla ona baktı, düşerken kırılan birkaç dişi kanla lekelenmeye başlamıştı. "Böylece aynı anda üçümüz birden döküm yapmış olduk," diye kıkırdadı. "Şimdi Morgana kuzenini iyileştirmeli, yoksa ölecek."

"Malcolm?" Morgana ateşe doğru eğildi. "Hiçbir şey yapmadan duramam. Bırakın onu iyileştireyim."

"Zamanın tükeniyor Druid Kral," diye alay etti Badb. "Dünyayı kurtarmak için ne kadar kaybetmeye hazırsın?"

Malcolm'un kalbindeki boşluk aniden bir mağaraya dönüştü ve tüm kayıp, öfke ve çaresiz hiddet, kalbi yavaşlayana ve her şeyin cevabı şaşırtıcı bir şekilde netleşirken nefesi dengelenene kadar onu doldurmak için koştu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Benim olanı daha büyük bir iyilik için feda etmekten bıktım."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Bu pervasızca bir riskti ama o bunu değerlendirdi. Atlılarla yüzleşmek için döndü, Malcolm bir kez daha Ölüm'e seslendi. "Bu Druid onlarca Kendisinininki de dahil olmak üzere sizden binlerce ruh aldı ve onları Boşluk'a kilitledi."

Ölüm karanlık, ruhsuz gözlerini Badb'e dikti. "Demek öyle."

"Mühürleri kırmamızı istediğinizi sanmıyorum." Karanlıkta bir bıçak darbesiydi ama Atlıların gözlerindeki bir şey, atlarının sabırsızlıkla yeri eşelemeleri, şüphelenmeye başladığı şeyi doğruluyordu.

"Biz istesek de istemesek de Yeraltı Dünyası'nın kudretini bu düzlemde serbest bırakacağız. Bundan hiç kuşkunuz olmasın." Ölüm taşların üzerinde zararsızca duran kitabı işaret etti. "Kehanet bunu gerektiriyor."

"O zamana kadar, ruhlara Öteki Dünya'ya kadar eşlik etmek sizin göreviniz." İfadesi beklenti dolu bir sessizlikle karşılandı.

"Onu sana sunabilirim." Malcolm Kocakarı'yı işaret etti. "Onu ve sahip olduğu ruhları istediğin gibi kullanmak üzere alabilirsin."

"Yapamazsın!" Badb tısladı. "Ateş cadını kurtarmak için zamanında değil." "İyileştir onu!" Niall Morgana'dan talep etti. "Şimdi!"

"Bekle," diye emretti Malcolm. "Doona cast."

"Malcolm, Kenna ölüyor!" Kenna'nın kanı şimdi taşların arasındaki oluklara akıyor ve avluda korkunç nehirler oluşturunuyordu.

"Ben sizin kralınızım," diye emretti Malcolm. "Bir kez olsun bana itaat edeceksin."

Ölüm denen adamın gözleri Malcolm'a dikildiğinde kurnaz ve sinir bozucuydu.

"Peki bu takas için fiyatınız nedir?" Ölüm sordu. "Bir ruh," diye cevapladı Malcolm.

"Ateş Druid'i mi?"

"Hayır." Onun adını söylerken boğazı düğümlendi. "Vían."

"Malcolm!" Morgana ağladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Malcolm bunu yapma!"

Niall alevlerin arasından, "Eğer ölmesine izin verirsen seni ve kadını öldürürüm," diye tehdit etti. "Senin büyüün benim gazabıma karşı *hiçbir şey değil*."

Badb çılgılık attı, umutsuzca onun elinden kurtulmaya çalışırken güçleri alevlendi. "Ben ölümsüzüm! Her şeyden daha büyük ve daha güçlü bir efendiye hizmet ediyorum."

senden! Geri döneceğim ve intikamım yeşil Yaylaları kan ve külden başka bir şeye çevirmeyecek!"

Malcolm hepsini görmezden geldi ve bakışları, dünyadaki tüm ruhları şu ya da bu zamanda avucunun içine almış olan adama kilitlendi.

"Ben anlaşma yapmam," dedi Ölüm soğukkanlılıkla.

"Bu bir anlaşma değil," diye yanıtladı Malcolm. "Bu bir tehdit. Kolayca yapmadığım bir tehdit. Ya onu bana verirsin ya da onlarla birlikte hareket eder ve seni zorlarım."

Bir sonraki nefesini vermesi için geçen süre ona sonsuzluk gibi geldi. Alev duvarının arasından Kenna'nın seğirdiğini ve gözlerinin kapanmaya başladığını görebiliyordu. Kalbi de en az vücudu kadar kanıyordu ama eğer kaybolursa ruhuna ne olacağını biliyordu.

Eşiyle yeniden bir araya gelene kadar beklemek üzere Öteki Dünya'ya götürülecekti.

Vían, Ölüm'ün bile onu özgür kılmak için kıramayacağı bir hapishanede kilitli kalacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi.

Atlılar arasında sessiz bir bakış geçti ve sonra Ölüm başını salladı.

"Bedelini torunlarınız ödeyecek, Druid Kral," diye tahmin ederek atını ileri doğru itti ve Dun Moray'ın merdivenlerinden yukarı çıktı.

Malcolm bile onun yolundan çekildi.

Apocalypse aşağı indi ve tüküren, küfreden bir Crone'u alıp karanlık bir sis girdabında kayboldu.

Bael bu dikkat dağınıklığını kullanarak alevlerin arasından sıçradı, siyah saçlarını savurdu ve insan gözünün neredeyse fark edemeyeceği bir hızla Nemain'in kafasını kesti.

Uzaklarda bir yerde bir kuzgun öttü.

Ve sonra Vían avlunun ortasında durdu, çıplak ve titriyordu, yüzü kederinin kanıtlarıyla ıslanmıştı ve güzel gözleri inanmayan bir şaşkınlıkla açılmıştı.

Malcolm ateşin söndüğünün sadece belli belirsiz farkındaydı. Morgana'nın Kenna'ya doğru koştuğunun. Kalan üç atlının dönüp gölgelerin içinde kaybolduğunu.

Onun gözlerinden başka bir şey göremiyordu. O güzel süsenleri mavinin doğal olmayan bir tonuydu, mor gibiydiler. Çiçek açmış İskoç funda rengi. Pictish kraliyetinin rengi.

Kalbine boyanmış renk.

"Malcolm?"

Onun dudaklarındaki adı, hayatında duyduğu en güzel melodiydi. Hışırdayan yapraklardan, dalgalanan çimenlerden ya da yerinden oynayan taşlardan daha güzeldi.

Dizlerinin üzerine çökerken bacakları bir hıçkırıkla kırıldı.

Malcolm merdivenlerden aşağı uçtu ve onu yakaladı. Onu tekrar ayağa kaldırıp kollarının arasına alırken nazik olması gerektiğini hatırladı. Elleri son kez onun üzerindeyken cezalandırıyordu ama bir daha asla.

"Benim için geldin," diye fısıldadı boynuna karşı. "Bana rüya görmediğimi söyle."

Rüyalar hiç böyle hissettirmemişti.

"Senin için cehenneme bile girerdim," dedi saçlarına karşı. Onun için neredeyse bu dünyaya getireceği kısmı atlamıştı. Omuzlarında bu ağırlığa ihtiyacı yoktu.

"Druid savaşlarınızı seviyorum!" Ingmar araya girerek savaş yorgunu ama genel olarak iyi ruhlu bir grup Viking'i avluya doğru yönlendirdi. Duvarlarını nasıl aştiklarını Malcolm ancak tahmin edebilirdi.

Viking generali Vían'a doğru bir bakış fırlattı. "Her zaman patlamalar ve çıplak kadınlarla bitiyor gibi görünüyorlar. Daha iyi ne olabilir ki?"

Malcolm sert bir sesle, "Gözlerini çevir, yoksa gözlerini oyarım," diye homurdandı ve cüppesini yırtıp Vían'ın kusursuz teninin etrafına yaydı.

Vikingle birkaç kahkaha atarak buna uydular.

Kenna zayıf dirseklerinin üzerinde doğrulurken, "Malcolm," diye mırıldandı.

Kanı hâlâ taşları lekeliyordu ama elbisesindeki lekeli delikten yeni, sağlıklı bir deri görünüyordu. Morgana onu iyileştirebilmişti ve Malcolm da iyileştirebileceğinden bir an bile şüphe etmemiştir.

İçine pişmanlık değil ama utanç yerleşti. "Kenna, ben-" "Seni affediyorum," diye araya girdi.

"Yapmıyorum!" Niall ayağa kalktı, devasa omuzları gergin ve kavgaya hazır. "Ne cüretle eşimin zarar görmesine izin verirsin? Uzuvarlarını çıplak bedenimle koparacağım-"

"Onlara bak, aşkım." Kenna öğüt verdi. Eşi eğilip onu kaldırmadan önce bir an için kendini yukarı itmeye çabaladı. "Böyle bir durumda sen de benim için aynısını yapmaz mıydın?"

Niall'ın sert mavi gözleri arkadaşına doğru yumuşadı. "Eğer benden isteseydin yaşayan her ruhu öldürürdüm."

Kenna başını onun omzuna yasladı. "O zaman nasıl kızgın olabiliyorsun?"

Niall'ın kaşları birbirine çarptı ama sessiz kaldı.

Bael Morgana'yı da kollarına aldı, eşiyle sessiz ve çaresiz bir kucaklaşmayı paylaştı. Bir elini onunkiyle kilitli tutarak Grimoire'u aldı ve tamamen bozulmamış olmasına şaşırmadı.

"Süvarinin ne dediğini duydun." Parmaklarını sayfalarda gezdirdi. "Kehanet edilen Dörtlü senin soyundan gelecek. De Moray'ler... Mühürleri kıracak olanlar."

Malcolm başıyla onayladı. "Zamanı geldiğinde, gerektiğinde Atlıları yenmek için hazır olmalarını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Böyle bir şey mümkün mü?" Vían mırıldandı.

Malcolm gözlerini kırıştırarak ona baktı, kalbi cevap verecek kelimeleri bulamayacak kadar doluydu.

Yeşil ve altın rengi cübbesini giymiş, abanoz bukleleri renklerinin üzerine dökülen tanrıçanın kendisine benziyordu.

Sıradan bir adamdan başka bir şeye benzemediğini biliyordu. İskoç eteği ve tuniği. Tüm gösteriştten, şatafattan ve görevden sıyrılmış, sadece bir erkek olabilirdi. Her şeyini ona adayan bir adam. Başka hiçbir canlıya vermediğini ona verebilecek bir adam. Başka hiç kimse için yapmadığını yapabilirdi.

Yavaşça dizlerini бүktü, soğuk taşlara dayanana ve ayaklarının dibinde diz çökene kadar kendini alçalttı.

Bir kral ve yine de onun sadık tebaası.

"Bu topraklara hükmediyor olsam da sonsuza dek böyle kalmayacağını biliyorum." Onun titreyen elini tuttu, gözlerinden kendisine doğru parlayan hayranlık karşısında kanı hızlandı. Aralarındaki o tanımlanamaz kıvılcım, en başında olduğu gibi geçip gidiyordu. "Yollarımız ölecek ama soyumuz asla ölmeyecek. Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun?"

Gözlerinden taze yaşlar dökülürken, sözsüz bir şekilde başını salladı.

"Çünkü benim sana tapınmam var olan en kutsal büyüdür ve eğer onlar bu sevginin bir ürünü olarak yetişirlerse, o zaman her şansa sahip olacaklardır. kendi kaderlerini yazarlar."

"Biz de öyle." Vían gülümsedi.

"Hayır, *mo ghaol*, aşkım." Ayağa kalktı ve onu kendine yaklaştırdı. "Sen her zaman benim kaderimdin."

De Moray'in hikayesi burada bitmiyor... Şuna bir göz atın:

OceanofPDF.com

HANGI CADI HANGISI?
Port Townsend Cadıları: Birinci Kitap
Şu anda mevcut

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

"Ne halt ediyorsun sen?" Yatakta doğrulup uykulu gözlerini ovuşturan Dev Atwal'ın bronzlaşmış, zayıf gövdesinde beyaz çarşaflar kışkırtıcı bir yolculuğa çıktı.

"Kanseri tedavi ediyorum. Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Aerin Doe en sevdiği *Brunello Cucinelli* kaşmir kazağını en sevdiği *Manolo Blahnik* ayakkabılarının yanına itti ve valizinin fermuarıyla boğuştu. *Gucci* bavulun üzerine oturmak kurallara aykırı mıydı?

Kuralları siktir et, yetişmesi gereken bir uçak vardı.

Aerin arkasını dönerek zıpladı ve önce kışını bavulunun üstüne koydu ve yanaklarını bavula iyice bastırarak muzaffer bir nefesle fermuarı dikdörtgenin etrafından kaydırmayı başardı.

"Kanseri tedavi etmek için çok fazla sigara içiyorsun." Dev'in ölçülü, egzotik Hint aksanı şu anda onu çok rahatsız ediyordu. Ayrıca, şimdi bir sigara istiyordu.

"Gelecek haftaki talep toplantısını senin idare etmeni istiyorum." Aerin ona banyoya koştuğunu ve bir sürü güzellik ürünü ile kozmetik malzemesini çantasına doldurduğunu söyledi. "O kendini beğenmiş Kai Masashi'nin İngilizce bilmiyormuş gibi davranmasına izin verme. O Japon dahi senden daha iyi konuşuyor; sadece seni atlatmaya çalışıyor." Çantasına bir saç maşası ve düzleştirici ekledi, çünkü Kuzeybatı'daki nemin saçlarına ne yapacağını kim bilebilirdi? Ardından kabarmayı önleyici jöle ve bukle yoğunlaştırıcı ile birlikte klipsler, lastikler, iğneler, bantlar - bir şey unutuyor muydu? "Bu arada Luxul'dan gelen temsilci yeni kablosuz ağ ve ağ uygulaması konusunda yardımcı olacak, Stan ile birlikte çalışmasını sağlayın. Onlar en iyisidir, bu yüzden iyi muamele gördüklerinden emin olun." Bunu söylerken çantasına eklemeyen önce bir kutu tıbbi kremi ona doğru salladı.

Sürtük kırmızısı deri çantasını açıp cüzdanını, iş bilgisayarını, e-okuyucusunu, kablosuz hoparlörünü ve akıllı telefonunu düzenlerken Dev'in mermer siyahı gözleri onu yatak odasında takip etti.

"Ayrıca, Eric'i kov. O altın tuğla beni çok kızdırıyor ve ben dönene kadar değiştirilmesini istiyorum."

"Peki bu ne zaman olacak?" Dev sorguladı.

Saatindeki pırlantalar, arabası gelmeden önce sigara içmek için vakti olduğunu söylüyordu ve Manhattan'dan JFK Havaalanı'na gitmek için hâlâ bir buçuk saati vardı.

"Emin değilim," diye geçiştirdi. "Acil bir durum olursa Sandra bana ulaşabilir."

"Ya sana ihtiyacım olursa?"

"Sana söyledğim gibi." Ses tonunu olabildiğince yumuşattı. "Eğer sen Acil bir durum olursa Sandra'yla konuş. Ama ben yokken işleri yürütebileceğine inancım tam. Ben iş için uzaktayken bunu çok yaptın. Kararlarına güveniyorum." Kadın zevki dışında.

"Yaptığınız şey bu mu, iş için mi gidiyorsunuz? En azından bana nereye gittiğinizi söyleyebilir misiniz, yoksa bu bilgiyi asistanınızdan da mı almam gerekiyor? Ben Operasyonlardan Sorumlu Başkan Yardımcısıyım Aerin, biri sorarsa verecek bilgim olması iyi olur." Dev'in sesindeki tonlama her zamanki gibi pürüzsüzdü ve şık, siyah saçlarındaki mavi tellerle uyumlu, zen benzeri bir tınısı vardı.

Ama yaralanmıştı. Aerin bunu anlayabiliyordu. Bunu *her zaman* söyleyebilmişti.

Hava bir yalanla, gerçeğe olduğundan farklı bir frekansta titreşirdi ve her duygunun kendi dalga boyu vardı. Bu dalgaları neden okuyabildiğini, neden vücudundaki ince tüyleri yadsınamaz bir doğrulukla fırçaladıklarını hiç bilmiyordu. Bir tür duyuşsal algı bozukluğu Belki? Otistik eğilim? Koruyucu bakım sisteminde geçirdiği yıllardan kaynaklanan psikolojik aşırı uyarılma mı?

Kim biliyordu? Kimin umurundaydı? Onun umurunda olmadığına eminim.

Sigarasını almak için yatağının başucundaki masaya uzandığında midesi sıkıştı ve elleri titredi. Bir elini balkon kapısının fildişi koluna koyarak, "Seattle'a uçuyorum, orada küresel bir online pazarla birkaç toplantı ayarladım," diye yalan söyledi.

"Genelde beni yanına alırsın. Ya bana ihtiyacın olursa?"

Lanet olsun.

"Yapmayacağım," diye mırıldandı. "Sana burada ihtiyacım var. Ayrıca giyinmene de *ihtiyacım* var, çünkü tam dokuz buçuk dakika içinde kapıyı kilitlemem gerekiyor." Bu ona gitme vaktinin geldiğini söylemenin şirret bir yolu muydu?

Gözleri ona öyle olduğunu söylüyordu, bu yüzden takip edeceği kesin olan üzgün surat emoji frekanslarından kaçmak için balkona çıktı.

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp yakarken kendini azarladı, sabahın ilk nefesini ciğerlerinin derinliklerine çekti ve nikotinin yumuşak dalgasının bir bağımlının mutluluğuyla damarlarında dolaşmasına izin verdi.

Tanrım, sigara içmeye bayılırdı.

Aerin, içten içe kaynayan sesi dinlerken etkilerinin kök salmasını bekledi. insan kitlesi aşağıdaydı. Titreme üç çekişten sonra durdu. Göğsünü sarsan titreşim beşinci çekişte sustu ve uzuvlarının yeniden ağırlaştığını ve normalleştiğini hissedebildi.

Kimin yemeğinin tadına bakmaya ihtiyacı vardı ki? Daha da iyisi, fethedilecek şirketler ve bağlanılacak bir dünya varken kimin yemek yemeye vakti vardı ki? Duman aralar çok fazlaydı. Çok. Daha iyiydi.

Aşağı bakarak bahar esintisinin yüzünü okşamasına izin verdi ve her zaman yükseklikle gelen baş dönmesini hissetti. Bunu her sabah yapardı. Onun ritüeli.

Kahve. Sigara. Balkona yaslan. Atlamayı düşün. Yapmamaya karar ver. İşe git.

İntiharla ilgili değildi. Sadece öyleydi. Kanındaki bir şey ona bir torba hikayesinin onu öldürmeyeceğini söylüyordu. Bu da onun muhtemelen psikopat olduğunun kanıtıydı. Ama her neyse, psikopatlar dünyayı yönetiyor ve şirketler her zaman. Siyaseti bunu bilecek kadar yakından takip ediyordu.

Burnundan ve ağzından beyaz bir bulut çıkararak, çatı katının saçaklarına sıkışmış küçük, siyah bohçaya baktı. İnce damar ağları olan parlak, siyah kanatlar, komik burunlu, öfkeli, abanoz bir vücudu koza gibi sarmıştı. burun ve sevimli Mickey Mouse kulakları.

"Günaydın Doktor Lecter," dedi en sevdiği kitap serisinden alıntı yaparak. Yarasa seğirdi, pençeli bir kanadını boncuk gözlerinin altında sürükleyerek onu selamladı ya da ona ters ters baktı, emin olamadı. Onun "Merhaba Clarice" dediğini hayal edebiliyordu.

Orta ve Güney Amerika iklimlerine özgü bir vampir yarasanın Manhattan'da ne işi vardı diye düşünmeden edemiyordu ama Aerin'in bu küçük piçin etrafta dolaşmasına aldırıldığı söylenemezdi. Bu yılın başlarında onu bulduğunda, bir haşere kontrol şirketini aramak istemişti ama onun sevimli/çirkin yüzüne ve sürekli varlığına bağlanmadıysa lanet olsun.

Bunun yerine onun hakkında araştırma yapmıştı. Cinsi: *Desmodus rotundus*. Genellikle koloniler halinde tüneyen sosyal bir hayvan. Karşılıklı fedakârlık eğilimleri olan güçlü aile bağlarına sahip olma eğilimindeydiler, hatta ebeveynsiz bebekleri evlat ediniyorlardı.

Bunu okuduktan sonra aralarında güçlü bir akrabalık bağı oluşmuştu ve Aerin neredeyse her sabahı Park Avenue'nun tepesine tünemiş Doktor Lecter'la kahve içerek geçiriyordu. Her ikisi de sözde büyük bir koloninin parçasıydı ama yine de ondan ayrıldılar.

Yalnız. Ama birlikte.

*Toprak, hava, ateş ve deniz tarafından
terk edilmiş olanı bana geri ver...*

Aerin ellerini kulaklarına götürmek istedi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. İlahi kafasının içindeydi. Haftalardır öyleydi. Belki de aylardır. İlk başta onu engellemişti ama çekim daha da güçlenmişti. Fizyolojik belirtiler ortaya çıkmıştı. Baş ağrısı, titreme, kalp çarpıntısı, huzursuzluk, uykusuzluk. Sürekli batıya çekiliyordu.

Neden batı?

Yönü ne olursa olsun, dün gece ya da daha doğrusu o sabah saat üç civarında, şehirden bir sonraki uçağa, aşağı kırk sekizde ulaşabileceği en *batıya* yer ayırtmıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, yardımcı olmuştu.

Dev yatak odasında dolanıyor, giyiniyor, banyonun kapısını kapatıyor, suyu açıyor ve o lirik sesiyle küfürler mırıldanıyordu onun dili. Onun ne dediğini bilmemesi Aerin'i rahatsız ediyordu. Onun dilini hiç öğrenmemişti. Almanca, Fransızca, Japonca, İspanyolca ve Mandarin repertuarını güzelce tamamlıyordu. Belki de listesine bir tane daha eklemesi gerekiyordu.

İlk sigarasını söndürdükten sonra bir tane daha yaktı ve bu sigarayla oyalanmaya karar verdi. Muhtemelen Hint lehçelerini öğrenemeyecekti. Dev'le *çıkıyor* gibi değildi. Dev onun çalışanıydı. Neden yatıya kaldığını bile bilmiyordu. Genellikle bir yerde sevişirler ve o giderdi, ya da nereye gittiklerine bağlı olarak o giderdi. Adam sadece bir buçuk blok ötede oturuyordu. Dün gece o kadar çok içmemişlerdi, değil mi?

"Ya bağlanıyorsa?" diye sordu Doktor Lecter'a. "Ya hoşlanmaya başladıysa?"

Doktor Lecter hapşırdı. Ya da en azından hapşırıldığını düşündü.

"Haklısın," diyerek başını salladı ve kristal tepsisine kül attı. "Kalemi şirket mürekkebine batırdığım için başıma gelen bu. E-bekle-ben mürekkep değil miyim? Çünkü benim kalemim yok. Ama bu *benim şirketim*, yani teknik olarak meşhur mürekkebe daldırma işini ben mi yapıyorum?"

Küçük memelinin sessizliği belirgin bir şekilde yargılayıcı oldu.

"Evet, tüm metaforu siktir et. Mesele şu ki, bunu yapmamalıyım - o," dedi Aerin, yarım içilmiş sigarasını söndürürken şık siyah bir şehir arabasının binanın önüne yanaşmasını izliyordu. "Sıkı durun, Doktor Lecter. Seni gördüğümde görüşürüz."

Dairesine girdiğinde onu boş buldu. Renklerden, süslemelerden ve Dev'den boştu. Veda etmemişti.

Onu suçlayabilir miydi?

Güç pompalarına adım atarak çekmeceye uzandı ve şişeleri çantasına attı. Bir anti-depresan, iki anti-anksiyete, uçuş için nikotin sakızı ve bir ton uyku hapi.

Bunu başardıktan sonra çantasını bir omzuna, valizini de diğer omzuna attı ve valizinin sapını çekiştirerek arkasına aldı.

Artık Dev'i düşünmek yok. Yeni bir vibratör almanın zamanı gelmişti. Çok daha az dağınktı; duygular sorun değildi ve işi bittiğinde atması daha kolaydı.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

"Dev bana asıldı." Sandra Carvatali'nin aksanı telefonda bile Jersey Shore'a ait olabilirdi ama kıvrak zekâsı ve fotoğrafik hafızası onu neredeyse bir MENSA adayı yapıyordu. "Bu çok garip, çünkü siz ikiniz hâlâ birlikte değil misiniz?"

Aerin, kalabalık Seatac Havaalanı'nın bagaj alım bölümüne doğru ilerlerken, bir parmağını mavi-dişli kulaklığına bastırıp gürültüyü engellemeye çalışarak, "Hayır," diye kestirip attı. "Hâlâ sevişmiyoruz." En azından on üç saat öncesine kadar.

Yanındaki pisi pisi kazaklı ve uçlu saçlı yaşlı kadının kınayan bakışlarını görmezden gelerek turnikedeki bavulunu aradı ve bedenler tarafından omuzlanarak dışarı çıkarılmaya devam etti.

Dev üzerinde herhangi bir hakkı olduğundan değil, ama Aerin onun bunu başkasına sızdırmaya çalışmadan önce yirmi dört saat bekleyeceğini düşünürdü. Özellikle de kişisel asistanı. Ama erkeklerin tekrar hazır olana kadar sadece yirmi dört dakikaya ihtiyaçları yok muydu? Peki o ne halt biliyordu?

"Tamam o zaman," dedi Aerin Sandra'nın omuz silkişini neredeyse duyabiliyordu. "Kahvesine şarbon koymamı ister misin? Çünkü anne tarafından ikinci kuzenim Carmine'in tanıdığı bir adam var ve sanırım American Express kullanıyor."

American Express kartınızla yasadışı kimyasal silah satın almak mı? Makbuzda ne yazacaktı? "Hayır Sandra, buna gerek yok." Ya NSA asistanının şarbon dediğini duyduysa? Bugünlerde her şeyi dinlemiyorlar mıydı?

Aerin sağına soluna ve arkasına baktı, her ne kadar düzenli ve profesyonel bir şekilde toplanmış olsalar da ensesindeki tüylerin garip bir şekilde ürperdiğini hissetti.

"O palyaço benim sadakatimi test etmekten daha iyisini bilmeli, patron. Ayrıca, seks yapmanın tüm harika yollarının kitabını onun adamları yazmış *olsa* bile ben baştan savma işlerle ilgilenmiyorum. Ben bunun için fazla klasım."

Aerin asistanının havalı saçlarını, göz kalemi faturalarını ve leopar desenleriyle dolu dolabını hayal etti. En azından o dolap Yukarı Doğu Yakası'ndaydı. Yani,

Belki de klas kelimesi uygun bir tanımlama değildi. Ama yine de kadın vazgeçilmezdi ve çok iyi maaş alıyordu.

"Duyarlılığınız takdire şayan olsa da. Sanırım. En azından ben dönene kadar herhangi bir terörist faaliyette bulunmayalım."

"Pekâlâ." Aerin Sandra'nın gözlerini devirdiğini de duyabiliyordu. "Ama benim geldiğim yerde, en azından lastiklerini kesmezsen bu bir zayıflık işaretidir. Bilirsiniz, ona değer verdiğinizi gösterirsiniz."

Aerin dürüstçe, "*Umurumda değil*," dedi.

"Oh, bu farklı o zaman. Seattle nasıl?" "Gri ve yağmurlu."

"Bahar geldi. Yazın güzel olması gerekiyordu." Uzun takma tırnakların klavyede çıkardığı tıkırtı, hamile bir sessizliği noktaladı. "Yani... herhangi bir belge hazırlamamı, toplantıları aramamı, otel ve araba rezervasyonu yapmamı, rüşvet hediyeleri almamı, PowerPoint sunumları hazırlamamı istiyorsun, bilirsin işte.

Her zamanki gibi mi?" Sandra'nın endişesinin titreşimi aralarındaki kıtaya kadar ulaştı. "Bana ne yaptığını söylemeden gittin. Kör uçuşu yapıyorum patron, takvimi bile bağlayamıyorum. Haftalardır bir excel tablosu bile yapmadım. Hayatımın hiçbir anlamı yok."

Aerin asistanının dramatizmine güldü. "Bu daha çok gayri resmi bir ziyaret. Endişelenmeyin, sadece gözünüz orada olsun. Ben yokken Windmark Tech'in çökmediğinden emin ol." Bavulunu fark eden Aerin kalabalığın arasından sıyrılıp atladı ve bir yandan devasa çantasını itici pisliklerin arasından sürüklerken bir yandan da dönebileceği, yönünü yeniden bulabileceği ve nereye gittiğini anlayabileceği kadar büyük bir yer bulmaya çalıştı.

"Bu bana bir şey hatırlattı," diye canlandı Sandra. "Geçen yılın rakamları geldi ve tahmin ettiğimiz bir nokta beş yerine iki milyar artmışız, yani sıralamada *o şirkete* yeterince yakınız.

Bay Gates'e bir sonraki prostat muayenesini yapması için *isimsiz*. İlk beş, bebeğim!" "Bu harika," dedi Aerin, bavuluyla boğuşurken dikkati dağılmıştı.

Bagaj için iki bin dolar ödediğinizi ve lanet olası tekerleklerin altı aylık yoğun kullanımdan sonra bile çalışacağını düşünürsünüz.

Orada. Kalabalıkta bir mola. Oraya ulaşacaktı ve sonra nefes alabilecekti. Şimdi nerede sigara içebilirdi? Asıl soru buydu. Keskin dirseklerini kullanarak kalabalığın kenarına doğru ilerledi.

Sandra, "İç denetim bazı şaşırtıcı raporlar ortaya çıkardı," diye devam etti. "İkinci çeyrek kayıpları konusunda haklıydınız. Dördüncü çeyrekte hiçbir şey olmadan geri kazanıldılar..."

Huysuz Prens'i karşısında görünce Sandra'nın sesinin arka planda kaybolduğunu söylemek büyük bir hata olurdu. yetersizdi. Daha çok her şey yok olmuş gibiydi. Kalabalıklar. Gök gürültülü bulutların muhteşem görüntüsüyle pencere duvarları. İniş ve kalkış yapan uçakların uğultusu. Hoparlörlerden yapılan anonslar. Hepsi kayboldu.

Aerin uzun boylu, kusursuz giyimli adamın etrafındaki boş zemin çemberine adım attığında, sanki tam o çemberin içinde bir Bermuda şeytan üçgeni etkisi oluştu.

Heh. Buna ne derlerdi, Seatac çemberi mi? Sırada ne vardı? Montpellier Meydanı mı? El Paso dodekahedronu mu? Hayır, onlar üç boyutlu, yani muhtemelen değil.

Aerin hızla gözlerini kırıştırarak saçma düşünce sapmasını durdurdu. Titreşimler onu bunalttığında beyni biraz sapıtmaya meyilliydi. Ve *onunki* alışılmışın dışındaydı.

Güç.

İnsanları uzakta tutan şey buydu. Ne yaptıklarını bilmiyorlardı. Gözlerini dikip bakmadılar ya da özellikle rahatsız olmuş gibi görünmediler. Sadece *onunkinden* kaçınmak için kendi alanlarına daha sıkı sarıldılar.

Onları kim suçlayabilir ki, gerçekten? Varlığının katıksız gücü ultrasonik dalgalar halinde her yöne eşit olarak yayılıyordu. Dolayısıyla, daire. Ve geometrik bir pergelin uzun, düz ayağı gibi tam ortasında duruyordu.

Mükemmel bir dairenin mükemmel merkezi.

Sıvı mavisî gözleri onu hafif bir merakla süzerken, beyni onu anlamaya çalıştıkça MIT eğitilmiş kelime dağarcığının bir parçası olmayan kelimeler süzülükçe hızla şaşkınlığa dönüştü.

Regal. Zarif. Karanlık. Ölümcül. Egzotik. Kadim.

Antik mi? Gerçekten mi? Olamaz. Sadece otuz beş yaşlarında görünüyordu.

Ama gözleri. Soluk, sevimli mavi gözleri yeraltı dünyasından daha karanlık sırlar saklıyordu. "Bir varmış bir yokmuş" diye başlayan hikâyeler onunki gibi duygulu dudaklardan dökülebilirdi ve o her masalın Tanrı'nın dürüst gerçeği olduğuna inanırdı. Çünkü o da oradaydı. Her şeyi görmüştü.

Yine de, görünüşüne bakılırsa, oynayabileceği tek rol kötü adam rolüydü.

Tanrım. Parmağını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirebilirdi.

"Bunlar seni öldürecek, biliyorsun." İngiliz aksanı o ağızdan koyu şarap ve daha koyu günahlar gibi eridi.

"Ne?" Aerin yere baktı ve elinde sıkılı duran sigara paketini görünce şok oldu. Onlara ne zaman uzanmıştı? Telefonunu ne zaman kapatmıştı?

Ses tonu biraz ironikti, sanki sigaranın işini bitirmesini bekleyecek zamanı olmayacakmış gibi. Sanki Ölüm onun için daha sonra değil de daha erken gelecekmış gibi.

"Oh," diye nefes aldı, titremeye karşı koyarak. "Ateşiniz yok, değil mi?"

"Ama tabii ki." Bir eliyle takım elbisesinin düğmelerini açtı ve uzun parmakları, altın saat zincirinin parıldadığı yeleğinin cebinde kayboldu. "En azından bunu yapabilirim." Birkaç metre ötedeki çıkışa doğru başıyla işaret etti. "Gidelim mi?"

"Bagajınız yok mu?"

"Eşyalarımı bir gecede gideceğim yere postaladım." Eldiveninde som altından bir çakmak belirdi. Siyah Armani deri eldiveni. *Güzelmiş.*

Aerin neden vücudundaki her molekülün ona bu adamın peşinden gitmenin hayatında verdiği son kötü karar olabileceğini söylediğine karar veremiyordu. Sonunda bağımlılık ve cazibe sağduyuya galip geldi. Bu sadece bir dumandı. Ne yanlış gidebilirdi ki? Tanrı aşkına, İç Güvenlik ajanlarının hazır bulunduğu kalabalık bir yerdeydiler.

Ayrıca, kendi ellerine-er-eldivenlerine kan bulaştıracak türden bir adama benzemiyordu. Ve yalnızdı. O kadar yalnızdı ki, o kadar yoğun bir şekilde havada şarkı söylüyordu ki, onu gözyaşlarına boğabilirdi. ağlayan türdendi. Sadece bir ömre sığdırılamayacak kadar izole bir ıssızlıktı.

Tanrım. Belki de aklını kaçıırıyordu. Mükemmel bir şekilde toparlanmıştı. Ayrıca, Bu kadar yakışıklı, zengin ve güçlü biri asla yanında birini istemezdi. "İzin ver,"

derken sesi nazik, neredeyse özür dileyen bir nota taşıyordu, eldivenlerinin parmaklarını çok bilinçli bir şekilde ellerinden çekip

bavulunun sapına uzanmadan önce ceketinin cebine koydu.

Aerin ona en parlak gülümsemesini takdim etti ve onun normalde ciddi olan gözlerinin derinliklerindeki sıcaklık parıltısıyla ısındı. "Bir de şövalyeliğin öldüğünü söylerler."

"Henüz değil." Geri dönen gülümsemesi samimiydi, ama içinde bir ipucu vardı... neyin? Pişmanlık mı? Üzüntü mü?

Belki de bir şeyler görüyordu.

Arkadaşça bir sessizlik içinde kapıya doğru yürürlerken Aerin gizlice onun yan profilini inceledi. Halkla ilişkiler müdürünün deyimiyle "uzun bir bardak su" gibiydi. En az 1.80, belki daha da uzun. İnce yapılı ve hastalıklı bir solgunluğa sahipti, ama bunun onun için işe yaramasını sağladı. Daha fazla *Kanser hastasından çok gotik vampir*. Ne de olsa burası Seattle'dı. Ve belli ki dünyanın solgunluğuyla ünlü bölgesi İngiltere'den geliyordu.

Tepedeki sert ışık, simsiyah saçlarındaki gümüş telleri kesinlikle romantik bir şekilde yansıtıyordu. Aerin at kuyruğunun ne kadar uzun olduğunu söyleyemiyordu, çünkü siyah yün paltosunun kıvrık yakası büyük kısmını gizliyordu.

Tanrım, çok güzeldi. Podyum mankeni gibi güzeldi. Ark meleği güzelliğinde. Her kadının kapısını tutarken ona her zamankinden daha farklı bir şekilde baktığı kadar güzeldi. Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanı bagaj alım terminalinde değil, bir Bronte romanında İskoç kırlarında rastlayabileceğiniz biriydi.

Tentenin altında karşı karşıya geldiler ve kız, adamın geniş omuzlarının ve mükemmel duruşunun diğer omuzlarla nasıl tezat oluşturduğunu fark etmekten kendini alamadı.

Sigaralarının turuncu ışıltısını koruyarak nemli soğuğa karşı eğilen ruhların sayısı giderek azalıyor.

Adam onun teklifini reddetti, o da kendi çantasından çıkarıp sol eline geçirdi ve sağ elini uzattı. "Ben Aerin, bu arada, Aerin Doe."

Antika çakmağının menteşesini açıp tek bir akıcı hareketle çarkını çevirmeden önce, sıvı gözleri belli belirsiz bir duraksama anında onun eline kaydı. Çakmağı saygılı bir mesafeden uzatarak sarsılmamış elini yakmak için indirme onurunu göstermesine izin verdi. Daha az dikkatli biri bu manevradaki hesaplamayı gözden kaçırabilirdi.

Ama *dikkatli* olmak onun göbek adıydı.

"Julian Roarke," diye mırıldandı.

Tabii ki adı Julian'dı. Bu yüze, bu gözlere sahip birinin adı asla "Brian" ya da "Dale" olamazdı. Julian ya da Sebastian ya da Vlad Tepes olmalıydı.

Bir esinti alevi tehdit ediyordu ve Julian onun sigarasını çekişini görülmemiş bir ilgiyle izlerken avucunu rüzgâra karşı tutmak için yukarı kaldırdı. Aerin Julian'ın elindeki ısıyı neredeyse Julian'ın yanağını avuçlamış gibi hissedebiliyordu. Bu his onu öylesine etkiledi ki geri çekildi.

"Sizinle tanışmak bir zevk Bayan Doe," dedi sanki fark etmemiş gibi. "Hamur işindeki gibi hamur mu, yoksa dişi geyik anlamındaki doe mu?"

Aerin ağzının kenarından kibarca beyaz bir akıntı çıkardı ve adamın nazik konuşmasının ondan yayılan beyaz ateşli cinsel titreşimleri nasıl gizlediğinin tadını çıkardı. Sanki onu tanımak istiyor ama onu becermek istediğini bilmesini istemiyordu.

Çok tuhaftı ve hoşuna gitmişti.

"Kimliği belirsiz kişi" diye itiraf etti.

"Ah," diye nazikçe başını salladı. "Anlıyorum." Yüzündeki yumuşak ifade gerçekten gördüğünü, *bildiğini* söylüyordu. Tuhaf demişken.

"Seattle'da mı yaşıyorsunuz Bay Roarke, yoksa ziyarete mi geldiniz?" diye sordu gerçek bir merakla.

"Julian, lütfen. Sana Aerin diyebilir miyim?"

"Elbette." Böyle bir sesle ona istediği her şeyi söyleyebilirdi.

"Birkaç meslektaşımınla birlikte bir tür zirve için şehirdeyim," dedi.

"Öyle mi?" Aerin dürttü.

"Hepimiz patronumuzun emriyle buradayız."

"Patronunuz kim, belki adını duymuşumdur?"

"Şüphesiz yapmışsınızdır, ama korkarım bunu söyleyemem."

"Öyle mi?" Aerin külü kaldırırma savurdu. "Önceden merak ediyordum, şimdi ilgimi çekti. Dur tahmin edeyim, mafya mı?"

Sessiz gülümsemesi, başını sallarken kusursuz teninde en ince çizgilerin dallanmasına neden oldu.

"Uluslararası uyuşturucu karteli mi? Özel güvenlik mi? Moda Polisi mi? Interpol?" diye şaka yaptı. "Vatikan mı?"

Koyu renk bir kaş seğirdi.

Midesi bulandı. "Tanrım, sakın bana gerçekten iyi giyimli bir rahiple flört ettiğimi söyleme."

Julian'ın karanlık eğlence sesi tüylerini diken diken etti. "Pek sayılmaz."

"Belirsiz olmaman iyi bir şey," dedi iyi huylu bir kahkaha atarak. "Şu senin meslektaşların. Yetkili sen misin, değil misin?" Aerin bir süredir ve Julian Roarke gibi adamlar hiçbir zaman sadece orta düzey yönetici olmadılar.

"Hepimizin kendi rolleri var," diye kabul etti. "Nicholas satın almalar, birleşmeler ve düşmanca devralmalarla ilgileniyor. Ve Drustan... Gerekğinde *kesintiler* yapıyor. Zamanının çoğunu olduğu gibi ön saflarda geçirir. Killian ise daha çok ağırlık ve ölçüm işleriyle uğraşıyor. Ürün dağıtımı. Başlarken Herkes nihayetinde olması gereken yerde."

"Ya sen?" Bu noktada, onun acımasızlığı çoğu erkeği susturuyordu. Julian Roarke öyle değildi, ondan daha da hoşlanmış görünüyordu.

"Ben genellikle daha çok sessiz bir ortağım, sadece uzmanlığıma ihtiyaç duyulduğunda çağrılıyorum."

"Yani..." Elini sabırsız bir hareketle yuvarladı.

"Uzmanlık alanlarım mikrobiyoloji ve biyo-kimya. Yine de tarım ve bazı karbon bazlı organik kolonilerin... nüfus yoğunluğu yönetimi ile uğraştığım biliniyor."

Aerin sırtıttı. "Harika, bilişim sektöründeyim." Entelektüel açıdan kendisine ayak uydurabilecek erkekler bulmanın zor olduğunu kabul etmek kibir değildi. Görünüşe göre Julian Roarke sadece bunu yapmakla kalmıyor, aynı zamanda ona meydan okuyordu. Ki bu çok nadir görülen bir şeydi.

Ve inanılmaz derecede seksi.

Pürüzsüz, soğuk yüzü bir kademe daha ısındı, gözlerinde solgun bir ateş parlıyordu. "Yani, Aerin Doe, benimle flört mü ediyordun?"

"Sanırım daha az incelikli olmaya çalışıyordum." Kirpiklerinin altından ona bir bakış attı ve eğer hayal görmüyorsa, yanaklarında bir renk belirdi.

"Sizi Seattle'a getiren nedir?" diye sorarak konuyu geçiştirdi. "İş için mi, zevk için mi?"

Zevkten bahsetme şekli, külotunun olduğu bölgede tuhaf bir sıcaklığın oluşmasına neden oldu.

Aşağı kız, diye düşündü.

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Sanırım bir feribotta olmalıyım. sabah." Her nasılsa, yeterince *batıya* gitmemişti. Ve yanında biri

Puget Sound'un ötesinden kendi sesi onu çağırıyordu.

"Aç mısın?" diye sordu ona. "Sana yemek ısmarlayabilir miyim?" Sonra da tatlı olarak seni mi alayım?

Kaşları birbirine yaklaştı ve sanki az önce kül tablasını yalamasını istemiş gibi ifadesi fırtınalı bir hal aldı. "Bir hanımefendinin yemeğimin parasını ödemesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Omuz silkti. "Tamam... Yirmi birinci yüzyılı yakalayamamışsın ama idare edebilirim. Bana yemek ısmarlamana izin vereceğim."

"Zaman yok," diye fısıldadı adam öyle derin bir pişmanlık ifadesiyle, Aerin aniden onu bırakmamak için kendini çaresiz hissetti. Ne oluyor lan? Çaresizlik daha önce repertuarında olan bir kelime değildi.

"İçki?" diye teklif etti. Bilgi alışverişinde bulunabilirler ve belki daha sonra buluşabilirlerdi.

"Benden korkmuyorsun, değil mi?" Bu ifade şeklinde bir soruydu ve Aerin'in hiç ilgisini çekmiyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim, Julian Roarke. Benden korkuyormusun?"

"Beni korkutuyorsun." Bu ifade gerçeklerle doluydu. Ve seksle.

Sigarasını söndürdü. "İlk seferinde nazık olacağıma söz veriyorum." Ona en müstehcen bakışını fırlattı.

O hüzün geri gelmişti. O isteksiz, kadim yalnızlık. Bir özlem... seksin ötesine, duyguların ötesine, tam olarak anlamadığı bir aleme geçen bir özlem ondan ona doğru patladı ve bir adım geri atmamak için savaşmak zorunda kaldı.

"Yapmam gereken bir şey var Aerin," diye mırıldandı reddederek. "Keşke farklı koşullar altında tanışmış olsaydık."

Aerin duygularını gizlemeyi uzun zaman önce öğrenmişti ve kendini toparlayıp yüzünü onunki kadar soğukkanlı ve pürüzsüz tutmak için sahip olduğu son güç kırıntısına kadar harcadı. "Evet, pekâlâ. *C'est la vie*. Işık için teşekkürler Julian. Ve zirvende iyi şanslar."

Kendini gerçekten utandırmadan önce kaçmayı umarak, aralarında duran valizinin sapına uzandı.

"Aerin, bekle..." Uzandı ama eli yarı yolda durdu, sanki bir kukla ipiyle tutulmuş gibi orada asılı kaldı. "Sizinle tanışmak gerçekten de beklenmedik bir zevkti... ne kadar kısa sürmüş olsa da."

O zaman numaramı iste, göt herif.

"Sen de, belki bir gün tekrar karşılaşırız," diye ima etti. "Belki." Yine de yüzü *pek olası olmadığını* söylüyordu.

 kisinin de yapacak işleri vardı, diye tahmin etti ve vedalaşmak için parmaklarını onun büyük elinin içine kaydırđı.

Temas anında tüm vücudu sarsıldı, sanki parmakları bir elektrik iletkeni gibiydi. O anın tadını çıkarırcasına gözlerini kapattı ve a tığında burun delikleri çiğ, neredeyse hayvani bir açlıkla alevlendi.

Tamam. Garip.

Aerin geri çekilmek istedi ve bir an için adamın buna izin vermeyeceğini düşündü. Ama adam elini parmak parmak serbest bıraktı ve sanki bir tür yapışkanla savaşıyormuş gibi elini çekti.

Cebindeki telefon çaldı ve Aerin bunun anın yoğunluğunu azaltmasına sevindi.

"Hoşça kal Aerin Doe," dedi uğursuzca. " z r dilerim."

Adam cebinden bir telefon çıkarırken Aerin aniden sesini bulamayarak başını salladı.

"Evet?"

Aerin arkasını dönerek onun uğursuz sözlerinin kendisini içeri kadar takip etmesine izin verdi. "Tamamdır."

Her neyse. Bir kiralık araba kontuarı bulması gerekiyordu, sonra da biraz viski.

Bu düşüncenin ardından gelen ilk hapşırık vücudunu sarstı.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Kerrigan Byrne'in öyküleri tarihi romanlardan paranormal romanlara ve romantik gerilime kadar romantik kurgu yelpazesini kapsıyor. Okurlarına her zaman tek bir şey vaat edebilir: Kalbinizi çalmadan önce kanınızı ısıtacakları garanti olan unutulmaz ve seksi Kelt kahramanları. Kerrigan, Keltlerin Kocası ve üç güzel kızıyla birlikte Rocky Dağları'nda yaşıyor. On yıldan uzun bir süredir Kolluk Kuvvetlerinde çalışmaktadır.

Kerrigan'ın diğer kitaplarına ulaşmak için web sitesini ziyaret edebilirsiniz:

www.kerriganbyrne.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

Diğer Highland Tarihi Romanları İthafı

Küstah

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Onikinci Bölüm

Ahlaksız

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Yedinci

Dördüncü Bölüm

Beşinci Altıncı

Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Incarnate

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci Bölüm
Hangi Cadı Hangisi alıntı kitabından
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

